

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MOMENTS OF MAYHEM

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T.L. SMITH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MOMENTS OF MAYHEM

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kulağına fısıldamak için eğilir

Ne kadar iyi bir kızsın. Git ve bu kitabı benim için bacaklarını açarak oku.

OceanofPDF.com

Uyarı

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir. Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı akıllıca, reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İlk kez lisede tanıştık. Yetişkin olarak
evlendik. Ama hepsi sahteydi.
Düğün, biz, iş için yaptıkları. Hiçbiri gerçek değildi.
Ama öyleydi.
Onun kargaşadan başka bir şey olmadığını söylüyorlar ama benimleyken
o benim kurtuluşum. İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası. Sorun şu ki.
Kana karşı bir hayranlığı var.
Bununla başa çıkamam, hem de birden fazla şekilde.
Bana karşı bir hayranlığı var.
Ben de onu düşünmeden edemesem de bundan nefret ediyorum.
Bazı insanlar birlikte olmamalı ve bu biziz; biz asla çalışamayız.
Ama seri katil kocam yanıldığımı kanıtlamaya kararlıyken, kendimi bırakmam
imkânsız.

OceanofPDF.com

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH 2023

KARGAŞA ANLARI

tarafından T.L. Smith

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Vellum ile oluşturuldu

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İçindekiler

1. [Mayve](#)
2. [Kenzo](#)
3. [Mayve](#)
4. [Kenzo](#)
5. [Mayve](#)
6. [Kenzo](#)
7. [Mayve](#)
8. [Kenzo](#)
9. [Mayve](#)
10. [Kenzo](#)
11. [Mayve](#)
12. [Kenzo](#)
13. [Mayve](#)
14. [Kenzo](#)
15. [Mayve](#)
16. [Kenzo](#)
17. [Mayve](#)
18. [Kenzo](#)
19. [Mayve](#)
20. [Kenzo](#)
21. [Mayve](#)
22. [Kenzo](#)
23. [Mayve](#)
24. [Kenzo](#)
25. [Mayve](#)
26. [Kenzo](#)
27. [Mayve](#)
28. [Kenzo](#)
29. [Mayve](#)
30. [Kenzo](#)
31. [Mayve](#)
32. [Kenzo](#)
33. [Mayve](#)
34. [Kenzo](#)
35. [Mayve](#)

[Ayrıca T.L. Smith Yazar
Hakkında](#)

OceanofPDF.com

BİR

Mayve

Terli ellerim tayt elbisemi fırçalıyor.

Nefesimi içime çekerek bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Aşağıya baktığımda beyaz Birkenstock ayakkabılarımın ayağımda olduğunu görüyorum ama bunun dışında giydiğim her şey siyah ve kırmızı. Yürüdüğüm toprak yolu zar zor seçebiliyorum ve tanrılara doğru yöne gittiğimi umuyor ve dua ediyorum.

Zifiri karanlıkta ve bir gözünüz kısmen körken bir partiye yürümek muhtemelen en iyi hareket değildir. Diğer gözüm çok iyi görüyor ve okumak gibi çoğu şeyi normal bir şekilde yapabiliyorum, ancak bazen bu bir mücadele. Yine de buradayım, konfor alanımdan çıkmak için elimden geleni yapıyorum.

Eminim iş arkadaşlarım geleceğimi düşünmemişlerdir. Dürüst olmak gerekirse, ben de geleceğime emin değildim. Ama işte buradayım, taksi bulamadığım için yürümeye çalışıyorum ve bu şirkette o kadar uzun yıllardır çalışıyorum ki, sanırım artık onlarla daha fazla birlikte olmaya başlamanın zamanı geldi.

Gece gökyüzü o kadar karanlık ki ayı ya da önümdeki evleri bile seçemiyorum. Tek yön bulma kaynağım yürüdüğüm yol ve telefonumun navigasyon ışığı.

Çok uzakta olmayan kahkahalar duyuyorum ve yürümeye devam ederken kollarımı belime doluyorum.

Sakın durma!

Önünden başka bir yere bakma. "Ölmek mi istiyorsun?" Kendime fısıldıyorum. Bu cevap kesin bir hayır.

Hayır, bugün ölmeyeceğim.

Kahkahalar yaklaşıyor gibi görünüyor ve ayaklarım daha hızlı hareket ediyor. Telefonum çalıyor ve bana önümüzdeki yedi dakika boyunca düz durmamı söylüyor.

Kahkahalar daha da yükselir.

Nefes alış verişimin daha duyulabilir hale geldiğini duyuyorum ve acaba onlar da duyabiliyor mu diye merak ediyorum. *Bir avcı her zaman avı için ne zaman geleceğini bilir.*

Yani, gerçekçi olalım. Kesinlikle delice giyinmişim, kim dışarıda kırmızı tayt giyer ki? Ben giyerim. Ve her şeyi ikinci kez düşünüyorum.

Ne yapıyorum ben? Geri dönebilir miyim?

Bu kadar kolay mı?

Doğruca o seslerin çemberine mi girecektim? Ve bir sonraki soru, bu sesler dostça mı?

Tahminimce hayır.

"Bayan İnanılmaz" diye bir şarkı duydum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve ayaklarım daha hızlı hareket ediyor ama çok hızlı değil. Koşmaktan korkuyorum. Koşarsam, peşimden gelmeleri için onları cesaretlendirir miyim? Ama her adımda daha da yaklaştıklarını duyuyorum. Kafamda ona kadar sayıyorum, sonra attığım her adımı sayıyorum. On adım, on saniye, belki de hızlı sayıyorum. Ama ona ulaştığımda titreyerek nefes veriyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum.

İşte o zaman onları görüyorum.

İki adam gülüyor ve bana yaklaşıyor. Onları net olarak göremiyorum - bunun için çok karanlık - ama figürlerini seçebiliyorum. Hızla geri dönüyorum, ayağım takılıyor ve öne doğru düşüyorum, eldivenli ellerim beni yakalıyor ve yere düşmekten kurtarıyor

yüzüstü. Cep telefonum yere yuvarlanıyor ve çatladığını duyuyorum ama yine de çalışması için Tanrı'ya dua ediyorum. Düşüğüm kadar hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum, telefonumu da yanımda getiriyorum.

Adamlar daha yüksek
sesle gülüyor. Pislikler.

Nefes alıp verirken sinirlerim kontrolden çıkınca midem patlayacakmış gibi oluyor. Bu durumda olmaya hiç alışık değilim.

Cep telefonum tekrar konuşuyor ve bana bu yolda hâlâ altı dakika olduğunu söylüyor. *Kahretsin.* Attığım her adımda bana yaklaştıkları altı dakika daha.

İnsanlardan kaçınmamın bir nedeni var ve karanlık bir sokakta yürürken iki adam tarafından takip edilmek benim için bir gerekçe.

"Seni rahatsız mı ediyorlar?" Sesi duyunca irkiliyorum; sert ve korkutucu bir fısıltıya dönüşüyor. "Onları senin için öldürmemi ister misin?"

Bazı nedenlerden dolayı, çoğu *normal* insanın yapmayacağı şekilde duruyorum. Bundan eminim. *Böyle bir durumda neden durasın ki?* Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak yüzünü görmeye çalışıyorum ama başı eğik olduğu ve gece yarısı gökyüzü onu sarmaladığı için yüz hatlarını zar zor seçebiliyorum. Çene kemiğinin keskin ve güçlü olduğunu söyleyebilirim. Gözlerinin rengini görebiliyor muyum? Hayır. Saçlarının rengini

-Yine, hayır. Geceleri görme bozukluğuyla dolaşmamalıyım, çünkü karanlık bunu daha da kötüleştiriyor. Çabuk adapte olamamam beni ürkütüyor ve diğer tüm duyularımı hiperaktiviteye zorluyor. *Kaçmalı mıyım? Saklanmalı mıyım?*

Arkamdaki adamlardan birinin "Ahhh, duruyor," diye şarkı söylediğini duyuyorum. Arkamı dönmeye cesaret edemiyorum.

Kalbim hiç de hoş olmayan bir ritimle atıyor.

Ellerini pantolonuna silerken gözlerim önümdeki adama kayıyor. "Bayan İnanılmaz, ilginç bir seçim." Duraksıyor. "Sen de aynı şekilde eğiliyor musun merak ediyorum." Sesindeki şakayı duyabiliyorum ama bunu söyleme şekli beni korkutuyor ve şimdi endişelenmem gereken kişi o mu diye endişeleniyorum

Arkamdaki adamları değil. Sesi meydan okuma ve tehlikenin izlerini taşıyor. Ya da belki de tam tersi. Bilemiyorum.

Arkasında durduğu büyük kapının arkasından çıkıyor, metal kapıdan geçerken yüksek bir sesle yankılanıyor. Yanımdan geçerken kokusu burnuma geliyor, tuzlu ve odunsu bir koku.

Botları attığı her adımda betona çarparken gözlerimi kaçırıyorum. Yaklaşıyor ve merak ediyorum, *benim için bu kadar mı? Öleceğim yer burası mı?*

Umarım değildir.

"Kıpırdama. Kaçma ya da ses çıkarma." Sesi emredici ve bir şekilde kendimi onaylamak için başımı sallamaya zorluyorum. Adımları tekrar hızlanıyor ve düşündüğümünden daha yakın olan adamlara doğru ilerliyor. Biri onunla tartışmaya çalıştığında yüksek bir duyuyorum, sonra adam yere düşüyor. Gürültülü bir nefes alıyorum ve daha fazla ses engellemek için elimi ağzıma kapatıyorum. Diğer adam koşuyor - geri çekilişi botlarının yere çarpmasıyla haber veriliyor.

Gözlerimi sıkarak kendime *bunu bir daha asla yapmayacağımı* söylüyorum. Ne kadar aptal olabilirim ki?

Neden gece geç saatte tek başıma dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm?

Bebek adımları atmam gerekiyor, bir yabancının beni öldürebileceği dev adımlar değil.

Ellerimi hala ağzıma bastırdıkları yerde tutuyor ve yanlarıma doğru indiriyorum. Gözlerimi açmıyorum, bunu yapmaktan çok korkuyorum. Ölümün gözlerinin içine bakıp gülümseyemiyorum.

"Polis birazdan burada olur." Yine o ses.

Tehlikeli olan.

Bir ses nasıl aynı anda hem sert, hem sinirli, hem de boğucu olabilir?

"Şimdi başının belaya girmesini , değil mi? Koş bakalım . Koş."

Ellerimi bırakıyor ama yaklaştığını hissetmeden önce değil. Hâlâ gözlerimi açmamışken, onu boynumda hissedebiliyorum.

Eğildi ve... Beni mi
kokluyor?

Ya da belki kulağıma bir şeyler fısıldayacak, sıcak nefesi tenime yaklaşacak. Ne yapacağını görmek için kendime sarılarak bekliyorum. Uzaklaşıyor ve ben gözlerimi kapalı tutuyorum, şeytanla göz teması kurmamaya dikkat ediyorum.

Sonra, aynı hızla, kulaklarımda ağır ayak sesleri duyuyorum ve uzaklaşan o olduğunu anlıyorum. Gözlerimi açmaya cesaret edemedi on kadar sayıyorum. Nihayet yarık gözkapaklarımdan arasından baktığımda, ondan hiçbir iz yok ve az önce olanlar hakkında daha fazla düşünmeden eve koşuyorum.

OceanofPDF.com

İki

Kenzo

"O öldü," diyor Kyson ve uzaklaşırken başını sallıyor.

Emin olmak için tetiğe bir kez daha . Kendime engel olamıyorum.
Susturucu açık, bu yüzden ses yüksek değil.

İkiz kardeşim "Lanet olsun Kenzo, günlerdir boktan bir ruh hali içindesin" diye homurdanırken, ağabeyimiz Zuko sadece bana bakıp başını sallıyor. Az konuşan bir adamdır ama konuştuğunda dinleriz. Öte yandan Kyson, kulağınızın dibinde konuşabilir ve farkına bile varmadan kendinizi kapatır ve sizi uzaktan yakından ilgilendirmeyen her türlü saçmalığı düşünmeye başlarsınız.

Onlar çıkarken cesedin başında duruyorum ve onlar gittikten sonra derin bir nefes alıyorum.

Av.

Dövüş.

Öldürmek

.

Yaptığımız işi bu yüzden yapıyoruz.

Bizler eğitimli sanatçılarız -avlanınız, dövüşürüz, öldürürüz- ve en iyisi olduğumuz için seviniriz. Seçkinlerin seçkini, eğer isterseniz. Eğitimli suikastçılar-kiralık adamlar. Bir bedel karşılığında herhangi bir pisliği hevesle ortadan kaldıracak caniler.

Bizden saklanabileceğinizi düşünüyorsanız, kendinizi kandırıyorsunuz demektir. Sizi bulacağız.

Seni yok edeceğiz.

Bu konuda hiçbir şey düşünmeyeceğiz.

Seni yakalamamız an meselesi. Tıpkı yerdeki
bu adam gibi.

O bir hitti.

Biri için iyi para aldık.

Bir zamanlar bunu sadece eğlence için yapardık, ama artık o kadar değil.

Şimdi, bu bir meslek.

Şimdi, bu bir ticari işlem. Temel
kurallarımız var.

Bir işi kabul ettiğimizde, hedef onları öldürmememiz için bize daha fazla para rüşvet vermeye çalışırsa, asla kabul etmeyiz. Kiralık katiller olarak standartlarımız vardır ve ilk kiraladığımız kişilere bağlılığımız vardır. Ve inanın bana, geçmişte bir suikastı gerçekleştirmememiz için bize çok para teklif edildi.

Ancak bu pisliklerin bilmediği tek şey, ihtiyaç duyabileceğimiz her şeye zaten sahip olduğumuzdur. Bu nedenle, hiçbir ekstra para onları kurtarmayacaktır.

Daireden çıkıyorum. Temizlikçiler yakında gelip her şeyi silecek ve burada hiçbir şey olmamış gibi görünmesini sağlayacaklar. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra dönüp birine doğru koşuyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim," diyor yumuşak bir ses, süt siyah kot pantolonumdan aşağı akarken ve son derece pahalı botlarımın üzerine sıçrarken, ki onların üzerinde de kan lekeleri var.

Sikeyim.

"Seni orada görmedim," diyor eğilirken, sesi bir şekilde bana tanıdık geliyor.

Elini kulağına götürüyor ve AirPods'unu çıkarıyor. Bu kadın süt kutusunu kurtarmaya çalışırken henüz bana bakmadı. Ki süt hala lanet bacağıma damlıyor.

Pantolonumdaki sütü silkelemeye başladım ve o neredeyse onu tekmeliyordum. Sonra başını bana doğru eğiyor ve bir an için aptallaşıyorum. Gözleri daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu ve bana bakarken kendimi tutamayıp bakakalıyorum. Yanakları kızarıyor ve ben daha iyi dşnemeden ağzım açılıyor ve kelimeler ağzımdan dklyor, "Gözlerinin nesi var?"

Ayağa kalkmadan önce yere bakar ve ellerini elbisesine siler.
Bana göre ufak tefek ve biraz ürkek görünüyor.

Onu kırabilirmişim gibi
hissediyorum. Onu kırmak
istiyorum.

Sikeyim.

Bu da nereden ıktı?

"Bu ..." Duraksıyor, ne söyleyeceğinden emin değil.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ve devam etmesini bekliyorum.

Eğilip çantalarını almadan önce yanakları daha da kızarıyor. "Gitmem gerekiyor." Yanımdan geçmeye çalışıyor ama ben yolunu kesiyorum ve işte o zaman kokusu bana çarpıyor. Meyveli pembe sakız gibi kokuyor ve dudaklarımı yalıyorum. *Bunu daha önce de koklamıştım.* Diğer tarafı denemeden önce baş sallanıyor ama onu da engelliyorum. Gözle görülür bir şekilde titremeye başladığını görüyorum.

"Neden titriyorsun?" Eğilip o berbat gözlere bakarak soruyorum. O kadar iğrenç derecede güzeller ki onlara bakmadan duramıyorum. Koyu renkteler ama biri tamamen çikolata kahverengisi, diğeri ise gözbebeği irisin içine doğru kanıyor gibi görünüyor. Sanki artık her yerde çikolata olmama zamanının geldiğine karar vermiş gibi.

İlginç.

"Beni korkutuyorsun." Sesi yumuşak ve gergin.

Onu kırabilir miyim, lütfen?

Oh, bunu düşünmek bile beni sertleştiriyor. "Seni korkutuyor muyum?"

Dürüstlüğü karşısında eğlenerek soruyorum. "Neden?"

"Gememe izin verir misiniz lütfen?" diye fısıldıyor, bakışları tekrar ayaklarının üzerinde.

Yazık, o büyüleyici küreleri incelemekten zevk almıştım.

"İlk soruma cevap vermedin," diye hatırlatıyorum ona.

Kadın kiraz kırmızısı dudaklarını yalıyor ve ben de onların tadının da kiraz gibi olup olmadığını merak ediyorum.

Sonra merak ediyorum, *eğer onu , kirazın koyu kırmızısı gibi kanar mıydı?*

"Bende kolobom var. Doğuştan gelen genetik bir bozukluk. Bir gözümde kısmi körlük var."

"Hmm." Bunu beklemiyordum. Ne beklediğimden emin değilim.

"Gitmek zorundayım," diyor tekrar. Bu sefer etrafımdan dolandığında ona izin veriyorum. Yanımdan geçerken rahatlamış bir şekilde iç çektiğini duyuyorum ve yine o kokuyu alıyorum - sakız kokusu. Uzun, neredeyse siyah saçları o uzaklaşırken sallanıyor ve omzumun üzerinden baktığımda kıcını okşadığını görüyorum.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kardeşlerimin beni beklediğini biliyorum ama onu izlemeden duramıyorum. Yandaki daireye doğru yürüyor ve kapının kilidini açıyor. İnsanın günahkâr olduğunu düşüneceği kadar karanlık ama gerçekte büyük ihtimalle masum olan gözleri benimkilerle buluşuyor. Baktığımı görünce birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve içeri girerken gözlerini hızla kaçırıyor.

Eğer onu isteseydim, kapının beni durduramayacağını çok az biliyor.

Kapıyı kilitlediğini duyunca gülmekten kendimi alamadım.

Muhtemelen en iyisi bu.

Evine girmemi istemezdi. İlginç bulduğum şeyleri kesmeyi severim.

Her şey bu kadar güzel olmamalı.

OceanofPDF.com

ÜÇ

Mayve

O adam, onu tanıyorum!

Ve açıkça beni hiç tanımadı.

Aceleyle içeri girip alışverişimi bıraktıktan kapıyı hızla kilitliyorum ve arkamı dönüp kapıyı aşağıya kaydırıyorum, önümde alışverişlerimle oturuyorum.

Beni neden tanısın ki? Okulda hiç tanımadı.

Ellerim titriyor ve onları göğsüme yaklaştırıp sabit tutmak için birbirlerine kenetliyorum.

Birkaç derin nefes alarak kendimi toparladım ve çantaları açmak için eşyalarımı mutfığa taşıdım.

Evden çıkmak iş dışında düzenli olarak yaptığım bir şey değil. Evimden çıkmaktan nefret ediyorum ve en son çıktığımda sonu benim için iyi bitmedi. Eve geldim ve bu sabaha kadar market alışverişi yapmak için evden çıkmadım ve aslında ihtiyacım olan tüm sütü döktüm.

Bir muhasebe firmasında çalışıyorum ve haftada iki kez ofise gitmem gerekiyordu, ancak o geceden sonra bir hafta izin aldım ve sonra onlara evden çalışıp çalışamayacağımı sordum. Zaten ofise gitmekten nefret ediyordum. Ama bunu yapıyorum çünkü işim bana iyi para kazandırıyor. Bazen, haftada iki kez gelmesem fark edip etmeyeceklerini merak ediyorum çünkü ben kimse bana ilgi göstermiyor. Umursamadığım için şikayet ettiğimden değil ama

Sanki içeri giriyorum ve insanlar beni görmüyor. Geçen ay iş yerinde biriyle sadece bir kez tam bir konuşma yaptım ve o da buzdolabındaki bir öğle yemeği ile ilgiliydi. Benim olup olmadığını öğrenmek istediler.

Dediğim gibi, kimse beni gerçekten görmüyor. En azından beni ben olduğum için görmüyorlar.

Onlara göre ben bir hiçim. Kısmen kör olan ben olduğum için ironik.

Odama doğru yürürken, ertesi gün için kıyafetlerimi hazırlarken dolabıma gidiyorum. Ofise giderken giyeceklerimin hazır olmasını isterim. Hazırlıklı olmak daha iyidir.

Parlak renkler olmadan, sadece düz siyah veya beyazla uyum sağlıyorum. Alışkanlıktan mı yoksa zorunluluktan mı bilemiyorum.

Okuldayken bir arkadaşım vardı, o da mezun olduktan kısa bir süre sonra aşırı dozdan öldü.

Ailem, eğer onlara aile denebilirse, neredeyse hiç yok. Ailemle en son ne zaman konuştuğumu hatırlamıyorum. Ve kendime karşı dürüst olursam, muhtemelen onlar da hatırlayamayacak kadar sarhoşturlar.

İkisi de alkolik ve ben kendimi bildim bileli öyleydiler. Bırakın hayatlarını sürdürmeyi, hala karaciğerlerinin çalışmasına bile şaşıyorum.

İyi tarafı, para için beni taciz etmiyorlar. Aslında, sanırım bir çocukları olduğunu unuttular.

Okuldayken bile neredeyse hiç evde değildim, hep Mischa'nın, lisedeki en iyi arkadaşımın evinde onun kafayı bulmasını izlerdim. En azından orada yemeği vardı ama neredeyse hiç yemezdi. Mischa her zaman koluna bir şey sokmakla ya da başka bir şey çekmekle meşgul olduğu için annesinin ona aldığı yemekleri yemezdi, ben de yerdim.

Kapım çalındı ve sıçradım.

Kimse bu saatte kapımı çalmamalı.

Bir komşu tanıyorum ve o da ürkütücü yaşlı bir adam. Yanından geçerken hep dik dik bakıyor, kaşları heyecanla kıpırdıyor.

İğrençlikten bahset.

Mutfağa gidip çatal bıçak çekmecesini açtım ve bir bıçak çıkardım. Geçen haftadan beri sinirlerim bozulmuştu ve gizemli adamdan ya da polisten bir ziyaret bekliyordum. O gece bulunduğum yerin yakınlarında bir ceset bulundu ve tüm haberlere konu oldu.

Bıçağı elimde tutuyorum.
Üzgün olmaktansa güvende
olmak daha iyidir.

Nasıl kullanacağımı bildiğimden değil, ama eminim ki sadece sallarsam ya da saplarsam, bir şey yakalayacak ve acıtacaktır.

Titreyen ellerimle bıçağın sapını tutuyorum, sonra kapıya ulaşana kadar yavaşça ilerliyorum ve diğer elimi kapı koluna yerleştiriyorum.

*Orada kim olduğunu sormalı
mıyım? Yoksa bırakayım mı?*

Bu soruların cevabını bilmiyorum.

Kafamda üçe kadar sayarak kapıyı açtım, bıçağım hazırды ve gördüm ki...

Hiçbir şey.

Kimse orada durmuyor.

Sadece gece gökyüzü bana bakıyor. Hmm.

Arkamı döndüğümde, kapımın önünde yerde bir şey fark ettim. Bir kutu süt.

Öyle mi yaptı? Hayır, kesinlikle yapmadı.

Bu nasıl olur da benim kapımın önünde olur?

Kapıdan çıkarken, bıçak hala elimde, parmaklıklara doğru ilerliyorum.

-Dairem ikinci katta. Aşağı baktığımda etrafı kontrol ediyorum ama kimseyi göremiyorum.

"Her zaman yanında bıçak mı taşıyorsun?" diye soruyor arkamdan biri. Sıçrayıp sesin geldiği yöne doğru dönüyorum ve o sırada bıçağı savuruyorum. Sonra bıçağın koluna temas etmesini ve bıçağın etrafından kan fışkırmasını dehşet içinde izliyorum.

Ne yaptım ben?

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

Bunu yapabildiğime inanamayarak koluna bakarken ellerim ağzıma gidiyor.

"Kahretsin, beni gerçekten yakaladın," diye homurdanıyor, bıçak hâlâ etine saplı olan kolunu kaldırırken. "Orada ağzını kapatarak durmayı mı planlıyorsun, yoksa..." Kaşlarını kaldırdı, bana kızdığı belliydi. Yine de kolundan bir mutfak bıçağı çıkmasından etkilenmiş gibi görünmüyor. Onun yerine, dikkatle beni izliyor. Gözlerimi kaçırıyorum çünkü o gözlerde bilmek ya da bana söylenmesini istemediğim şeyler var.

Kimsenin hikâyesini bilmek istemem.

Böylesi daha iyi.

"Bunu yapmak istememiştim. Beni korkuttun," diye ellerimin arasından açıklıyorum.

Adam elini uzatıyor, bıçak hâlâ kolunda ve ellerimi ağzımdan çekiyor.

"Süte ihtiyacın olduğunu anladım ama bunun için beni bıçaklayacağını düşünmemiştim," diyor.

Ona bakıyorum. O da bana aynı şeyi yaparken bakmamak çok zor. Gözlerinin üzerimde gezindiğini, beni özetlediğini, beni kontrol ettiğini hissediyorum.

"Sık sık erkek kıyafetleri mi giyiyorsun?" diye soruyor, giydiğim basketbol şortunu ve önünde Tupac'ın yüzü olan büyük boy tişörtü göstererek.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Onu daha önce gördüğüm zamanki gibi giyinmiş ama yeni kıyafetler giydiğini söyleyebilirim. Kolları kıvrılmış siyah düğmeli bir gömlek giyiyor. Bugün de aynı şeyi giymişti ama kolları açıkta değildi. Ve bu gömlek yeni yıkanmış gibi görünüyor; hiç kırıışık yok ve ütünün değdiği yerlerde keskin, temiz çizgiler var. Görebildiğim ön kolu, bıçağın şu anda asılı olduğu yer de dahil olmak üzere mürekkeple kaplı.

"Acıyor mu?" Kolunu işaret ederek soruyorum.

"Hayır, o kadar derin değil ve önemli bir şeye çarpmadın." Duraklıyor, gözlerini bana dikmiş bakıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yaralısın," diye açık açık söylüyorum. Gerçekte, okuldaki birlikteliğimizden bu yana ne kadar değiştiğini görüyorum. Ve başlangıçta onu tanıdığımı bile şaşırdım.

Garip bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve benimle aynı fikirde ama lanet olası kolundan bir bıçak çıkmasından rahatsız olmuş gibi . O kadar sinir bozucu ki kendim çıkarmak istiyorum.

"Benim yapmamı istediğin..." Bıçağa başımı sallıyorum ve tekrar baktığımda yaradan sızan kanı görüyorum. Kendimi baygın hissediyorum.

Tanrım, kandan nefret ediyorum.

OceanofPDF.com

DÖRT

Kenzo

Kelimenin tam anlamıyla yere düşüyor, ayaklarının dibindeki süt kutusunu ısıkalıyor ve bir bok yığını gibi önüme düşüyor.

Sikeyim.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Aşağı bakıyorum ve kafasını kapıya çarpmaktan son anda kurtulduğunu görüyorum. Yine de baş ağrısı ile uyanacak.

Oradan ayrıldıktan sonra biraz araştırma yaptım ve Mayve'nin aynı okula gittiğimiz kız olduğunu öğrendim. O da bizim gibi içine kapanıktı, kimseyle konuşmazdı, her zaman bir çeşit gözlük ya da güneş gözlüğü takardı ve içine kapanıktı.

Bir gün onu spor yapmaya zorlarken izlediğimi hatırlıyorum. Onlar topa vururken sahaya çıktı ve orada öylece oturdu. Top birkaç kez kafasını ısıkaladı ve o anda üç şey düşündüğümü hatırlıyorum - *garip, ilginç, tuhaf. Garipti* ve aramızdaki bağ bu kadarla sınırlı kaldı.

Okula arkadaş edinmek için gitmedim, gitmek zorunda olduğum gittim.

Çömeliyorum, onu kollarıma alıyorum ve bu minyon şeyi küçük dairesine taşıyorum. Yandaki daireye çok benziyor. Ama onunki evraklarla doluydu. Hem de bir sürü. Masasının ve kanepesinin her yerinde. Onu nereye koyacağımı bilemez halde tutarken yatak odasının kapısını görüyorum ve onu içeri sokuyorum.

Onu dikkatlice yatağa, yorganın üzerine serilmiş birkaç kıyafetin yanına yerleştiriyorum ve gözlerini açıyor.

O garip gözler.

Büyüleyici.

İlgi çekici karanlık havuzlar.

Odasında durduğumu görür görmez, kafası yatak başlığına çarpana kadar yatağına tırmanıyor ve çığlık atıyor.

Lanet olası gürültü!

Susturmak için elimle ağzını kapattım.

İhtiyacım olan son şey birinin polisi araması, özellikle de birkaç saat önce yan dairede bir adam öldürmüşken.

"Çığlık atmayı kes. Bayıldın ve evin dağınık, bu yüzden seni yatağa yatırdım."

Sesimi duyunca sustu ve ben de elimi çektim.

"Hâlâ orada," diye ciyaklıyor ve kırmızı uçlu ojeli parmağıyla kolumu işaret ediyor.

Kahretsin, bunu unutmuşum.

Diğer elimle bıçağı tutup çekiyorum. Yaradan kan damlıyor, kolumdan aşağı akıyor ve yere düşüyor. Hasarı incelerken yüksek bir gümbürtü duyuyorum. Başımı kaldırdığımda yine bayıldığını anlıyorum ama bu sefer başını komodine çarpmış. Kafasında bir kaz yumurtası olacağı kesin.

Banyosunda dolabı açıyorum ve tamponlar, pedler ve yüz bokları bana bakıyor. Bana her baktığında bayılmasın diye kolumu saracak bir şey bulana kadar itip kakıyorum. Hiçbir şey bulamayınca bir ped alıyorum ve koluma yerleştirmeden önce ambalajını açıyorum.

"O benim pedlerimden biri mi?" diye soruyor kapı aralığından. Gözleri kocaman açılmış, bir eliyle başının yan tarafını tutuyor. Kolumun etrafındaki geçici bandajı sabitlemek için başka bir ped almamı izliyor.

"Evet. Bayılmayı keser misin?" Ona inledim. "Kan beni..." Sözüünü kesiyor.

"O zaman pedlerini nasıl değiştiriyorsun?" Tüm ciddiyetimle soruyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Çoğu zaman regl olmamı engelliyor." homurdanıyor. "Aksi takdirde renkli gözlük takmak zorunda kalıyorum, bu yüzden düzgün göremiyorum. Beynimi kandırıyorum." Omuz silkiyor. "Seni bıçakladığım için özür dilerim." Nedense omzunun üzerinden kontrol ediyor.

"Başka bir silah mı arıyorsun?" diye sordum.

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve kocaman oluyorlar. Vay anasını!

Öyleydi.

Cebime uzanıp bir silah çıkardım ve yaklaştım. Olduğu yerde donup kalmış, gözleri korkudan çılgına dönmüş ve elleri yumruk olmuş. Bu kadının ne yapacağına dair hiçbir fikri yok.

"Al bunu! Daha iyi hissetmeni sağlayabilir, Mayve." Kabzası önce olmak üzere silahımı uzattım. Bakışları ona kilitleniyor, ama hala ne olduğunu anlayamayacak kadar şokta olduğunu söyleyebilirim.

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye fısıldıyor, hâlâ silaha bakıyor.

düşünüyor mu? Almalı. "Kim olduğumu bilmiyor musun?" Ben soruyorum.

"Kim olduğunu biliyorum, Kenzo."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme beliriyor. İnsanların Kyson'la beni birbirinden ayırabilmesi pek sık rastlanan bir şey değil. Çift yumurta ikizleri olarak bizi birbirimizden ayırmak çok zor. Biz büyürken neredeyse imkansızdı. Okuldayken bu kadar mürekkep yoktu ve o zamanlar Kyson ve ben birbirimizin aynısıydık. *Peki ben olduğumu nereden biliyor?*

"Hangi kardeş olduğumu nereden biliyorsun?" Hâlâ silahı alması için ona uzatarak soruyorum. Başını kaldırıyor ve şeytani gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Gözlerinde hep mutlu değilmişsin gibi bir ifade vardı. Kardeşin hayatın içinde yüzüyor gibiydi." Duraksıyor. "Hâlâ o bakış var sende."

Silahlı geri çektim ve kılıfına koydum. "Kim olduğumu nereden bildin?"

"Bir araştırma yapıp benimle aynı okula gittiğini öğrenene kadar bilmiyordum." Bir süre onu inceledim. "O zamanlar sessizdin, değil mi?"

"Lütfen banyomdan çıkar mısın?" Sesi gıcırıyor.

İstedikini yapmamayı düşünüyorum ama bu küçük sıcak kutu banyodan çıkmam gerektiğine karar veriyorum. Geri çekildi ve ben de yatak odasına çıktım. Dairesinin en temiz kısmına bakıyorum. Yaşam alanı temiz olmadığından değil, sadece her yerde bir sürü pislik var.

"Ve yatak odam. Bu çok garip." Kapıyı işaret ediyor.

"Pek misafirperver değilsin, değil mi?" Koyu kahverengi gözleri benimkileri buluyor. Ve eğer yanılmıyorsam, gözlerinde öfke görebiliyorum. "Yani, beni bıçakladın," diye hatırlatıyorum ona. "Görmek ister misin?" Kolumu kaldırıyorum ve o kararlı bir şekilde başını sallıyor.

"Lütfen, hayır," diye fısıldıyor, yüzü zaten beyaz olanın daha soluk bir tonuna dönüşüyor.

"Peki." Dönüp odasından çıktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Süt için teşekkür ederim," diyor. "Ve tekrar, seni bıçakladığım için özür dilerim."

"Ama sen öyle misin?" Ona dönüp bakarak soruyorum.

Dudağını ısıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor. "Neydi o?" Bir adım daha yaklaşarak soruyorum.

"Hiçbir şey... Hiçbir şey söylemedim." Başını sallıyor ve elleri iki yanında titriyor.

"Oh, ama sen yaptın," diye cevap veriyorum, sırtarak ve ona doğru eğilerek. "Yapmadım," diye yanıtlıyor.

"Benden korkuyor musun?" Daha yakına ve o sakız kokusunun kokusunu aldım.

"Evet." Hiç tereddüt etmiyor. "Kim olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve karanlık bakışları tekrar benimkileri bulmadan önce uzaklaşıyor.

"Herkesin seni tanıdığına eminim."

Sözlerine sırtıyorum, sonra geri adım atıp kapıya yöneliyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken başka bir şey söylemesini beklemiyorum. Ama kapıya doğru koştuğunu ve kapıyı kilitlediğini duyuyorum.

Sanki bu beni durdurabilirmiş gibi.

OceanofPDF.com

BEŞ

Mayve

On yıla yakın bir süredir aynı şirkette çalışıyorum. İlk başladığımda sürekli ofiste çalışıyordum, ancak büyüdükçe ve işler değişmeye başladıkça, haftanın büyük bir bölümünde evden çalışmama izin verdikleri esnekliği kazandım ve bir daha da arkama bakmadım.

Şirketteki pozisyonumu ilerletmeyi hiç düşünmedim. Yani, işe başladığımdaki konumumdan daha üst bir konumdayım. Ancak geçen hafta terfi ile ilgili bir e-posta gönderildi. Tüm e-postalarda yaptığım gibi göz gezdirdim, ancak bugün masamda otururken başka bir e-posta geldi. Pozisyon için gereken ücret ve iş açıklanıyordu. Pozisyonun ayrıntılarını okurken dudağımı ısırdım - şirket içinden birini işe almak istiyorlar.

Bu maaş artışı beni boktan dairemnden çıkarıp güzel bir yere, hatta belki işe daha yakın bir yere taşıyabilir. Şu anda ofise geldiğim günlerde toplu taşıma araçlarını kullanıyorum. Her yöne yaklaşık bir saatimi alıyor, bu da oturup kitap okuduğum için iyi. Ama çok yoğun - yoğun saatler her zaman öyledir. Ama bundan daha kötüsü, insanlar kokuyor, çok yaklaşıyorlar ve hatta bazıları izniniz olmadan size dokunuyor.

Nefret ediyorum.

Evraklarımı alıp patronun ofisine gidiyorum. Benden daha uzun süredir burada ve her şeyin yolunda olduğu sorunsuz bir şirket yönetiyor.

Yönetim kurulunun üstünde. Burada bu kadar uzun süre kalmamın nedenlerinden biri de bu. Kapalı kapısını çaldım ve kimse cevap vermeyince tekrar çaldım.

"İçeri gel."

Sesini duyunca kapıyı itip açıyorum ve Vanessa'yı masasının otururken buluyorum. Temelde benimle aynı işi yapıyor ama o kadar uzun süredir burada değil. O küçük işlerle uğraşırken ben de büyük hesaplarla ilgileniyorum. Bazen bunaldığı zamanlarda onun iş yüküne de yardım ediyorum. Masasının arkasındaki Jeff'e bakarken ona gülümsüyorum.

"Seninle konuşabileceğimi umuyordum Jeff," diyorum. Saçları sarı ve gümüş rengini gizlemek için boyadığından eminim ama yaşına göre hiç de fena görünmüyor.

"Söz sizde. Sana nasıl yardımcı olabilirim Mayve?" Vanessa'ya bakıyorum ve alt dudağımı çiğniyorum. Kahretsin! Bunu özel olarak konuşmayı umuyordum.

"Yeni pozisyon müsait," diye başlıyorum.

"Oh, evet. Kimi işe almam gerektiği konusunda bir öneriniz var mı? Vanessa bu iş için can atıyor." Ayaklarım olduğum yerde donmuş gibi hissediyorum. Kırmızı kalem eteğini giymiş, bluzunu hafifçe açmış ve yüzüne bir gülümseme yerleşmiş olan Vanessa'ya bakıyorum.

"Ben..." Derin bir nefes alıyorum.

"Ne yapıyordun?" diye soruyor, sözlerime şaşırarak. Omzumun üzerinden bakıyorum ve dışarı çıkmayı düşünüyorum.

"Başvurmayı umuyordum," diyorum

ona. İki çift göz de beni süzüyor.

"Sen mi?" Jeff şaşırarak "Sen mi?" der. Başını sallar. "Sen hiç terfi istemedin. Olduğun yerde hep mutlu oldun."

Belki de benim sorunum budur.

Başımı salladım. "Biliyorum ama bu iş için uygun olduğumu düşünüyorum," diyorum geri çekilirken. "Özgeçmişimi güncelleyip göndereceğim." Başka bir şey söylemiyorum ve çıkmak için dönüyorum. Kapıya ulaştığımda sesi beni durdurdu.

"Mayve."

Durakladı

m.

"Evli misin?"

Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

"Pardon, ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bu pozisyon, erkeklerle etkileşim halinde olan birini gerektiriyor ve parmakta bir yüzük, erkeklerin kadını peşinden gidebileceği biri olarak değil, bir iş ortağı olarak görmesine yardımcı oluyor."

Ne?

Sözleri beni çok şaşırttı.

Hangi dinozor döneminde yaşıyoruz ki bunu söyleyebiliyor?

Vanessa'nın sol eline bakıyorum ve parmağında bir yüzük görüyorum. Bildiğim kadarıyla evli değil. Ama yüzüğü mü var?

"Vanessa nişanlı ve evlenmek üzere," diye açıklıyor. "Muhatap olacağınız adamlar istediklerini elde etmeye alışkınlar, bu nedenle mali işlerini yürütecek ve beladan uzak duracak yetkin birine ihtiyacımız var ve ilk başladığınızda imzaladığınız Gizlilik Sözleşmesi ile hepinizin çok iyi bildiği gibi, bunların hiçbirini kimseyle tartışmayacaksınız."

Kusmak istiyorum.

Bırak yerde patlasın.

Bu da ne demek oluyor?

"Anlıyorum." Ben görmüyorum. Gerçekten, gerçekten görmüyorum. Ama kapıyı çekip açtım ve dışarı çıktım. Masama gider gitmez, düzensiz kalbimi sakinleştirmeyi ve bir nefes almayı başarıyorum.

Evliyim.

Erkekler kendilerini nasıl kontrol edeceklerini bilmeli. Parmağında yüzük yok diye onların davranışlarından ben sorumlu olmamalıyım.

Öğle yemeğinden sonra bile orada oturuyorum, sözleri kafamın içinde uçuşuyor. O pozisyonu istiyorum.

O zammı istiyorum.

Bunu hak ediyorum.

Herkesten daha çok çalışıyorum.

Vanessa şu anda yaptığı işle başa çıkterfiyle nasıl başa çıkacak? Bu hiç adil değil.

"O pozisyona gerçekten , değil mi?" Kafamı kaldırdığımda Vanessa'nın tezgahımın başında bana baktığını görüyorum.

"Pardon?" Onu doğru duyduğumdan emin olmasam da içimden duyduğumu bilerek cevap veriyorum.

Bu sürtüğü eğiten bendim. Bildiği her şey benim sayemde.

"Aslında buradan hiç taşınmıyorsun. Ve yaptığın işten mutlu görünüyorsun, bunu neden değiştirmek isteyesin ki?" Omuz silkiyor ve uzaklaşıyor.

Orada oturuyorum, her saniye daha da sinirleniyorum. Birkaç dakika öfkem içinde kaynadıktan sonra kalkıp yemekhaneye gidiyorum, öğle yemeğini atladığım için aniden acıkmıştım. İçeri girmeden hemen önce Vanessa'nın konuştuğunu duyuyorum, bu yüzden durup kapının arkasında duruyorum ve ne dediğini dinliyorum.

Bu kelimeyi sık kullanmayı sevmiyorum. Ama yine de, ne kaltak ama.

"Bu işe girebileceğini düşünme cüretini gösterdiğine inanabiliyor musun? Ben nişanlı bir kadını ve o zaman bile Jeff'le tatlı dille konuşmak zorundayım. Bu iş için sadece bir erkek ya da evli bir kadın istiyor. Evet, bu cinsiyet ayrımcılığı, ama hey, işi bitirmek için ne yapman gerekiyorsa onu yapmalısın. Ve bu işte ne kadar harika olduğumu anladığında, bu sahte elmas yüzüğü çıkarabilirim ve tüm sıkı çalışmamdan dolayı beni tutmak zorunda ."

Dönüp ahırına gidiyorum. Bir günde iki kez iştahımı kaybediyorum. Gidip kendime sahte bir yüzük mü alsam?

Yine de bilirler. miydi?

Kahretsin. Ne yapacağım ben şimdi?

KENZO kapımda beni bekliyor.

Onun beni izlediğini görünce buruştu. Bugün bunun için uygun bir gün değil. Ofiste en kötü günümü geçirdim.

Belki de o işi istememeliyim ama bir yanımda o iş için en uygun kişinin ben olacağımı biliyor. Ve eğer terfiyi ve beraberinde gelen zammı alırsam, buradan ayrılabilirim. Vanessa'nın canına okuyabileceğimden bahsetmiyorum bile. Bugün ne kadar küçümseyici olduğunu düşündüğümde, düpedüz yalan söylediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile, bu işi onun elinden almak ve o kendini beğenmiş suratının utançtan solmasını izlemek istiyorum. Tanrım, açlıktan ölüyorum.

Kapımın yanındaki duvara rahatça yaslandığı yere doğru yürürken çantamı kavıyorum. Ona ulaştığımda duraklıyorum, hala dönüp kaçabileceğim kadar geride ama ona korktuğum vermeyecek kadar yakıным.

Ama bu bir yalan çünkü ondan çok korkuyorum.

Kendini öyle bir şekilde tutuyor ki, sessiz olduğunda bile sizi mahvedeceğini biliyorsunuz.

Okulda onunla ve kardeşleriyle ilgili anlatılanlar dehşet vericiydi ve hepsi okuldan ayrıldıktan sonra kiralık katil olduklarına dair söylentiler yayıldı. Kimse bunu yüksek sesle söylemedi ama mırıldanıldı.

Bunların ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Umarım değildir ama emin olamıyorum.

Konuşmasını bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor, ben de kıpırdanmaya başlıyorum. Şu anda ne olduğundan emin değilim.

"Beni öldürmeye mi geldin?" Fısıldıyorum. Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Bunu yapmak için neden burada olayım ki?" diye soruyor ve bana doğru biraz eğilerek alanımı işgal ediyor. "Kafanda gereken bir darbe mi var?"

Son zamanlarda kimseyi kızdırdın mı?"

"İş arkadaşım değilse, o zaman hayır," diyorum göz devirerek. Cevabım ilgisini çekmiş olmalı ki biraz daha dikleşti.

"Onları sevmiyor musun?" diye soruyor ve neden bilmek istediğinden emin değilim.

"Neden buradasın?"

"Bunu aldım ve geri vereyim dedim." Yedek anahtarlarımı uzattı. Anahtarları onun elinde görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Onları kapmaya gidiyorum, ama parmakları benimkilere dolanıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Onları geri ver."

"İnsanların alması için eşyalarını bu kadar kolay ortalıkta bırakmamalısın," diye uyarıyor beni. Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o sadece gülümsüyor. "Sorun nedir?"

"Bırak beni," diye emrediyorum ve sözlerimle gelen güven beni şaşırtıyor.

"Nasıl istersen." Elimi bırakıyor ve geri çekiliyor. "İyi geceler, Mayve. Umarım işler senin için daha iyi olur." Önümden geçip gidiyor ve ben elimde çantamla öylece donup kalıyorum. Merdivenlerden yankılanan ayak seslerini duyduğumda, tuttuğum nefesi dışarı atıyorum ve aceleyle daireme girip kapıyı kilitliyorum.

OceanofPDF.com

ALTI

Kenzo

"?" Evine girdiğimde Kyson bana soruyor. Doğruca Kyson'ın yerde kıpırdanan kızı Lyla'ya gidiyorum. Onu kucağıma alıyorum, bana gülümsüyor ve sonra yanağıma ahududular üflemeye başlıyor.

Kim bir çocuktan hoşlanacağımı düşünürdü ki?

Ben değil, bundan eminim.

"Dışarı," diye belli belirsiz cevap veriyorum.

"Son birkaç gündür mü?" diye soruyor telefonunu uzatmadan önce, karanlık ekranın aydınlanmasını izliyorum ve onu görüyorum, Bayan Incredible kıyafetini giymiş, olduğu yerde donmuş gibi duruyor. Sonra koşarak uzaklaşmasını izliyorum ve orada öylece durup siren sesleri yükselirken onun gidişini izliyorum. O an büyülenmiştim. Ama sonra tekrar ayak sesleri duydum, kardeşimin bana gösterdiği videoyu izledim ve ne olacağını bilerek sııttım. O evdeki işimi yeni bitirmiştim ve burada bir kadını korkutmak isteyen iki aptal adam vardı, biri kafasında bir kurşunla yerde yatıyordu, diğeri. Elinde sopayla bana doğru koşuyor, her saniyesini yaşamış olmama rağmen olanları bir film gibi izliyorum, yan adım atıyorum ve ona çelme takıyorum, yüzüstü yere düşüyor, ilk önce yüzü çarpıyor, elleri onu yakalayacak kadar hızlı değil, geri adım atıyorum ve saçlarına uzanıyorum. Parmaklarımı saçlarından geçirip sertçe kavrayıp kaldırdığımda homurdanıyor, yaklaştığımı görebilirsiniz

ama dudaklarımdan çıkanı duyamazsın. "O benim." Bu, yüzünü defalarca betona çarpmadan hemen önceydi. Kan sızıyor ve botlarıma bulaşmadığından emin olmak için geri adım atıyorum ve ben gülümsemeden önce Kyson onu kapatıyor.

"Taşındım," diye konuyu değiştiriyorum, işe yarıyor. O videoyu nereden bulduğunu bile sormayacağım ve ayrılır ayrılmaz bulunabileceği her yerde varlığını sileceğim.

"Sen ne?" diye sorar, şaşkınlıkla. "Evini seviyorsun."

"Hayır. O evi babam seçti. Ve şimdi ondan nefret ediyorum."

Kyson beni inceliyor. Neler olduğunu biliyor ve henüz Pops'a asılmaya karar vermediğini biliyor.

Babam, bizi olduğumuz kişi olmamız için eğiten ve hepimizin bir baba figürü olarak gördüğü adam, şimdi bize karşı dönüyor. Gerçi bunu kabul edeceğinden şüpheliyim. Ve biz de bu konuyu babama açmadık - ne olacağını görmek için biraz daha yumuşamasına izin veriyoruz.

Kyson bu bilgiyi öğrendi ve bununla ilgilenmemin en iyisi olacağına karar verdi. Üçümüz arasında babama en yakın olan benim. Onu sevme anlamında değil ama soru sormadığımı bildiği için. İşimi yapıyorum ve bu onu mutlu ediyor. Bazen tek başımıza yapabileceğimiz iş talepleri alırdık, ama çoğu zaman birlikte çalışırdık. Kardeşlerimin bilmediği bir şey vardı, beni onlardan daha fazla işe gönderiyordu, en azından onların bildiklerinden daha fazla.

Bunu umursamamalıyım. Yani, Kyson'ın bir kızı var ve Kalilah'a deli gibi aşık, bu yüzden sadece üçümüzün olduğu işleri kabul ediyor.

Zuko Alaska'da o kadar kaybolmuş ki, onu tarif etmeden güneşin rengini bile tarif edebileceğini sanmıyorum.

Kyson cevap veremedi Kalilah içeri giriyor ve yeğenimi benden almaya gidiyor. Ellerini Lyla'ya doğru çırpıyor, o da ona bakıp sakız gibi gülümsüyor ve sonra yüzünü boynuma gömüyor.

"Tamam, amcanı al. O seni besleyebilir." Dönüp bir şişe alıyor ve bana uzatıyor. "Ben duş alacağım. *Yalnız.*" O iğneler

Kyson'a bir bakış atıp uzaklaşıyor.

Kalilah onun için iyi oldu. Kyson kiralık katillik işinden ayrılmak isteyip istemediğinden emin değildi çünkü böyle bir hayata nasıl sahip olabileceğini ve hala yaptığı işi nasıl yapabileceğini göremiyordu.

Aramızda emin olmayan ve daha fazlasını isteyen tek kişi oydu.

İkisine de sahip, bu da onu inanılmaz mutlu ediyor. Onu gördüğüm en mutlu insan. Ama aşkın ne olduğunu bilmeden büyüdüğünüzde ve sizi ağabeyiniz büyüttüğünde bu zor değil.

Lyla'yı tekrar kollarıma yatırdım ve ona biberonu verdim.

"Beni görmeye bile gelmiyorsun. Lyla'yı görmeye geliyorsun," diyor Kyson başını sallarken hayalet gibi bir gülümsemeyle.

"Ve?"

"Peki, onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

Çok masum ve saf olan Lyla'ya bakıyorum ve kimsenin ona zarar vermemesini umuyorum. Çünkü eğer yaparlarsa, onları becerir ve kahvaltıda köpeklerime yediririm.

"Hayır."

"musun ki? Aylar oldu," diyor ve sesinden yayılan hayal kırıklığını .

"Ne kadar zaman biliyorum."

" mü davranıyor?" Kaşlarını kaldırıp cevap vermemi bekliyor.

Babam başkalarını eğitmeyi bıraktı ve biz onun tek tetikçisiydik, ama şimdi bunun artık doğru olmadığına dair bir gümbürtü var.

Bizi ele geçirmek ya da öldürmek için insanları eğitiyor. Kyson, önceki vuruşlarından birinin söylediğine göre ikincisi olduğuna inanıyor. Ve Pops'un kirli olduğunu. Yani, hepimiz biliyorduk. İçinde bulunduğumuz işe bak, kimse melek değil.

Sadakatinin sonsuza dek bizimle olacağını mı düşündük? Hayır. Ama bunun olacağını da tahmin etmemiştik. Dolayısıyla, sanırım, bazı açılardan, son zamanlardaki davranışları karşısında şaşkınım ama şaşırmadım.

Bir de genç kadınlarla-kızlarla ilgili bir sorun var, gerçekten. Kyson'ın elinde bunun kanıtı var ve ben bunu görmezden geldim. Bu da onu çıldırttı, o da ellerini havaya kaldırdı ve her şeyi benim halletmem gerektiğine karar verdi.

Ve yapmadım.

Babama bu bilgiye sahip olduğumuzdan bir kez bile bahsetmedim ve hala onun için işler yapıyoruz. Ben onlardan daha fazla, ama yine de oluyorlar.

"Bana göre değil," diyorum Lyla'nın yanına otururken. Demek istediğim, hepimiz biraz garip değil miyiz? Lyla içerken o muhteşem gözleriyle beni izliyor, eli gelip parmaklarımdan birine dolanıyor ve sıkıca tutuyor.

"Lanet , Kenzo." Başını sallıyor. "Sen de kötü davranıyorsun. Artık öldürmek ya da sikişmek dışında bir şey yapıyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum çünkü tek yaptığım bu. Dediğim gibi, hepimiz biraz kötü durumdayız. "En azından bunu dengelemek için iyi bir şey yap."

"Kızı buldum," diyorum ona, konuşmayı işe çevirerek ve iyi bir şeyler istemesini görmezden gelerek. Sikerim iyisini. "Onunla henüz konuşmadım. Ama onu buldum."

"Tabii ki buldun. Sen herkesi bulursun."

O haklı. Herkesi bulabilirim. Bu benim birçok yeteneğimden biri. Büyürken internette bilgi aramaya bayılırdım. İnternet büyüdükçe karanlık ağı, girmemem gereken sistemlere nasıl gireceğimi ve bunu kendi yararına nasıl kullanacağımı öğrendim.

Babam bana da bazı şeyler öğretti ama ben onun bilgisini aştım ve şimdi birinin bulunmasına ihtiyaç duyduğunda bana geliyor.

"Onunla konuşmayı düşünüyor musun? Babasının öldürüldüğünü bildiğini, çünkü onun evinde olduğunu ve bir şeyler gördüğünü düşünürsek konuşmaya istekli olacağından emin değilim" diyor. Kyson'ın izlerden birinden kanıt olarak aldığı fotoğraflardaki kızlardan biriydi. Ve babası da bir işaretledi. Kyson bunun onu için olduğunu düşünüyor. Babasını öldürdük, o zaman neden

Konuşur muydu? Pops'un ne kadar gl olduğunu bildiğine gre, bunu dşnmesi bile aptallık olurdu.

Ama bildiğimiz kadarıyla, onun ulaşabileceği tek yer biziz ve ben gereği ğrenmeyi planlıyorum. Bunu yapmak berbat olacak olsa bile.

OceanofPDF.com

YEDİ

Mayve

Las Vegas, günah  ehri.

Çok fazla i ti im ve içmeye devam planlad ım yer.

 irketim tüm ofisi buraya getirdi ve çalışanların çoğu arkadaş olduğu için ak am yeme imizden sonra kulüplere gittiler. Ben geride kaldım ve slot makinelerinde oturmanın ve tadı sulandırılmış bok gibi olsa bile bedava içki almanın en iyisi olduğuna karar verdim. Flamingo'da kalıyoruz, daha ucuz ama yine de benim standartlarıma göre oldukça iyi. Buradaki bazı otel ve kumarhaneler harika olsa da, tek başıma dola acak kadar iyi değilim, o yüzden buradayım.

Makineye bir dolar atıyorum ve d  meye basıyorum. Benim bölümümde gezinen bir garson gördüğümde onunla göz teması kuruyorum ve yanıma geliyor. Berbat olacağını bildiğim bir votka ve Red Bull sipariş ediyorum ama Red Bull ucuz votka tadını kapatmaya yardımcı oluyor. Başını sallıyor ve bir sonraki makine sırasının a a ısında kayboluyor.

"Bunu nasıl i ebiliyorsun?"

Bu sesle sırtım dikle iyor.  nce rüya g rd   m  sandım.

Ben farklı bir eyaletteyim.

Peki aynı anda aynı otelde olma ihtimalimiz nedir? "O kadar mı meteliksizsin?"

Etrafımda dönüyorum, onu incelerken gözlerim daralıyor. İyi görünüyor. Her zamanki siyah kıyafetlerini giymiş, o delici bakışlarıyla beni değerlendiriyor.

"Neden buradasın? Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" Alkol bana onunla bu şekilde konuşacak özgüveni, cesareti, hatta belki de aptallığı veriyor.

Yakına eğiliyor. "Belki de seni hep takip ediyordum ve şimdi bunu bilmen için sana izin veriyorum."

Benimle oynuyor. Bunun onun için bir oyun olduğunu biliyorum. Oynamak istemediğim bir oyun. Bu yüzden sandalyemi tekrar kumar makinesine doğru çevirip bir düğmeye basıyorum. Garson kız içkimi getirdiğinde "Git buradan" diye mırıldanıyorum. Çok olmasa da bahşiş veriyorum, o da gözlerini devirerek uzaklaşıyor.

Ne? Beş parasızım.

"Sana gerçek bir içki ısmarlayacağım. Ayağa kalk da gidelim," diyor ve sandalyemi ona doğru çeviriyor. Boktan içkimi neredeyse üzerime dökecektim ama tutmayı başardım, böylece dökmedim.

"Seninle hiçbir yere gitmek istemiyorum. Sen kötüsün." Ona burnumu kıvırıyorum.

"Ayağa kalk Mayve Hitchcock," diyor tam adımı kullanarak. Bana elini uzatıyor ve gözlerim bakışlarıyla buluşmak için geri dönmeden önce elini okşuyor.

"Beni öldürebilirsin, Kenzo Hunter." Tam adını ona geri veriyorum. "Bu olasılık var, o yüzden biraz yaşa."

Sözlerini düşündüm. Yani, kaybedecek başka neyim var ki? İstedğim terfiyi alamayacağım çünkü belli ki Vanessa kazanacak. Ne de olsa "nişanlı" olan o, ki bunu düşünmek bile beni çıldırtıyor.

"Peki." Elini görmezden gelerek ayağa kalkıyorum. Elimdeki içkiyi alıp oturduğum yere koyuyor, sonra dönüp çıkışa yöneliyor. Çantamı kavrayıp onu takip ediyorum. Dışarı çıktığımızda bana bakıyor.

"Her zaman böyle mi giyinirsin..." Sözünü kesiyor ve kaşlarım onun yarım kalan sorusu karşısında çatılıyor.

"Ne?"

"Tatsız," diye bitiriyor, sonra tekrar yürümeye başlıyor.

Kanatlardan başka bir şey giymeyen bir kadın yanımızdan geçerken, "Evet, giyim tarzımı seviyorum," diye savunmaya geçiyorum. "Hep siyah giyiyorsun."

"Kanı saklamak için" diyor. Şaka düşünüyorum ama gülümsemediğinde bunun gerçek olduğunu anlıyorum.

Yüzü yine öne dönük ve işlek kaldırımında ilerlemeye devam ediyor ama ben duruyorum. Birkaç adım sonra artık yanında olmadığını fark ediyor ve dönüp "Bu gece seni öldürmeyeceğim" diyor.

Gülüyorum.

Çünkü şu anda yapmayı düşünebildiğim tek şey bu.

Belki de alkol yüzündendir.

"Bu beni rahatlatmak için mi?"

"Evet. Asla tutamayacağım sözler vermem. Ve bu gece seni öldürmeyeceğime söz veriyorum."

"Neden Las Vegas'tasın ki?" Bana doğru uzanıp ayaklarımı tekrar hareket ettirmek için beni çekiştirirken soruyorum.

Bileğimi bırakırken bana sadece "Çalış," diyor. "Şimdi hareket . Yolun karşısına geçmeliyiz. Bellagio'dayım."

Gözlerimi deviriyorum.

"Elbette öylesin," diyorum, ona ayak uydurmaya çalışarak.

Akşam kalabalığında ilerlerken insanlar onun için yollarından çekiliyor. Onları öldürebilecekmiş gibi görüldüğü için mi, yoksa içgüdüsel olarak bir tür güce sahip olduğunu bildikleri için mi emin değilim. Ben şahsen bu duyguyu bilemezdim çünkü onun da dediği gibi çok mülayimim. Bu şekilde yaşamaktan mutluydum ve son zamanlarda ne değişti bilmiyorum ama nedense daha fazlasını istediğimi biliyorum. Bu yüzden terfiyi bu kadar çok istiyorum. Ve bunu elde edemeyecekmişim gibi hissetmek berbat.

Belki birkaç hafta önce yaşadığım ölüme yakın deneyim yüzündendir.

"Bu bakış da neyin nesi?" diye soruyor yolun diğer tarafına geçip otele giden patikada yürürken. Etrafa baktığımda, göz alıcı çiçekler ve yeşilliklerle dolu bahçe ortamına bayılıyorum. Henüz otele bile girmemiştik ama muhteşemdi. Fıskiye gösterisi için müzik çalmaya başlıyor ve suyun havada uçuşmasını izlerken duruyorum. Onun yanıma geldiğini hissediyorum, ama ben izlerken sessizce orada duruyor.

Belki de daha fazla dışarı çıkmalıyım çünkü burası sakın ve inanılmaz güzel. Bittiğinde ona dönüyorum. Hayatımın gidişatından duyduğum hayal kırıklığına engel olamıyorum.

"O iç çekiş de neydi öyle?" diye soruyor.

Soruyu geçiştirmek mi yoksa cevap vermek mi gerektiğine karar vermem biraz zaman alıyor. Nedense içimden ona içini dökmek geliyor. "Bana vermeyecekleri bir terfi istiyorum," diyorum ona.

Başını sallayıp dönüyor ve tekrar otele doğru ilerliyor. Hızla onu yakalayıp içeri kadar takip ediyorum, içimi döktüğüm ve cevap bile vermediği için kendimi aptal gibi hissetmemeye çalışıyorum.

Otelin klimalı fuayesine girdiğimizde "Benim odam mı, bar mı?" diye soruyor.

"Bar," dedim.

Onun odasına gitmeyeceğim.

Hayır, teşekkür ederim.

Beni kumarhanedeki en yakın bara götürüyor ve barmen geldiğinde yanına oturuyorum.

"Ne içersin?" Kenzo soruyor ve ben bir şey söyleyemeden kafasını sallıyor. "Ve daha önce içtiğin o boktan şey değil."

Omuz silkiyorum. Bilmiyorum. Çok fazla içmem ve içtiğimde de sosyalleşmeme yardımcı olur. Bu yüzden iş yemeğinde o kadar çok içtim. Onlar gittikten sonra da kafam güzeldi, bu yüzden slot alanında sıkışıp kalmıştım, hareket etmiyordum. Bana bir margarita, kendisine de buzlu burbon sipariş ederken başını sallıyor.

Bara yaslanırken ellerini birbirine kenetliyor, bir şeye odaklanırken sırtı dik.

Gerçekten çok güzel.

"Bu iltifatı pek sık aldığımı söyleyemem."

Başımı kaldırıyorum ve onunla göz göze geliyorum. Dudakları bir sırtışla savaşıyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi biliyorum.

Sikeyim.

"Bugün olmaz. Seni nasıl becerdiğimi beğenmezsin." Dili dışarı fırlar ve alt dudağını yalar.

Kahretsin, bunu ben de yüksek sesle söyledim.

Barmen dönüp içkimi bana doğru uzatırken elimi ağzıma götürüyorum. İçkiye uzanıp dudaklarıma götürüyorum. Tadına baktığım ilk şey tuz, ardından tatlılık geliyor ve çok hoşuma gidiyor.

"Ne oldu?" Bir yudum daha alarak Kenzo'ya soruyorum.

"Ahududulu margarita," diye yanıtlıyor ve ardından "Ne promosyonu?" diye soruyor.

Beni gerçekten duyduğunu sanmıyordum, çünkü o anda konuyu geçiştirmiş gibi görünüyordu. Bara dokunarak bir içki daha istedi. *Kahretsin, bunu çabuk içti.* Arkasına yaslandı, ellerini barın üzerine yaydı ve tüm dikkatini bana verdi. Elleri güçlü, damarlı ve üzerlerindeki mürekkebi görebiliyorum. Mürekkebin ne yazdığını merak ediyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor sessizce.

Lanet olsun. Belki de artık içmemeliyim. Düşündüğüm her şeyi yüksek sesle söylüyorum.

İçkimi sıkıca tutuyorum. Normalde onunla bu konuda konuşmazdım. Tamam, gerçekçi olalım, normalde burada olmazdım ya da bu konuda kimseyle konuşmazdım. Evimde, tek başıma, istediğimi yapıyor olurdum. Başka bir eyalette, bilinen bir tetikçiyle barda içiyor olmazdım.

Daha önce de söylediğim gibi, hikayeleri duydum. Ne kadarı gerçek, hala bilmiyorum.

"Fark etmez. Ya evli bir erkeğe ya da evli bir kadına vermek istiyorlar ve belli ki bu ben değilim." İçkiyi kaldırdım ve dudaklarıma götürdüm.

"Evli misin?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Mayve? Aman Tanrım. Mayve, sen misin?" Sahibini görmeden önce tiz sesi duyuyorum. Omzumun üzerinden baktığımda Vanessa ve birlikte çalıştığım yaklaşık on kişi bize doğru geliyor. İçkimi o kadar sıkı tutuyorum ki, yeterince güçlü olsam bardağı kırabilirdim. "Gerçekten dışarı çıkmaya cesaret etmişsin. Şu haline bak. Gelip takılmak ister misin, böylece bu kadar... yalnız olmazsın?" "Yalnız" kelimesini ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyor ve ben gözlerimin dolmasını engellemeye çalışıyorum. Sanki beni çok önemsiyor. Kaltak sadece iş arkadaşlarımızın önünde olay çıkarmak istiyor. Bana bakıyor ve sözlerindeki zehri tam anlamıyla hissediyorum, sanki o yılan beni zehirlemiş gibi. Bakışları yanımdaki noktaya, orada oturan Kenzo'ya kayıyor. Gözleri büyüyor ve açlığın onlara çarptığı anı görüyorum. Yani, anlıyorum. Yakışıklı biri.

Kenzo'nun arkamdan, "Bana ne kadar yakışıklı olduğumu söylemeyi bıraksan iyi olur Mayve," diye fısıldadığını duyarken kulağımda nefesi hissediyorum.

Vanessa'nın kaşları havaya kalktı. Ne dediğini duydu mu emin değilim, ama sanırım benimle konuşması daha çok sürpriz oldu.

"Onu tanıyor musun?" Vanessa soruyor ama bunu söylerken bana değil ona bakıyor.

Hâlâ o kadar yakın ki nefesinin tenimde dolaştığını hissediyorum; sıcak ve rahatlatıcı.

"Mayve, gurrrl, bu yakışıklıyı dolabında sakladığını kim bilebilirdi?"

Gözlerim kısa bir süreliğine bilgi işlemde çalışan ve benimle neredeyse konuşmayan Nick'e kayıyor.

Jeff'in geldiğini gördüğümde ona hiçbir şey söylemiyorum. Vanessa yaklaştığını fark etmemiş gibi görünüyor, elini tezgâhın üzerine koyarak yanımdan geçip Kenzo'ya bakıyor.

"Dışarıda bir gece geçirmek için bize katılmak ister misin?" diye sorar.

"Saat sabahın ikisi," diye hatırlatıyorum ona. Yine bana bir bakış bile atmıyor. "Sana iyi vakit geçirtebiliriz," diye mırıldanıyor.

Kenzo'nun "Hayır" dediğini duyduğumda nefesimin altında onun nişanlı olduğunu mırıldanıyorum.

Geri çekildi, kafası karışmıştı. Yüzüğüne bakıyorum ve elini gözümün önünden çekiyor.

"Hepimiz çok eğlenebiliriz... Mayve'i bile getirebilirsin. Ama uyarayım, sessiz ve ürkek bir kızdır." bir hakaret olarak söylüyor ve ben de öyle algılıyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve içkime uzanıyorum. Sonuncusunu yutarken Kenzo'ya yan gözle bakıyorum. "Burada benimle oturmak zorunda değilsin. Yatmaya gidebilirim," diyorum ona, eğer isterse onunla gitmesi için bir bahane sunarak.

gülümsediğini biliyorum.

Kazanmak, onun istediği bu.

Kenzo'nun gözleri benimkilere kilitlendi.

"Mayve, şu haline bak. Gelebildiğine çok sevindim." Dikkatimi ondan Jeff'e çevirmeden önce Kenzo'ya "patron" kelimesini söylerken geriliyorum. "Sonunda bize katılmaya karar verdin," diyor mutlulukla. Dürüst olmak gerekirse, cinsiyetçi görüşleri dışında Jeff'ten hoşlanıyorum. Bana harika bir iş verdi ve çalışmalarımı her zaman destekledi.

Vanessa, "Odasına geri dönüyordu," diye açıkladı ve etkili olması için sahte bir dudak büküşü ekledi. "Ama yeni arkadaşı bize katılacak."

"Arkadaş mı?" Jeff Kenzo'yu fark ederek "Arkadaş" dedi. Muhtemelen benimle birlikte olduğunu düşünmemiştir bile. Tek bildikleri, hiç arkadaşım olmadığı. Muhtemelen tam olarak böyle düşünüyorlar.

"Ben onun kocasıyım aslında."

Başımı çevirip Kenzo'ya baktım. *Az önce ne dedi?*

"Koca mı?" Jeff soruyor. Ağzının açık kaldığını görmek için bir kez daha ona dönüyorum. "Hiç yüzük takmıyorsun... bilmiyorduk-"

"Yarın yüzük almaya gidiyoruz. Ona sürpriz yapmak için birkaç saat önce uçtum. Eğer sakıncası yoksa karımı odamıza götüreceğim." Kenzo ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Ve bir an aptalca öylece durdum.

Öyle mi yaptı? Hayır, asla olmaz. Bu adamla evlenemem.

Böyle bir şeyi nasıl söyleyebilir?

"Oh, evet, kesinlikle. Bu çok iyi bir haber Mayve. Pazartesi günü ofiste bu pozisyonu konuşalım, sen de bana kocan hakkında her şeyi anlatırsın." Jeff elini Kenzo'ya uzatıyor, eli hâlâ benimkini bekliyor ama Kenzo elini yavaşça kaydırıp Jeff'in elini sıkıyor.

Neler oluyor?

Bilmiyorum.

Durduramıyorum.

"Karıcığım, gidelim." Eli sırtımda, kalkmam için beni dürtüyor. Sonunda kalkıyorum ve iş arkadaşlarımı geride bırakırken eli orada sabit kalıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve kendime sakın kalmamı söylemeye çalışıyorum.

Sakin ol.

OceanofPDF.com

Kenzo

Elim belinde, yanımda yürürken Mayve sessiz. Giydiği tüm o bol kıyafetlerin altında gerçek bir beli olduğunu kim bilebilirdi? Telefonu çalıyor ve onu çıkarıyor. Kıpırdamadan duruyor ve mesajı okurken yüzü soluyor. Ben de okumak için eğildim.

"Yalan söylediğini biliyorum. Böyle bir adamı asla elde edemezsin ve bunu kanıtlayacağım." Yüksek sesle okudum ve telefonunu çantasına geri koyarken yüzündeki kızgın gözyaşlarını silmesini izledim.

"Neden onlara kocam olduğunu söyledin?" diye fısıldar, gözleri akmamış yaşlarla ıslanmıştır.

"Konuşmak için odama çıkalım." İtiraz etmedi. Bunun yerine beni asansöre kadar takip ediyor ve odama çıkıyor. Kapının kilidini açtım ve ona açık tuttum. Odanın ortasında duruyor, gözleri büyük kral yatağı ve spa küvetini inceliyor.

"Sana yardım ettim. Bunu hafife alma... Ben kimseye yardım etmem," diyorum ona.

Pencereye doğru adım atıyor ve ellerini cama dayayarak su fışkiyesinin manzarasına bakıyor.

"Neden kimseye yardım etmiyorsun?" diye soruyor, sırtını bana dönerek. "Çünkü insanlardan nefret ediyorum."

Uzun, siyah atkuyruğu saçları sallanırken bana doğru dönüyor. "Seninle seks yapmayacağım," diyor ve yanakları kızarıyor. "Eğer bu yüzden yaptıysan." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup göğüslerini yukarı kaldırıyor.

"Zaten seni nasıl becereceğimi bilemezsin," diye veriyorum.

Dudaklarını yalıyor ve dönüyor, sonra cama yaslanıyor.

"Az önce yaptığın şey yüzünden yalancı damgası yemekten korkuyorum." Elini kaldırıyor, parmak uçlarını ağzına götürüyor ve çiğnemeye başlıyor. "Bu işi kaybedemem. Tek iyi olduğum bu." Koyu renk gözleri benimkileri buluyor. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Sana yardım ediyordum," diye tekrarlıyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, değildin ve şimdi patronuma gerçeği söylemek zorundayım. Artık o işi kesinlikle almayacağım."

"Arkadaşın nişanı hakkında yalan söylüyor," diye . Burnu kırışıyor.

"O benim arkadaşım değil ve ben yalan söylemem."

"Görünüşe göre öğrensen iyi olacak." Minibara gidip kendime bir içki dolduruyorum. Bana yaklaşıyor ve ben bardağı dudaklarıma götüremeden o alıyor ve hepsini tek seferde içiyor.

"Söyleyeceğim şey için buna ihtiyacım vardı." Dudaklarını siliyor ve bardağı tekrar yerine koyuyor. Bardağı yeniden dolduruyorum, konuşmak için cesaretini topladığını anladığımda eli hareket etmeye başlıyor ve saçlarını kulağının arkasına doğru taramaya devam ediyor. Orada oturup konuşmasını bekleyerek onu izliyorum. "Bir ay. Bir yüzük alacağım ve senin kocam olduğunu söyleyebileceğim. Bir ay sonra ve terfiyi garantiledikten sonra ayrılabiliriz," diye konuşurken ellerini sıkmış bir şekilde tükürüyor. "Kendini bir kez daha göstermen gerekebilir. Bilirsin, kanıt olarak." Sanki bu onun için yapması en zor şeymiş gibi yüksek sesle ofluyor.

"Kanıt mı?" Ben soruyorum. "Az önce sergilediğimiz gösteri yeterli kanıt değil miydi?" "Hayır."

Bardağımlı kaldırıp bir yudum alıyorum. Tekrar yerine koyup bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

"Bu gece burada, benim yatağında kalmak zorundasın." Söylediklerime inanamıyormuş gibi gözleri kocaman açıldı.

Başını iki yana sallar. "Hayır, hayır..."

"Evet. Hepsi senin otelindeler. Benimle birlikte olduğuna inanmalarını istiyorsun, değil mi?"

"Bir odam var, burada bir oda tutabilir ve ödeme yapabilirim-"

"Paran yok." Başını başka yöne çeviriyor, ama çenesini parmaklarımın arasında yakalıyorum ve onu çeviriyorum, böylece o lanet gözleri bana bakıyor. "Benimle hiç tanışmamış olmayı dileyeceksin. Bu ayın uçup gideceğini umuyor olabilirsin ama öyle olmayacak. Bunun farkındasın, değil mi?" Ağzı hafifçe aralanıyor ve ben onu öpmeyi, dilimi dudaklarının arasından geçirmeyi düşünüyorum. "Ben senin en karanlık kâbusun olacağım, tüm rüyalarına girecek olan." Daha iyi düşünmeden öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere değdirerek tadına bakıyorum. Dilim dışarı fırlayıp dudaklarını yaladığında nefesini içine çekti. *Sadece bir tat.* Gözleri dalgalanarak kapanıyor ve geri çekilip ona sarılmayı bıraktığımda anahtarı odanın zeminine fırlatıyorum.

"Eşyalarını topla ve geri gel. Yapacak işlerim var," diyorum dışarı çıkarken. Şu anda yapmam gereken son şey ona dokunma mesafesinde kalmak. O da bunu istiyor, en az benim sikim kadar sert olduğunu bildiğim kadar.

Uzak durmalıyım.

En azından akıl sağlığı için.

"ARTIK BURADA YAŞAMIYOR," diyor küçük bir kadın, sakız çiğneyerek önümde dururken. Kolunu kaldırıyor ve izlerin belirgin olduğu dirseğinin iç tarafını kaşıyor.

"Onu nerede bulabilirim?" Beni bir aşağı bir yukarı süzerken başı yana kayıyor.

"Sana borcu mu var?"

"Hayır."

"Peki neden onun nerede olduğunu bilmek istiyorsun?" diye soruyor sakızını

"Bana nerede olduğunu söyle."

Ellerini kaldırdı. "Kahretsin dostum, o kadar da derin değil. O işte. O bir striptizci." Kadın göz kırpmıyor ve geri çekilip kapıyı kapatmadan önce bana kulübün adını veriyor. Yaşadıkları binayla aynı binada olan kulüp için hızlı bir internet araması yapıyorum. Merdivenlerin dibine geldiğimde bulmak zor olmuyor. Kapıyı benim için açık tutan fedai bana hiçbir şey sormuyor.

Onunla bir kez tanışmıştım, babamın partilerinden birinde. Sahneyi tararken onu hemen fark ettim. Jessica hâlâ aynı görünüyor, belki biraz daha yaşlı. Salonun arka tarafına doğru oturdum. Sahneden iniyor, üzerinde sadece bir çift çizme var ve para toplamak için masaları dolaşıyor. Beni fark ettiğinde iki kez bakıyor ve ben de tanıma duygusunun onu nasıl etkilediğini izliyorum. Duraklıyor, sahte gülümsemesi düşüyor ve elleri titremeye başlıyor.

Yanımdaki sandalyeye dokunuyorum.

"Otur, Jessica." Hiç tereddüt etmeden oturdu. Babamla sandığım kadar çok takıldıysa, kim olduğumu biliyordur.

"Tek kelime etmedim. İlk uyarıyı aldım. Lütfen bir tane daha göndermeyin." Jessica'nın tırnakları uyluklarının etine batıyor. Bir sonraki sanatçı için yeni bir şarkı çalmaya başlıyor ama gergin bakışlarını benden hiç ayırmıyor.

"Yirmi bir yaşında değilsin. Burada nasıl iş buldun?" diye sordum.

"Sahte kimlik," diye fısıldıyor. "Burada kimse kim olduğumu bilmiyor." Arkama yaslanıp etrafa bakıyorum. Burada oturup benimle konuştuğu için endişelenen tek bir kişi bile yok. "Lütfen, sevdiğim başka kimseyi incitme," diye yalvarıyor.

"Neden bunun için burada olduğumu düşündün ki?" "Çünkü geçen sefer babamı öldürdün."

"Babamın evinde ne yapıyordun?"

Elleriyle kıpırdanıyor. "Arkadaşım onunla görüşüyordu."

"Ve..."

"Reşit değildi. Beni de elde etmeye çalıştı ama benim bir erkek arkadaşım vardı." Gözünden bir damla yaş vahşice sildi. "Babam onu öldürdü. İnsanlara onu becerdiğini söylemekle tehdit etti. Her şeyi duydum. Bana bir uyarı olsun diye seni ve kardeşlerini babamı öldürmeye gönderdi."

"Neden seni öldürmemiz için bizi göndermedi?" diye sordum. Çünkü gerçekçi olalım, muhtemelen öldürmek istediği kişi oydu.

"Onun ve valinin fotoğrafları vardı..." Sözüünü kesiyor. Ve ben zaten hangilerinden bahsettiğini biliyorum. Onları görmüştüm.

"Sende olduğunu mu düşündü?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Onları o dedektife verdim, gerçi onu da öldürdüğünü duydum." Omuz silkiyor. "Yani bu yüzden mi buradasın? Beni de öldürmek için mi?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ayağa kalkıp çıkışa doğru ilerlerken. Beni takip ederken topuk seslerini duyuyorum.

"Bu gerçekten hayır anlamına mı geliyor yoksa ben bitirdiğimde odamda oturup beni öldürmeyi mi planlıyorsun?" Jessica sözlerini fısıldamaya çalışıyor ama ben yine de duyuyorum. Onunla yüzleşmek için arkamı dönüp eğildim.

"Yerinde olsam, o kapıdan çıkar çıkmaz eşyalarımı toplar, arka kapıdan gizlice kaçır ve asla arkama bakmazdım. Hiçbir yerde izinini bırakmazdım."

Gözleri açılıyor ama başını sallayarak beni anlıyor ve sözlerimi onaylıyor.

Ayrıca, otel odamda küçük bir kuzgunum varken neden vaktimi burada harcayayım ki?

OceanofPDF.com

DOKUZ

Mayve

Otel odamdan eşyalarımı aldım.

Neden, bilmiyorum.

Alkolü suçlayacağım. Şu anda aklıma gelen tek mantıklı açıklama bu. Spor çantamı omzuma atıp odamdan çıkıyorum ve kayıt masasına gidip anahtar kartımı uzatıyorum. Gülümsüyorlar ve alıyorlar. Ayrılmak için döndüğümde Vanessa tarafından durduruluyorum. Bir eli kalçasında, dudaklarını büzmüş ve yüzünde ukala bir ifadeyle bana bakıyor.

"Kocan yok mu?" diye soruyor, etrafına bakınarak. "Bunu söylemesi için ona ne kadar ödedin?"

"İyi geceler," diyorum ona, sorularına cevap verme zahmetine bile girmeden.

"Oh, mi sanıyorsun?" Yolumu kapattı. "Nerede senin sözde koca? Hiçbir yerde, doğru."

İnsanların bana bunu yapmasının sebebi
ne? Hepsi benim kolay lokma olduğumu
mu düşünüyor?

Tamam, belki öyleyim.

Ama olmak
istemiyorum.

Düşünüyorum.

"Mayve." Bir el sırtımın altından kayıyor ve beni belimden sarıyor. Onun yanıma doğru kaydığını hissediyorum ve gözleri ona dikiliyor. "Hadi gidelim.

yatağa. Sevişmek istiyorum."

Az önce öyle mi dedi?

Umarım şaka yapıyordur, çünkü onu becermeyi hiç düşünmüyorum.

Dönmeden önce odasında tükettiğim diğer iki kadeh alkol sayesinde görüşüm normalden daha da bulanık. Nereye gittiğimi şaşırdığım için buraya kadar yürümem bir saatimi almış olabilir ama sonunda buldum. Geldiğimde akşam yemeği için üzerimi değiştirmedikten çantam hâlâ odadaydı. Onu aldım ve şimdi burada duruyorum, başım hafifçe dönüyor, umarım alkolden değil de onun dokunuşundan olmuştur.

"Hadi gidelim." Vanessa'dan uzaklaşırken beni de yanına çekti. Eli belime girince irkildim.

"Yalan söylemekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Tamam. Buna gerek kalmayacak." Bir adım bile atmadan çantamı elimden aldı. "Şu anda iyi bir ruh halindeyim."

"Keyfin yerindeymiş, kışımın kenarı," diye mırıldanıyorum.

"Bunu duydum."

Alaycı ses tonuna karşı dudağımı ısıırıyorum. Dışarı çıktığımızda cadde gürültülü, insanlar bir aşağı bir yukarı koşuşturuyor, sarhoşlar otele geri dönmeye çalışıyor. *Ha! Kısa bir süre önce ben de böyleydim.*

"Kayboldun mu?" diye soruyor.

Bunu da mı yüksek sesle söyledim?

Bizi kaldırımdan aşağı indiriyor ama daha önce gittiğimiz yoldan gitmiyor. Onun yerine beni taksi kuyruğunun olduğu başka bir otelin önüne götürüyor. Birine doğru yürüyor, belimi bırakıyor ve kapıyı için açık tutuyor. Başımı koltuğa şoföre bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Onun yanında bu kadar rahat olmamalıydım, peki neden öyleyim?

Taksi varış noktamız gibi görünen yerde durmadan önce sadece birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca araba kullanıyoruz. Kenzo inmemi beklerken çantamı tutuyor ve işte o zaman beyaz şapeli görüyorum. Beni kilisenin içine çekip masanın arkasındaki bir bayanla konuşurken ağzım açık kalıyor.

"Birkaç paketimiz mevcut. İlk olarak Küçük Beyaz Şapel törenimiz var. Bu paket 225 dolar ve bakanlık ücretini de içeriyor. Ayrıca-"

"İlkini alacağız." Adam tezgâhın üzerine üç tane yüz dolarlık banknot koyuyor ve kadın gülümseyerek "Üstü kalsın" diyor. Kadın gülümsüyor ve adama işleri ayarlaması için birkaç dakika vermesini söylüyor.

Bir şeyler ayarlamak mı?

O neden bahsediyor?

"Yalan söylemekle ilgili bir sorunuz olduğu için sorunuzu çözüyorum. Artık hiçbir yalan söylenmeyecek" diye açıklıyor.

Kadın geri gelir ve Kenzo hiçbir şey olmamış gibi formları doldurur. Telefonuyla bir şeyler yapıyor, sonra onu yanındaki tezgaha koyuyor ve yazarken ona bakıyor. Kadın tekrar uzaklaşıyor ve ben onu izlerken kendime sarılıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bilgilerinizi dolduruyorum."

"Benim bilgilerimi bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum. Telefonuna doğru başını sallıyor ve ben daha da yaklaşıyorum. Yaklaştığımda onun kokusunu tekrar alabiliyorum.

Böyle kokmak gerçekten haksızlık.

En sevdiğim koku gibi ama ne olduğunu bile bilmiyorum.

"Bu Bulgari," diyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bu benim parfümüm." *Oh, kahretsin, yine.* Başımı sallıyorum, sonra telefonundan ne çektiğine bakıyorum. Hiç kullanılmamış ve çekmecemde çürümekte olan eski ehliyetimin ve pasaportumun bir fotoğrafı. Kişisel bilgilerimin onda olduğu gerçeğiyle irkiliyorum.

"Sen nasıl..."

"Her şeyi bulabilirim." Yazmayı bıraktı ve bana baktı. "Şimdi ya sen imzalarsın ya da ben senin yerine imzalarım. İmzanı taklit etmek o kadar da zor görünmüyor." Telefonundaki resimlerden birinden imzamı yakınlaştırıyor ve masanın üzerindeki kaleme uzanıyorum.

"Bu yasadışı, biliyorsun. Başkası adına imza atmak." Kâğıtları bana doğru uzatıyor, ben de kalemiyle işaret ettiği yeri imzalıyorum. Sayfayı çevirdiğinde biraz daha yaklaşıyor. Kokusunu almamak için nefesimi tutmaya çalışıyorum ama o daha da yaklaşıyor ve "İşte" diyor.

Gösterdiği yeri imzalıyorum ve kolu artık resmen bana sarılmış durumda. "Ve işte."

"Şunu keser misin?" Kolunu omuzlarımdan sıyırmaya çalışıyorum ama hareket etmediği için işe yaramıyor.

"Neyi durdurayım?" diye sorar.

Başımı ona doğru çeviriyorum, bunu yaptığım anda bunun bir hata olduğunu biliyorum. Bakışlarım onun dudaklarına düşüyor, sadece saatler önce benimkilere dokunan dudaklara. İçkisinin tatlılığını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Mayve..." diye fısıldıyor adımı, "bana öyle bakmayı kes." Sesi beni kendimden geçiriyor ve hemen arkamı dönüp bir gram daha tartışmadan formları imzalamaya devam ediyorum. Bu kesinlikle delilik.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Kesinlikle olmaz.

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan, bayan geri döndü ve masadan formları alıp bizi şapele yönlendirdi. Kenzo arkamda duruyor, her zamanki gibi sessiz, ayaklarım ilk koltuk sırasına gelene kadar.

Hayır, ben o kadın değilim.

İlerlemek için yalan söylemem.

Bu işi istiyor olabilirim ama ne pahasına?

İşe geri dönüp onlara gerçeği söylersem yalancı damgası yerdim ve istediğim pozisyon elimden giderdi.

Orada olmasını isteyeceğim diğer pozisyonlarla birlikte.

"İkinci kez bırak. Bir ay içinde boşanabiliriz," diye fısıldıyor Kenzo.

Boşanma. Tamam. Kulağa umut verici geliyor.

Bu arada ben de istediğimi alıyorum.

Kendimi hiç evlenmiş olarak hayal etmedim. Bu benim için hiçbir zaman ufukta görünen ya da gerçekleşeceğini düşündüğüm bir şey olmadı. Yine de burada iş kıyafetleriyle dururken, muhtemelen seri katil olan bu iri yarı adam yanımda duruyor ve benimle evlenmeye hazır. Kıyafetlerime bakıyorum ve ellerimi siyah pantolonumun üzerinde gezdiriyorum. Evlenmeyi hiç hayal etmemiş olabilirim, ama evlenseydim pantolon giyeceğimi düşünmemiştim, bu kesin.

"Bir elbisemiz var," diye teklif ediyor kadın.

"Uyabilir." "Ona elbiseyi getirin," diye emrediyor

Kenzo.

"Elbiseye ihtiyacım yok," diye cevap veriyorum ve kadın ikimize de şaşkın şaşkın bakıyor.

Kızım, ben de.

Kenzo yine "Elbiseyi al" dedi.

Ben daha itiraz edemedi önüme geçip beni susturdu. Elini cebine attı ve siyah bir yüzük kutusu çıkardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Açtı ve ben de kutuya baktım.

Bu... güzel.

Ama nasıl?

"Burada bir kuyumcu için bir iş yaptım ve bana borcu vardı. Bana en iyisini vereceğini söyledi." Yüzük kutusunu bana uzatıyor, ben de titreyen ellerimle alıyorum.

Bu yüzük, mavi ve pembe safirlerle çevrili büyük, oval şekilli siyah bir pırlanta. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim.

Nefes kesici.

Muhteşem.

Eşsiz.

"Buyur canım. Hemen şurada üstünü değiştirebilirsin." Omzumun üzerinden kadının elinde beyaz bir elbise tuttuğu yere bakıyorum. Olduğum yerde donup kalmışım, ellerim hâlâ yüzük kutusunu tutuyor. Onu benden alıyor ve cebine geri koyuyor. *O yüzüğü istiyorum.*

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi, "Bu senin," diyor.

Bayan sıkıştığımı fark etmiş olmalı ve beni odaya yönlendirmek için nazikçe dirseğime uzanıyor. Her şeyi otomatik pilota bağlanmış gibi yapıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor, çünkü ben kelimeleri bir araya getiremiyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve beyaz elbisenin fermuarını açmaya başlıyor. Dantelli ve şirin bir elbise. Benim seçeceğim bir şey değil ama sanırım işe yarıyor.

Pantolonumu çıkarıyorum ve içinden çıkarken kadın bana elbiseyi uzatıyor. "İçeri girip yukarı çekerseniz, fermuarınızı çekebilirim." Dediğini yapıyorum ve elbiseyi belime kadar çekiyorum. Daha fazla yukarı çekmeden önce gömleğimi çıkarıp atıyorum. "Belki sütyeni de, sadece siyah olduğu için." Sütyenime bakıyorum ve dudağımı ısııyorum. *Kahretsin, öyle.* Klipsini açıp çıkarıyorum ve sonra elbiseyi sonuna kadar yukarı kaydırıyorum. Elbisenin fermuarını çekmeden önce benim konuşmamı beklemiyor. "Şuna bir bak. Senin için yapılmış. Mükemmel." Ellerini çırpıyor, kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor.

Bunu nasıl yapacağım?

Bu adamla nasıl evlenirim?

Bir ayak diğerinin önünde, işte böyle.

OceanofPDF.com

ON

Kenzo

Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey.

Şu anda kardeşlerime neler olduğunu anlatsam telefonu kapatırlar ve bana inanmazlar.

Evlilik.

Ha! İşte komik, değil mi?

"Çok güzel görünüyor," dedi papaz. Bir yüzük aldım.

Lanet bir yüzük.

Ne oluyor lan?

Döndüm, gitmemin akıllıca olacağını düşündüm. Ama hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim. O şeytani gözlerle bana doğru yürüdüğünü gördüğümde başımın belada olduğunu anladım.

Ne tür bir sorun? Bunu henüz .

Derin bir nefes alarak koridorun sonunda benimle buluşurken gözlerini benden ayırmıyor. Papaz konuşmaya başlıyor ama ben kelimeleri duyamıyorum.

Yüzük zahmetsizce kayıyor, bir şekilde mükemmel boyutta.

Talimat verildiğinde "evet" diyoruz. Bana onu öpmemi söylerken bir kamera sesi duyuyorum. O donup kalıyor ama ben donup kalmıyorum. Bu geceyle ilgili hoşuma giden tek şey dudaklarının tatlı tadıydı. Gözleri, o lanet şeytani gözleri

benimkini dudaklarıma. Bir elimi onun yanına koyduğumda durmamı biliyor ve söylemiyor, eğildiğimde vücutlarımız aynı hizada.

"Kenzo," diyor ve bu başladığımızdan beri söylediği ilk gerçek şey. "Ne biz?" Gülmek istiyorum çünkü ikimiz de gerçekten bilmiyoruz gibi görünüyor. Belki de eğlenceli olan budur.

Dudaklarımı onunkilere çok nazıkçe dokunduruyorum ki bu hiç bana göre değil. Temas anında ikimiz de donup kalıyoruz. Ellerim onun yanlarını kavırıyor ve eli omzuma doğru kalkıyor. Dudaklarım hareket etmeye başlıyor ve o da bana erişim izni veriyor, onunki benimkiyle buluşurken dilim içeri kayıyor.

Bir öpücük.

Gelecek birçok berbat geceye yol açacak basit bir öpücük. O istediğim bir şey değil.

Yine de vücudum bana aksini söylüyor. Bana sunacak hiçbir şeyi yok.

Yine de ellerim onun yanlarından ayrılmıyor.

O da beni öpüyor ve ben onu daha da yakınımaya çekiyorum. Beyaz elbisesi siyah takım elbiseme çok yakışıyor.

Beyaz ve siyah, tamamen zıt.

Bu tam bir çelişki, tıpkı bu evlilik gibi.

Neyse ki bugün takım elbisemde kan yok. Yoksa elbisesine bulaşacaktı.

Biri öksürüyor ve o geri çekiliyor, ama ellerim onun belinde kilitli kalıyor. Koyu çikolata gözleri - irislerinde ilgi çekici siyah lekeler olan - benimkilere kilitleniyor.

Bayan şapelden ayrılırken bize "Fotoğraflarınız birazdan ön tarafta hazır olacak" dedi.

"Üzerimi değiştirmem gerek," diyor Mayve, şimdi çekilip soyunma odasına dönüyor.

"Mayve." Adını söylediğimde dönüyor ve elbisenin altında meme uçlarının çok sert olduğunu fark ediyorum. "var mı?" Aşağıya bakıyor

ve elleri havalanıp göğüslerini örtüyor. Aceleyle uzaklaşırken bana cevap vermiyor.

Resimleri kontrol etmek için ön tarafa doğru yürüdüm. Bakıyoruz...

Birbirimizin içinde kaybolduk.

Mayve'i beklerken bir tane alıp cebime atıyorum. Bana katılması uzun sürmüyor, daha önce giydiği aynı kıyafeti giymiş, ama şimdi parmağında bir yüzükle.

Ayrıca kuyumcunun bana verdiği düz siyah bir yüzük takıyorum.

Ne kadar giyeceğim? Bunu henüz çözemedim.

Araba dışarıda bizi bekliyor. Otelimize dönerken, yüzüğüne bakarken onu izliyorum.

"Seninle yatmayacağım," diyor.

"Zemin kesinlikle rahatsız edici olacak," diyorum ona.

"Hayır, yani..." Başını iki yana sallar. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Hayır, anlamıyorum. Kelimeleri söyle."

"Seninle seks yapmayacağım."

"Sadece öpüşmek için iyi olacaksın. Tadını seviyorum. Ama iş sikişmeye gelince..." Sırıttıyorum.

"Ne?" diye sorar, açıkça kafası karışmıştır.

"Ben kadınlarımı biraz daha fazla severim..." Durup ona bakıyorum, "Üzerlerinde kan var."

Bilge gözler beni selamlıyor. "Aman Tanrım. Ölü insanları mı beceriyorsun?" Şoför onun sözleri üzerine öksürüyor.

Vardığımızda ona "Hayır," dedim.

"Ne o zaman? Anlamıyorum."

Çantasını aldım ve dışarı çıktım. Lobi boyunca ve odaya kadar arkamdan geliyor. Eşyalarını yere bıraktım ve gömleğimi çıkarmaya başladım.

"Kesmeyi seviyor musun?" diye soruyor, beni izliyor.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve o göğsüme bakıyor. Pantolonumu çıkarıp yere bırakıyorum. İşte o zaman onları görüyor; kızgın kırmızı yara izlerini. "Kesmeyi seviyor musun, yoksa başkasına mı yaptırıyorsun?"

Aletim sertleşmeye başlıyor ve o da bunu fark ediyor. Karşısında çıplak duruyorum, ışıklar yanıyor ve yaralarım ortaya çıkıyor ve bir cevap beklerken hâlâ gözlerimin içine bakıyor.

"Kadınları kesiyor musun?" diye soruyor. "Evet," diye cevaplıyorum.

Bir adım geri atıyor ve yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlıyorum. Kelimeleri yüksek sesle söylemesine bile gerek yok.

İğreniyor.

OceanofPDF.com

ON BİR

Mayve

O dönüp duş almak için banyoya yöneldiğinde yüzüğüme bakıyorum. Suyun açıldığını duyuyorum ama kapıyı kapatma zahmetine girmiyor. Yatağın kenarına oturuyorum, gözlerim hâlâ parmağımdaki siyah elmasa takılı. Bana bir şey alırken ne düşünüyordu? Sahte olmalı. Yani, yüzük çok büyük. *Eğer bu gerçek olsaydı, oldukça pahalıya mal olurdu,* diye düşünüyorum, orada oturup beklerken, başka ne yapacağımdan emin değilim.

Sistemimdeki alkol çoğunlukla kurudu, sadece hafif bir vızıltı bıraktı ve az önce çok çıplak bir Kenzo gördüm. Kendisinin çıplaklıkla ilgili bir sorunu yok gibi görünüyor.

Ama nedenini anlıyorum. Böyle bir vücutla neden umursayasın ki?

Duş kapandıktan bir süre sonra banyodan çıkıyor, havluyu beline sarıyor ve yatağın diğer tarafına gidiyor. Havluyu çıkarıyor, yatağa tırmanıyor ve çarşafı kalçalarının üzerine çekiyor.

Tek yapabildiğim ona bakmak.

Daha önce seks yaptım ama hiç bütün geceyi bir erkekle aynı yatakta geçirmemiştim.

Bu benim için yeni bir şey. Geçmişte seks yaptığımda, adam kısa bir süre sonra giderdi ve ben asla onun evine gitmezdim. Anlaşma işe yaradı.

Ta ki aramayı tamamen kesene kadar. Hiç zorlamadım ya da nedenini sorma zahmetine girmedim.

İkimiz de anlaşılmayı
biliyorduk. Sadece
seksti.

Çok geçmeden hafif bir horlama sesi duyuyorum ve omzumun üzerinden geriye baktığımda Kenzo'nun yan yatmış uyuduğunu görüyorum.

Asla bu kadar çabuk uykuya dalamazdım. Yataktan kalkıp eşyalarımı uzanıyorum ve onları banyoya taşıyıp kapıyı arkamdan kapatıyorum. Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı bulduktan sonra duşa giriyorum, yıkanıyorum ve giyinmeden önce dişlerimi fırçalıyorum.

Kapıyı açtığımda, ölü sessizliği vardı. Onu rahatsız etmemek için ışığı kapatarak odaya giriyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Perdeler karartma türünden, bu yüzden odada saat dışında neredeyse hiç ışık yok. Eşyalarımı yere bırakıyorum, sonra yatağın onun olmadığını bildiğim tarafına yürüyorum ve tırmanıyorum. Bu bir kral yatak, yani aramızda bolca yer var. Başımın arkasındaki iki yastıktan birini kapıp aramıza koyuyorum -sadece önlem olarak- ve başımı diğerinin üzerine koyuyorum.

"Ben ısırmam." Sesi beni biraz sıçratıyor.

"Tamam," diyorum, ondan uzaklaşarak.

"Sen istemediğin sürece."

Ona cevap vermemeyi ve gözlerimi kapatmayı
seçiyorum. Yapılacak en akıllıca şey bu.
Sanırım.

Yemek kokusuna uyandım.

Midem yüksek sesle homurdanıyor ve elimle gözlerimi kapatıyorum. "Ye."
Kahretsin. Bu sesi tanıyorum.

Sonra her şey aklıma geliyor. Kenzo, şapel, yüzük. Elimi yüzümden kaldırıp başımın üstünde tutuyorum ve yüzüğe bakıyorum.

"Ye," diyor tekrar.

Elimi indirip yataktan kalkıyorum, aramıza koyduğum yastığın artık orada olmadığını ve onun tamamen giyinmiş ve çok iyi görüldüğünü fark ediyorum. Odanın köşesinde, yemek tepsisinin beklediği küçük masaya oturuyor. Telefonunu kaldırmış, ilgisini çeken her neyse onu karıştırıyor.

"Aç mıydın?" Yiyeceklere bakarak soruyorum. Bir parça pastırma alıyorum ve çiğnemeye başlıyorum.

"Hayır, içki içtim."

"Ama çok fazla sipariş verdin," diyorum, kafam karışıyor. Sanki menüdeki her şeyi sipariş etmiş gibi. "Hiçbirini yemeyecek misin?"

Telefonuna odaklanmadan önce önce tabaklara, sonra bana bakıyor.

Kahretsin. Hepsini benim için sipariş etti.

Kesinlikle bu kadar yiyemeyeceğim.

Teşekkür edeyim mi?

Sanırım teşekkür etmenin en iyi yolu yemek yemek, değil mi?

Telefonum çalmaya başlıyor ve elimde bir parça tostla kalkıp alıyorum. Ekranda Jeff'in adını gördüm. Mesajı açıyorum, kocamla öğle yemeğinde buluşup buluşamayacağımızı .

Kahretsin.

"Ne?"

"Ha?" Kenzo'ya bakarak

söylüyorum. "Neyin var?"

"I..." Başımı salladım. "Patronum öğle yemeği için buluşmak istiyor." "Ve?" diye soruyor, tekrar telefonuna bakarak.

"Senin de gelmeni istiyor."

Duraklıyor, sonra ekranında birkaç şeye tıklıyor.

"Bir duşa daha ihtiyaın olacak. Üzerindeki alkol kokusunu hâlâ alabiliyorum" dedi. "Hazırlansan iyi olur."

"Bana yemek yememi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. Telefonunu kucağına koyuyor ve bana bakıyor. "Neden bana yardım ediyorsun? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz," diye soruyorum.

"Senin benim sadaka vakam olacağına karar verdim. İkizim bana çok soğuk olduğumu ve hayatımda bir kez olsun iyi bir şey yapmam gerektiğini söylüyor. Bu benim iyiliğim." Bana bir el salladı. Biraz şaşırdım ve aynı zamanda ağıldım.

"Ben hayır kurumu değilim," diye ısrar ediyorum.

"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor ve ben de bir krep alıp ona fırlatıyorum.

"Ben hayır kurumu değilim," diyorum ona tekrar. Banyoya doğru yürürken Hazırlanıp çantamı kaptım ve kapıyı arkamdan .

Siktir et onu.

Tekrar duş alıyorum. Bunu planlamamıştım ama hâlâ kokuyorsam patronumun bunu fark etmesini istemem. Havluyu kendime doğru tutarak, bir güneş elbisesi bulana kadar çantamı karıştırıyorum, sonra giysiyi başımın üzerinden kaydırıyorum.

Bu elbiseyi neden paketlediğimi bilmiyorum ama idare eder. Uzun, dizlerimin hemen altına kadar iniyor ve üzerinde çiçekler var. Düğmeleri sonuna kadar açık ve ben ilk iki düğmeyi açık bırakıyorum. Normalde giyeceğim bir şey değil ama bu seyahat için aldım. Her zaman bu kadar yavan görünmediğimi göstermek için.

Ben mülayimim ve bu değil.

Ama şu anda, bu pozisyonu istiyorsam biraz daha farklı bir şey denemem gerektiğini düşünüyorum.

Banyodan çıkarken saçımı kıvrıp toka ile tutturuyorum. Kenzo gitmiş, telefonum da oturduğum sandalyenin üzerinde bıraktığım yerde. Ayağıma geçirmek için bir çift sandalet buluyorum, sonra çantamı alıp çıkıyorum.

Kapıyı arkamdan kapatarak Jeff'e kocamın neden yanımda olmadığını anlatmak için iyi bir bahane çalışıyorum.

Aman Tanrım. Ben evliyim.

Evliyim.

Yani, benim bir kocam var.

Nasıl oldu da şimdiye kadar tam olarak aklıma gelmedi? Yani, gözlerimi yüzükten alamıyorum ama gerçekten bir kocam olacağını düşünmemiştim.

Hem de pislik bir koca.

Dürüst olmak gerekirse kendim için daha fazlasını beklemiyordum.

Lobiden çıkıp Jeff ve iş arkadaşlarımla kaldığı otele dönüyorum. Jeff'e ne söyleyeceğimden ya da ne hakkında görüşmek istediğinden emin değilim.

Bir el kalçama inerken terli avuçlarımı elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Sıçradım, sonra Kenzo'yu görmek için döndüm.

"Ben olsam çok iğrenmiş gibi davranmazdım, *karıcığım*. Seyircimiz var," diyor sessizce. "Karım" deyişi neredeyse bir hakaret gibi. Gözleri üzerimde ve kulağıma doğru eğilirken eli kalçamda sıkılaşıyor. "Yanımda olmaya dayanabilecekmiş gibi davran, tıpkı uyuduğun ve gecenin bir yarısı adımı inlediğin zamanki gibi. Sikimi çok sertleştirdi." Sözleri karşısında yanaklarımla kızardığını biliyorum. Jeff bize yaklaşıırken onların ısı yaydığını hissedebiliyorum.

"Mayve ve... Kenzo, değil mi? İkinizin de bize katılmasına çok sevindim." Onu takip etmemiz için el sallıyor. Kenzo'nun eli kalçamda kilitli kalıyor ve yanaklarım daha da ısınıyor. "Mayve'nin özel hayatına bir göz atmak çok güzel. Ofisteki her şeyi tamamen profesyonel tutuyor ve iş etkinliklerine bile katılmıyor. Birkaç hafta önce bir kostüm partisi vermiştik, senin gelmeni umuyorduk." Pencere kenarındaki bir masaya oturduğumuzda son kısmı bana yönlendiriyor.

Ben de oraya gidecektim.

Planlamıştım, ama...

"Oh, evet, Mayve'i Bayan İnanılmaz gibi giyinmiş olarak görebilirim." Kenzo'nun yorumuyla sırtım geriliyor ve eli kalçamı hafifçe sıkıyor.

O sadece...

O geceyi tekrar bir araya getirmeye çalıştım. Dürüst olmak gerekirse, tamamen unutmak istedim.

O gece benim için bir karar anıydı; evde kalmak her zaman en iyi seçimdi. Bu yolculuktan kaçmaya çalıştım ama gelmek zorunda olduğumu biliyordum.

Jeff, Kenzo'nun sözlerine güler ve ona ne yaptığını sorar. "Sözleşmeli iş," diye belli belirsiz cevap verir Kenzo.

"Oh, ilginç. Aşına olabileceğim bir şey var mı?" Vanessa yanına gelirken Jeff sorar.

"Jeff, öğle yemeği için buluşacağımızı bilmiyordum." Onun yanındaki koltuğa oturdu ve sohbetimize dahil oldu. Ama şu anda onu daha az umursayamazdım. Ben daha çok Kenzo'nun o gece hakkında söyledikleriyle ilgileniyorum.

Ben olduğumu
biliyor muydu?

Nasıl?

Ne
zaman?

Neden?

Geriye dönüp düşündüğümde, o olması çok mantıklı geliyor.

"Çok güzel bir yüzük Mayve. Şimdiye kadar hiç takmamıştın," diyor Vanessa. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. "Ve sen elbise giyiyorsun. Kim bilebilirdi ki?" Hiç umurunda olmadığını bildiğim halde şaşırmış gibi davranıyor.

"Harika görünüyorsun Mayve. Seni renkli görmek güzel," diye ekliyor Jeff ve Vanessa'nın çenesi sıkılıyor. Ona gülümsüyorum.

"Nişanlın ne zaman geliyor?" Gelmeyeceğini çok iyi bildiğim için soruyorum. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor.

Kenzo'nun eli hala kalçamda sıcak ve ağır bir ağırlık olarak duruyor ve ben onu çekmesini istediğime dair hiçbir işaret yapmıyorum.

"Çalışmak zorunda," diye yanıtlıyor.

"Karım da çalışmak zorunda. Keşke burada olsaydı. Dün gece onu aradığımda evliliğiniz hakkında bilgi verdim. Şaşırdı ama size en iyi dileklerini iletmemi söyledi," diyor Jeff.

Garson gelip bize spesiyalleri anlatırken sessizce oturuyoruz. Ben bir şey sipariş etmiyorum ama Kenzo ediyor ve garson gittiğinde Vanessa'yı Kenzo'yu izlerken yakalıyorum.

Kenzo, tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde ona, "Sakıncası yoksa, bacağıının benimkine dokunmamasını rica ediyorum," diyor.

İğrenerek söylüyor.

"Bir kazaydı, üzgünüm," diye yanıtlıyor.

Jeff, "Vanessa, sakıncası yoksa seninle sonra buluşuruz," diyerek onu başından savıyor.

Onu mazur gördüğüne inanamıyormuş gibi gözleri irileşiyor.

"Öyle olacağını düşünmüştüm-"

"Lütfen gidin," diye ekliyor Jeff.

Ayağa kalkıyor, bana dönüyor ve somurtarak gitmeden önce bana mümkün olan en pis bakışı atıyor.

Yemek geldi ve Kenzo tabağını koydu. Önce kafam karıştı, sonra benim için sipariş verdiğini fark ettim.

Ona için döndüğümde, bir kez bile bana bakmıyor.

OceanofPDF.com

ON İKİ

Kenzo

Onun o geceki kadın olduğunu anlamam bir saniye sürdü ama patronu partiden bahsettiğinde yüzündeki ifade bunu doğruladı.

Bayan İnanılmaz.

"adam öldürmüyorum, haberin olsun," diyorum öğle yemeği toplantısından çıkarken. Yanımda yürürken kolları ortasını sarıyor.

"Sen..."

"Evet, ben."

"O gece o adamı sen mi öldürdün?"

"Seni rahatsız ediyordu," diye ekliyorum.

"İyi olurdu," diye mırıldanıyor.

"Hayır, olmazdı. Kendini bir çukurda bulacaktın. Aksine karar vermediğim için şanslısın." Nefes aldığım anda onu kolayca öldürebilirdim ya da öldürülmesine izin verebilirdim, gerçekten, ve o kendini şanslı saymalı. Sözlerim üzerine durdu, kaldırımın tam ortasında. Bir adam ona çarpıyor ve o bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"O gece, bu sahte evlilik, hepsi benim için çok fazla," diye fısıldıyor. "Eve gitmek istiyorum."

"Ve sevişmek istiyorum. Buradaki sorunları görüyor musun?" Geri atıyorum.

"Beni becermek istemiyorsun ama" diyor, sesinde veremediğim bir şey var. Az önce yanımdan geçen adam durdu ve

ona göz kırpmıyor ve yine fark etmemiş gibi görünüyor. Eline uzanıyorum ve dokunduğumda geri çekiliyor.

İyi o zaman.

"Hayır, seni becermek istemiyorum," diyorum ona. Sonra yaklaşıp "Seni kesmek istiyorum" diyorum. Bir ürperti onu ele geçirirken izliyorum ve titremeye başlıyor.

"Kandan nefret ederim." Düşüncesi bile içini ürpertiyor.

"Biliyorum." Kandan bu kadar rahatsız olan birini hiç görmemiştim.

Bundan zevk alıyorum. Benim için kandan daha tatlı bir şey yoktur. Hayat veren bir güçtür, kanıksanmış bir şeydir. Kan tüyler ürpertici olabilir ve tiksintiyle yüz çevirmenize neden olabilir. Ama ben öyle değilim. Kan, sergilediği iç burkan sahne ile bana içgüdüsel bir his veriyor. Katliamını gerçekleştiren ve bunun her dakikasından zevk alan çılgın bir adamın görüntüsünü çağırıştırıyor. Bundan zevk alıyor. Kanla kaplı bir odanın gerçeküstü görüntüsü zihnimde her türlü imgeyi uyandırıyor ama en çok da şeytanı ortaya çıkarıyor.

Birinin onu kesmenize izin vermesi ve kanının vücudundan ayrılışını izlemek, deneyimleyebileceğiniz hiçbir şeye benzemez. Öldürmek ve sikişmek benim sevgi dillerim.

Her birinin hayatımda kendi amacı var. Biri

beni sertleştirmek.

Biri beni mutlu etmek.

Hangisi hangisini yapıyor... Bunu açıklamaya hazır olduğumdan emin değilim.

Henüz.

"Peki benden ne istiyorsun?" diye soruyor.

"Bu lanet yoldan kurtulmak için yürümeye başlamanı istiyorum." Ona uzanıyorum tekrar, bu sefer o çekip gitmeden elini tutuyorum ve dönüp onu yanıma çekiyorum. Hiç itiraz etmeden beni takip ediyor ve otele varana kadar gitmesine izin vermiyorum. "Ne zaman gidiyorsun?" Asansöre bindiğimizde soruyorum.

"Bugün daha sonra," diye cevap veriyor, bakışlarını bir kez olsun bana çevirmiyor. Çenesini kendime doğru eğmek istiyorum, böylece o berbat gözlerine bakabileceğim.

"Güzel."

Bizim katta iniyoruz ve odaya girer girmez banyoya gidiyor. Eşyalarımı alıyorum, yatağın üzerine bir bahşiş bırakıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Onu orada bırakarak.

ite ters ters bakarken ikizime "O BİR KÖPEK," diyorum.

"Ne olduğunu biliyorum. Neden senin evinde?" Köpek Kyson'a hırlamaya başlar, o da başını sallayıp geri çekilir.

", ben de onu beslemeye başladım. Şimdi ona sahip olduğumu sanıyor." "O bir it," diyor.

Başının üstünü ovuyorum.

"Görüp görebileceğiniz en yakışıklı köpek," diyorum sırtarak.

"Dur bakalım. Bu ne lan?" Kyson elimi işaret ediyor, hiç istemediğim ama bir şekilde sahip olduğum ve bir türlü kurtulamadığım yeni köpeğimi okşayan elimi. Her şeyi yemek istiyor ve ben hariç herkese hırlıyor.

Tuhaf.

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Lanet bir alyans takmışsın! Beni anlamıyor musun?" Tekrar elimi işaret ediyor, ben de köpeğin kafasından kaldırıyorum.

Mayve'i Vegas'taki o otel odasında bırakalı iki hafta oldu. Ondan haber almadım ama onu gördüm. Ama o beni görmedi.

"Vegas'ta evlendim," diyorum gelişigüzel.

Bana doğru ilerliyor ve karnıma bir yumruk atıyor. Köpek hırlıyor ve ona doğru hamle yapıyor ama Kyson'ı ısıramadan onu tasmaından yakalayıp geri çekiyorum.

"Evlendin ve bana söylemedin mi? Haftalar önce Vegas'taydın, göt herif." Dikkati bana dönmeden önce eğilip köpeğe hırlıyor. "O kim lan?"

"Aslında onunla aynı okula gitmiştik. Bektan gözleri olan küçük şey." "Ne?" Kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Mayve Hitchcock," dedim ona.

"Sürekli o uyuşturucu bağımlısı kızla birlikte olan mı?" diye soruyor.

Başımı salladım. Arkadaşını unutmuşum. Ama yine de o zamanlardan pek çok kişiyi unuttum.

"Onunla neden evlendin ki?"

"Bana iyilik yapmamı söyledin. Bu benim iyiliğimdi. Yardıma ihtiyacı vardı. Ben de yardım ettim."

"Hmm..." Yüzünde bir sırıtişla geri adım atarak mırıldanıyor. "Ve hala yüzüğü takıyorsun," diye yorum yapıyor. "Ve şimdi bir köpeğin var."

Yanımda oturan köpeğin başını okşuyorum ve Kyson'a küçük bir hırlama sesi çıkarıyorum. "Evet. Ve?"

"Ben kızlarımın yanına dönüyorum. Sen kendin yap." Bana bir el salladı ve kapıda durdu. "Evi sevdim." Köpeğe tehditkâr bir bakış atıyor. "Köpeği değil ama. Kurtul ondan." Köpek ona hırlıyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

Belki de köpek bende kalmalı.

OceanofPDF.com

ON ÜÇ

Mayve

Bir adam önümde duruyor, kapıma giden yolu kapatıyor. O gün ofiste olduğuma ve eve geldiğimde karşımda birinin durduğuna inanamıyorum. Ama bu Kenzo değil. Ona benzeyen biri. Hiçbir ışık yanmıyorken ve o karanlıkta duruyorken nasıl bildiğimden emin değilim. Gördüğüm manzara, figürün tamamen ona ait olduğunu anlamamı sağlıyor, ama aynı zamanda değil. Aradaki farkı anlayabilmekten nefret ediyorum.

"Sanırım kim olduğumu biliyorsun," diyor figür, ben duraklayıp aramızda biraz mesafe bırakırken.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum.

İkiz kardeşi. Kyson.

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Cebimden anahtarlarımı çıkardım.

"İçeri gelmen gerekiyor mu?" diye soruyorum.

Kyson kapıdan uzaklaşıp daha da yaklaşıyor, sonra yanımdan geçip komşunun dairesinde duruyor. Durup pencereden baktı.

"Komşun nasıl?" diye soruyor ve garip bir nedenle sesinde bir gülümseme duyabiliyorum ya da belki de alaycı bir ton.

"Ben..." Kapıyı tekmeleyerek içeri girdi ve ben nefes nefese kaldım, ellerim ağzıma gitti. "Ne yapıyorsun?" Kapıma doğru geri adım atarak

iyi bak. Mükemmel bir görüşüm olmayabilir ama birinin bana doğru geldiğini anlarım.

"Bir dahaki sefere bunu Kenzo'ya sorun çünkü eminim bir dahaki sefer olacak" diyor.

"Onu görmedim."

Bana yaklaşıyor, elimi tutuyor ve kaldırıyor. "Yine de ikiniz de yüzüklerinizi takıyorsunuz." Elimi bıraktı ve kişisel alanıma doğru eğildi. "Dikkatli olun, o hepimizin en tehlikelisi." Karanlıkta kaybolmadan önce bana sırtıyor. Komşunun kapısının hâlâ kısmen açık olduğunu fark ediyorum.

Kalbimin düzensiz atışları durmuyor ama ayaklarımı hareket ettirmeyi ve daireme girmeyi başarıyorum. İkimiz de hiçbir kapının bu adamları durduramayacağını bilmemize rağmen. İçeri girer girmez kapıyı kapatıp ona yaslanıyorum.

Kenzo ve sahte evliliğimiz sayesinde işte terfi aldım. Ama çok fazla oldu.

Gerçek ofiste büyük bir iş yükü.

Her şey yeni müşterilerle tanışmak ve kaynaşmak, yeterince iyi olduğumu ve evden çalışma şansım olmadığını göstermekle ilgili.

Zor oldu.

Beklediğimden daha zor.

Vanessa'nın alaylarına, başarısız olacağımı ve her an görevi devralmaya hazır olduğunu söylemesine rağmen hala deniyorum. Dürüst olmak gerekirse, sanırım bu yüzden hala zorluyorum.

Ve kendime daha fazlasını hak ettiğimi kanıtlamak için. Şu anda olduğumdan daha fazlası olabilirim.

İçimde büyük işler başarmak var.

Derin bir nefes alıp dik durarak yatak odama geçiyorum. Yatağım yeni kıyafetlerle dolu alışveriş torbalarıyla kaplı. Bütün bir

Yeni bir gardırop çünkü elimdeki Jeff'in deyimiyle gecenin ilerleyen saatlerine kadar müşteri ağırlamak için yeterli olmayacağını biliyordum.

Son derece büyük miktarlarda parayla uğraşacağım ve bana etrafımda rahat olmaları gerektiğini söylüyor.

Bana bu adamların sadece zengin bankacılar olmadığını söylemedi.

Bazıları "yeraltı" işlerinde çalışıyor ve paralarının kontrolü bizde ve bunu mümkün olduğunca temiz yapmak zorundayız.

Bunu ilk öğrendiğimde istifa etmek istedim. Ama çoktan kabul etmişim ve dürüst olmak gerekirse, yaptığım işte iyi olduğumu biliyorum. Şimdi, bunu herkese kanıtlamaya çalışıyorum.

Çantamdan küçük siyah bir elbise çıkarıp etiketlerini yırtıyorum ve hızla kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kyson geldiği için geç kaldım.

Geç kalmayı sevmem, özellikle de müşterilerimi etkilemeye çalışırken.

Elbiseyi giydikten sonra, gecenin sonuna kadar ayaklarımı acıtacağını bildiğim yeni siyah topuklu ayakkabılarımı buluyorum, çünkü düz ayakkabılarla yaşıyorum. Çantamı ve telefonumu alıp kapıdan koşarak ve çıkarken kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Komşunun kapısının önünden geçerken içeri bakıyorum. Kilit kırıldığı için kapı rüzgârda sallanıyor. İçeride hiçbir ışık yanmıyor ve ölüm sessizliği var.

Nereye gittiğini merak ediyorum.

Son zamanlarda onu buralarda gördüğümü hatırlamıyorum.

Başımı sallayarak merdivenlerden inip beni bekleyen taksiye doğru ilerliyorum. Müşteriyle buluşacağım restorana kısa bir yolculuk. Firmayı akşam yemeğine davet etti ve Jeff de benim iş temsilcisi olarak katılmamı kabul etti. Yani sadece ben olacağım.

Restorana girdiğimde, yemek salonunun arka tarafına yakın bir masanın etrafında oturan büyük bir erkek grubu görüyorum. Müşterimiz Marco bana el sallıyor, sonra ayağa kalkıyor ve ben yaklaşırken bir koltuk çekiyor.

"Gelmişsin. Beni endişelendirdin Mayve." Marco eğildi ve yanağımdan öptü. Temas karşısında kızarıyorum ve teklif edilen yere oturuyorum. Masanın etrafında dolaşıyor ve beni birkaç kişiyle tanıştıyor. Bazıları bana şüpheyile bakıyor, bazıları ise sadece başlarıyla selamlıyor.

Ama ben onlar için burada değilim. Asıl vurucu olan Marco. Parasını nasıl temizleyeceğini bilmeyen bir milyoner. İşte bu noktada muhasebe şirketimiz devreye giriyor.

Masanın diğer ucundan bir adam, "Söyle bize kızım, senin ne özelliğin var ki paranın nasıl işlediğine dair bir fikrin olsun," diye bağıyor.

Marco elini masaya vurur ve herkes susar.

"Kabalığını mazur görmelisin Mayve. Bir hanımefendinin etrafında olmaya alışık değil," diyor Marco özür dileyerek.

"Anladığım kadarıyla, son muhasebeciniz varlıklara ve banka transferlerine yatırım yapmanızı öneriyordu, ancak ben bunun sadece yarısına katılıyorum" diyorum ve Marco başını sallıyor.

"Peki sen tam olarak ne yapardın?" Ellerim masanın altına saklanıyor, birbirlerini sıkıca kavıyor. Tüm gözler üzerimdeyken terlemeye başladıklarını hissedebiliyorum. Etrafı hızla tarıyorum ve Marco'ya bakıp gülümsüyorum.

"Burası sizin restoranınız mı?" Ona sordum.

Başını sallıyor, sonra masaya doğru başını iki yana sallıyor.

"Kuzenimin," diye yanıtlıyor Marco.

"Satın almanızı tavsiye ederim," dedim ona.

"Ne? Hayır, o benim" diye itiraz ediyor kuzen.

"Bir restoran her gece iyi miktarda para getirir, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, Jeff müşteriyi mutlu etmek ve para kazanmak için en iyisi neyse onu yapmamı söyledi ve bence bazı müşteriler söz konusu olduğunda ahlak kapı dışarı . Kimse cevap vermeyince devam ediyorum, "Paranızı buradan aklayabilirsiniz. Daha önce kazandığının iki katını, belki iyi bir gecede biraz daha fazlasını kazanırsınız. Bunu yapmanın etkili ve temiz bir yolu."

Herkes sessizleşiyor.

"Restoran numarası eski ve işe yaramıyor," diyor adamlarından biri. "Bazıları için işe yaramadı çünkü bunu kötüye kullandılar. Kendilerini yanlış insanların radarına takılır. Dediğim gibi, paranızı iki katına ya da belki biraz daha fazlasına çıkaracaktır. Diğerleri bu taktiği denedi ve bir gecede yüzde bin kâr marjına ulaştı. Bu gerçekçi değil ve bu şekilde yakalanırsınız. Bu konuda akıllı olmalısınız. Küçük düşünün ama daha çok kazanın."

"Sanırım sana bir içki borçluyuz, Mayve." Marco masanın ucunda oturan ve kuzeni olduğunu tahmin ettiğim kişiye odaklanıyor ve "Bana restoranını satıyorsun" diyor.

Ve adamın tek yaptığı başını sallamak.

Kahretsin! Bir restoran satın almanın bu kadar kolay olacağını kim bilebilirdi?

BU TEK BULUŞMADAN, Marco'nun adamlarının o ne derse yapacakları hissine kapıldım. Gecenin çoğunda bana içki ısmarlıyor ve ben de içiyorum. İlk endişelerime rağmen, kendimi iyi ve oldukça güvende hissediyorum. Ki bu hiç bana göre değil. *Kim bu insan?* Yeni favori içkime uzanıyorum -Kenzo sayesinde bir margarita- ve elmasın parıltısı bakışlarımı yakalıyor.

Yanımdaki yaşlı beyefendi yüzüğü göstererek, "Çok güzel bir yüzük," dedi. "Kocanız iyi iş çıkarmış." Daha yakına eğildiğinde gülümsüyorum. "Daha yakından bakmamın bir sakıncası var mı? Eskiden elmas işinde çalışırdım."

Sahte olduğu hayır demek istiyorum ama katılıyorum.

İçkimi bırakarak parmağımdan çıkardım ve ona uzattım. Çıkarır çıkarmaz parmağımı çıplak hissettim. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?*

Taşı birkaç dakika inceledikten sonra şöyle diyor: "Bu doğal bir siyah elmas ve nadir bulunur. Bugünlerde siyah elmasların çoğu aşırı ısıtılmış ya da ışınlanmış."

"Gerçek mi?" Geri verirken şaşırarak sordum.

Başıyla küçük bir selam veriyor ve basitçe, "Evet, hem de çok." diye yanıtlıyor.

"Ne kadar? Yani, bilmek istememem gerektiğini biliyorum. Ama bu beni rahatsız ediyor. Sence ne kadar eder?" Parmağıma geri takarken sordum. Bu elmasa dikkat etmedim ve şimdi kendimi kötü hissediyorum.

Sahte olduğunu
düşünmüştüm. Ne
kadar da yanılmışım.

Kıkırdıyor. "Size tam bir rakam vermeyeceğim ama yirmi binin üzerinde olduğunu söyleyebilirim."

Şok içinde ağızım açık kaldı. O fiyata değecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyim. Ve işte buradayım, parmağında gerçek bir elmasla dolaşıyorum.

*Bu
gerçek.
Vay
anasını.*

"Tamam, bu partiyi başka bir yere taşımanın zamanı geldi. Seni kutlama zamanı Mayve. Bir yerlere geleceğimizi görebiliyorum ve ekibimde senin gibi biri olduğu için mutluyum." Marco ayağa kalktı ve ben de yüzüğümün başını kaldırdım. "Kocan seni bir yere götürmemizin sakıncası var mı?"

"I..." Tam kocam yok diyecektim ki parmağımdaki yüzük aksini söyledi. "İş için uzakta, eminim sorun etmeyecektir." Gülümseyip sandalyemi geri itiyorum ve ayağa kalktığım anda alkolün vücuduma vurduğunu hissedebiliyorum.

"Güzel. Birkaç adamımı yolun yukarısındaki özel bir kulübe bırakmam gerekiyor, sonra Four Seasons'a gidip içebiliriz. Sana benden bir oda ayarlayacağım." Göz kırıyor. Marco çekici, bunu inkar etmek mümkün değil ama bana göz kırptığında hiçbir şey hissetmiyorum. Kenzo yanımdayken hissettiğim gibi değil. "Dışarıda bekleyen kendi araban var. Bizi takip edecek." Marco bana dışarı kadar eşlik ederken gülümsüyorum.

Bir sürücü benim için kapıyı açık tutuyor ve önümüzde üç araba daha kalkarken ben arka koltuğa kayıyorum.

Bu tür bir lükse hiç alışık değilim. Soğuk su şişeleri küçük bir bölmede bekliyor ve bir koltuk için yeterli bacak alanı var.

Profesyonel basketbolcu burada bacaklarını açıyor ve ben de topuklarımı tekmeleyerek ayaklarıma rahat bir nefes aldırıyorum. Yol sadece on dakika kadar sürüyor ve kafilemizdeki diğer arabaların arkasında duruyoruz. Pencereden bazı insanların arka sokak kulübüne benzeyen bir yere girmesini izliyorum. Bacaklarımı çapraz yaparak oturuyorum ve Tanrı'ya çişimi tutabilmem için dua ediyorum.

Alkol ve mesanem iyi karışmıyor.

"Sence içeride kullanabileceğim bir tuvalet var mıdır?" Şoföre soruyorum.

"Elbette vardır," diyor.

"Hemen döneceğim."

Topuklularımı tekrar giyip kapıyı açıyorum. Dışarı çıkarken serin gece havası tenime çarpıyor. Diğer insanların içeri girdiğini fark ettiğim ön kapıya gidiyor ve içeri süzülüyorum. Kulübün lobisinde ilerlerken birçok erkek sesi duyuyorum, birlikte olduğum kalabalığı takip ederek arka tarafa doğru ilerliyorum. Tuvaleti gösteren bir tabela görüyorum ve önümdeki grubu geçiyorum. Masadaki birkaç kadının saçlarında kurdeleler olduğunu fark ediyorum.

"Hanımefendi," diye sesleniyor biri arkamdan ama durmuyorum. Şimdi işemezsem otele varamayacağım. Tek bildiğim, başka biriyle konuştukları. "Bayan!" Kapıya ulaşır kolu çevirdiğimde ses daha da yükseliyor. "Gitme-" Onu görmezden gelerek odaya girdim ve durakladım. "Lütfen oradan çıkın, yoksa güvenliği çağıracağım."

"Üzgünüm, ben sadece..." Odaya iyice baktığımda telaşla yanlış kapıyı açtığımı ve buranın bir banyo olmadığını fark ediyorum. Büyük siyah bir sandalyede oturan bir adam ve önünde diz çökmüş bir kadının olduğu bir oda. Bakışlarım onları içine alıyor. En azından alt yarısını. Kadın beyaz bir hemşire kıyafeti giymiş ve kıcı açıkta. Adam sandalyede kambur duruyor, pantolonu inik ve elinde bıçak var.

Aman Tanrım, neye bulaştım ben? Geri adım atıyorum ama aval aval bakmaktan kendimi alamıyorum. Bakışlarım adamın çizmeli ayaklarından yukarıya, tüm mürekkeplerini geçerek ilerliyor,

yüzüne düşene kadar.

Farkına vardığımda nefesim kesiliyor ve eminim kalbim de duruyor.

Kenzo orada oturuyor, güzel vücudundan kan damlıyor. Ve gözlerinde şehvetle bana bakıyor.

"Kapıyı kapat, karıcığım."

OceanofPDF.com

ON DÖRT

Kenzo

"Efendim?" Bianca önümde diz çökmüş bir şekilde konuşuyor. Şu anda benim gibi onun da kafası karışmış durumda.

"Kalk, Bianca."

"Ama efendim, daha yeni başladık." Göğüsleri hemşire kostümünden dışarı sarkıyor ve ben ayağa kalkıp kemerimi bağlamadan önce gözlerim kısa bir süreliğine onlara kayıyor. "Her şey yolunda mı? Karın mıydı o?" diye omzunun üzerinden kontrol ederken sorular sormaya devam ediyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, gerek yok. Ona harika bir hizmet için ödeme yapıyorum. Buraya uzun zamandır geliyorum ve Bianca'yı da bir o kadar uzun zamandır kullanıyorum. Arkadaşım ve muhtemelen babam ve kardeşlerim dışında tahammül edebildiğim tek kişi bu seks kulübünün sahibi. Odaların her biri insanların arzularını yerine getirmek için yaratıldı.

Burası kırmızı oda, yani kan oyunu. En sevdiğim oda.

Tam olarak ne istersem yapabileceğim bir yer.

Aletimin taşa dönüştüğü bir yer.

Gömleğimi bulup üzerime geçiriyorum ve odadan çıkıyorum, bunu yaparken bıçağımı da cebime sokuyorum.

Şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Grayson'ın yanından geçiyorum ve kalabalık bana yol açıyor.

Dışarı çıktığımda onu gördüm.

Güzel giyinmişti.

Tüm o sıkıcı kıyafetlerin altında *böyle bir vücut* sakladığını kim bilebilirdi?

Bir kez elbise giydiğinde bile boldu. Ancak şu anda giydiği elbise dar ve arzulanan bir kadının tüm kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Yanındaki adam omzuna dokunup ovuştururken alt dudağımı ısırıyorum. Kolları sanki canını kurtarmak için kendini tutuyormuş gibi ortasına sarılmış.

Arkalarından yaklaşırken adama "Çek elini," diye homurdandım.

Mayve benim olduğumu bildiği için anında geriliyor ve tanıdığım adam da istenileni yapıyor.

"Kenzo," diyor gülümseyerek. Hâlâ sırtı bana dönük olan Mayve'ye bakıyor ve sonra bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Mayve'yi tanıyor musun?" diye soruyor. Cevap vermeyince ondan bir adım uzaklaşıyor. "Tuvaleti kullanmaya çalışıyordu ve gitmesi söylendi," diye açıklıyor.

"Arkanı dön, Mayve," diye rica ediyorum.

Bunu tartışmasız yapıyor ve gözleri - beni içine çeken o lanet gözleri - benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

Şu anda evimde herhangi bir şeyin sergilenmesini isteseydim, bu onun gözleri olurdu. Size bakıyorlar ve zorlukla görebiliyorlar. Yine de çok şey görüyorsunuz.

"Marco, bu..." Mayve bana elini sallıyor. Duruşunu düzeltmeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Kocası," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor ama başka bir şey söylemiyor. Sonra gergin bir şekilde bacak bacak üstüne atıyor ve Marco'nun gözleri benden ona doğru kayıyor.

"Bu kız çok akıllı. Tebrikler Kenzo, evlendiğinden haberim yoktu. Biz de tam ortaklığımızı kutlamaya gidiyorduk." Marco tekrar kızın omzuna dokunmak ister ama aklına daha iyisi gelir ve elini geri çeker. "Bize katılmak ister misin?"

"," diye ağzından kaçırır

Mayve. "Ben yapabilirim."

Gülümsüyorum.

Oflayıp pufluyor ve binanın yan tarafına doğru ilerliyor. Orası karanlık ve o giderken ben de onu izliyorum.

"Ona bir daha dokunma," diye uyarıyorum Marco'yu, o da onaylarcasına başını sallıyor.

Marco'yu orada bırakıp Mayve'in gittiği yöne doğru ilerliyorum. Onu bulduğumda elbisesini beline kadar çekmiş, çöp kutularının yanına çömelmişti.

Duvara yaslanıp onu izliyorum.

"Bakmak zorunda mısın?" diye soruyor. İşeme sesi durur ve sonra tekrar başlar.

"Beni göremezsin."

"Orada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok," diye fısıldıyor.

Kendini rahatlatmayı bitirdiğinde, muhtemelen silecek bir şey bulmak için etrafına bakınıyor.

Cebimden bir mendil çıkarıp -az miktarda kanı silmek için kullanışlıdır- ona uzatmak için yaklaşıyorum. "Kendini sil."

Peçeteyi alıyor, kullanıyor ve yere atıyor, sonra ayağa kalkıyor ve aynı elbisesini tekrar aşağı çekiyor. zaman topuklu ayakkabı giydiğini fark ettim. *Hmm... Onu bunların içinde göreceğimi de düşünmemiştim.* "Bu yerde kameralar var..." Ona eğilerek "dışarıda" dedim. Arkasındaki kameraya işaret ediyorum, her şeyi yakalayabilirdi.

Kimse onun küçük patavatsızlığına şahit olmadan icabına bakacağım.

Ama bunu ona söylememe gerek yok.

"Gitmek zorundayım. Yapacak işlerim var" diyor Mayve.

"İçki içmişsin gibi kokuyorsun," diye ediyorum. Duvara yaslanana kadar onu destekliyorum ve o da nefesini içine çekiyor. "Topukluları sevdim."

"Senden hoşlanmıyorum," demeyi başarıyor. "Bir ay içinde boşanabileceğimizi söylemiştin..." derin bir nefes alıyor, "ona yaklaşıyor."

"Öyle mi yaptım?" Onunla oynuyorum.

"Sen yaptın. Ve bu yüzüğü geri alabilirsin."

"Yüzüğü beğenmedin mi?" Elini tutup muhteşem siyah mücevhere bakmak için yüzük parmağını kaldırarak soruyorum.

"Biliyorum, ama o senin." Elini geri çekiyor ve yanına bırakıyor. "Ne olursa olsun senin." Dönüp Marco'nun beklediği yere doğru yürüyorum.

Ona ulaştığımda dudaklarında şaşkın bir gülümseme var.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor arkamdan gelirken.

Aramıza mesafe koymaya çalışmasını özlemiyorum.

"Senin için de uygunsa eve gidebilirim, Marco? Artık biraz yorgunum.

Ancak size uygun olan başka bir zamanda her şeyi görüşmek üzere bir araya gelebiliriz."

"Siz bir nimetsiniz, Bayan Mayve Hitchcock," diyor, sesinde açık bir hayranlık var.

Yüzü kızarıyor ve ben de elimde olmadan onu düzeltiyorum. "Bayan." Duraksıyorum.

"Hunter," diye homurdanıyorum.

"Evet, elbette, evlisiniz. Nasıl unutabilirim ki?" Göz kırıyor ve arabasına doğru ilerliyor, adamlarından birkaçı onunla giderken diğerleri geride kalıyor.

Mayve'in yüzüne döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturduğunu görüyorum. Arabalar uzaklaşırken "Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

"Ne yapmak?"

"Adımı değiştireceğimi söylemedim."

"." Gülümsedim. "Benimle evlendin. Benim adımı alacaksın."

"Biz boşanıyoruz. Bırak senin adını aldığımı, insanlara evli olduğumuzu söylemek için bile hiçbir neden yok." Ses tonundaki öfkeyi duyabiliyorum.

"Yaptığın şey bu mu? Buraya geliyorsun ve ne yapıyorsun? Seks için para mı ödüyorsun?" diye soruyor, ellerini arkamızdaki kulübe doğru savurarak.

"Kesmek için para ödüyorum, seks için değil" diye düzeltiyorum.

Gözlerini devirdi. "İğrençsin."

"Sana göstermemi ister misin?" diye sordum. Elini uzatıp kendime doğru çekiyorum ve cebimdeki bıçağın olduğu yere koyuyorum. "Seni kesebilirim, sadece birazcık..." Elini geri çekiyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen zaten benim için fazla masumsun, iyi kız." Motosikletime doğru yöneliyorum ve omzumun üzerinden sesleniyorum, "Eteğini yukarı kaldır ve motorumun arkasına geç. Seni eve götürüyorum."

OceanofPDF.com

ON BEŞ

Mayve

Bisikletinin arkasına tırmanırken bana bir kask , sonra beni kendine çekiyor ve iki kolumu ortasından sarıyor.

Daha önce hiç bisiklete binmediğim için can havliyle tutunuyorum. Ölecek miyim?

Beni öldürecek mi?

Belki yürüme şansım daha yüksek olurdu. bile yürümeme izin vereceğinden şüpheliyim.

Daireme giden caddelerde hızla ilerlerken yanımdan geçen binalara bakıyorum ve evime vardığımızda bana inmemi söylemesini beklemiyorum. Onun yardımı olmadan iniyorum ve hemen ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüyorum, başımı çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Yüzümün büyük kısmını kaplayan saçlarımın arasından botlarının görüş alanıma girdiğini ve önümde durduğunu görüyorum.

"Sen oradayken..." Nefesim kesildi ve ona baktım. "Gerçi kask bir sorun olabilir. Ama eğer arkanı döner ve elbiseni yukarı kaldırırsan..."

Ayağa kalkıyorum, yüzüstü düşmemi engellediklerinde ellerimin betondan acıdığını ve dizlerimin biraz kanadığını fark ediyorum.

Siktir.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA, güçlü bir çene çizgisi ve delici gözleri olan erkeksi bir yüz görüyorum. Kenzo'nun arkasında yıldızlar var ve rüya görüp görmediğimi merak ediyorum.

Ben değilim.

"Lanet olsun! Sen ve kan bir problemsiniz. Kendi kanının seni bayılttığını çoktan tespit ettik!" Kafasını sallıyor. Oturmaya çalışıyorum, o da bana yardım ediyor. Gömleğinin bir kısmını yırtıp dizlerimin etrafına sardığını görüyorum. *Tanrı'ya şükür.*

"Asla yürütemeyiz, bu yüzden lütfen beni boşa," diye yalvarıyorum ona.

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve benimle birlikte yürüyor, destek için kolunu belime doluyor, ikinci kata ulaşana kadar merdivenleri çıkıyor. Komşunun kapısında durdu ve içeri baktı. "Kapı neden açık?" diye soruyor.

"Kardeşin tekmeledi," diyorum ona. Beni bırakıp içeri girmeden önce kafasını bana doğru çeviriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Birkaç dakika etrafına bakınıyor, sonra elinde bir yığın fotoğrafla geri dönüyor. Onları bana uzatıyor, ben de şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Ne?"

"Onları görmek isteyebilirsiniz."

Fotoğrafları çekip ne gösterdiklerini anlamaya çalışıyorum ama ışıklar kapalı olduğu için doğru düzgün göremiyorum. El fenerini telefonuna çeviriyor ve bunu yaptığında, nihayet görüntüleri seçebildiğimde dudaklarımdan çıkan küçük çığlığa engel olamıyorum. Fotoğraf yığınına düşürüyorum ve yere saçılıyorlar. Daireme koşuyorum, kapının kilidini açıyorum, sonra içeri girip bütün dolapları açıyorum.

"Bulamayacaksın," diyor Kenzo, arkamdan yaklaşarak.

Duraksıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Neden bulamayacaksın?"

"Anahtarlarınızı aldığımda ve onları geri vermeden önce, kameralarını çıkarmak için kendimi de içeri aldım." Titreyen ellerim gevşek bir şekilde

Taraflar. O gün anahtarlarımı geri vermesinin garip olduğunu düşünmüştüm ve şimdi nedenini anlıyorum.

Nasıl bilemem?

Komşum bunu neden yaptı?

O adamı bir kez tuvaleti kullanması için içeri aldım ve o, ne? Evime bu kadar kolay iki kamera yerleştirmeyi mi başardı?

Aman Tanrım, fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Mahremiyetimin ihlali büyük bir tiksinti duygusuna neden oluyor.

Benim fotoğraflarım var. Bazıları evimde iç çamaşırından başka bir şey giymeden dolaşırken. Bazıları çıplak. Ve bunlar ondaydı. İhlal edilmiş hissediyorum, sanki tüm haklarım rızam olmadan elimden alınmış gibi.

"Polisleri arayacağım," diyorum, sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyor.

"Bunu yapmamayı öneririm," diye cevap veriyor Kenzo, bıçağını lavabomda yıkadıktan sonra tezgahın üzerindeki kaseden elmalarından birini alıp bıçağını çıkarıyor. Elmayı dilimliyor ve ağzına bir parça atıyor.

"Ne? Ne yaptığını gördün..." Diğer daireyi ve o fotoğrafları göstererek öfkeleniyorum.

"Hâlâ bunu yapmamalısın diyorum." Telefonumu çıkarıyorum, o da "Bırak onu." diyor.

"Neden? Öylece mı bekliyorsun?" Öfkeyle soruyorum.

"Hayır, çünkü o bir daha asla sorun olmayacak."

"Tabii ki . Şimdi arayabilir miyim?"

"Hayır." Bir parça elma daha kesip ağzına atıyor ve benimle göz göze geliyor. "Onu ben öldürdüm ve o daire artık benim." Sözleri kafama dank ederken telefonum yere düşüyor ve fayansların üzerinde sekiyor.

O kadar rahat söylüyor ki, sanki şey olmamış gibi.

"Onu ben öldürdüm."

Onu

öldürdün

mü?

Gerçekten

mi?

Olmayabilir mi?

Ve sahibi o mu?

"Evet, gerçekten." *Kahretsin. Bunu yüksek sesle söyledim.* "Pek çok şeyi yüksek sesle söylüyorsun," dedi bana. "Sakin polisi arama," diye emrederek ön kapıya doğru yürüdü ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "Şimdi bana neden mafyayla takıldığını söylemek ister misin?"

"Ne?" Kekeleyerek söyledim.

"Marco," diyor. "Bilmiyor muydun?"

"I-" *Tabii ki yapmadım.* "O bir müşteri," dedim sessizce, paranın yasadışı yollardan taşınmasını istediğini biliyordum.

"Demek terfi ettin." Kanepeye doğru yürür, oturur ve ayakkabılarını çıkarır. Sonra uzaktan kumandayı bulur ve televizyonu açar.

"Birini öldürdün," diye fısıldadım.

"Yine olsa yine yapardım. Fotoğrafları o öldükten sonra öğrendiğim için çok şanslı. Daha önce bilseydim..."

"Onu nasıl öldürdün?"

"Beyne kurşun," diyor, birinin öğle yemeğine çıkacağını söylemesi kadar kolay bir şekilde. "Şimdi oturun. Şovum başlamak üzere."

"Az önce bana tanıdığım birini öldürdüğünü söyledin," diye kekeledim. "Bir şey değil." Sırıttıyor ve yanındaki noktaya dokunuyor. "Daireyi gerçekten satın aldın mı?"

"Evet, çok uzun bir süre kimse içinde yaşamayacak."

"Duş almam lazım." Ondan birkaç dakikalığına uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyacım var.

"Bacağına işediğini düşünürsek muhtemelen akıllıca bir fikir." Bir televizyon programının giriş müziğini duyduğumda gözlerimi deviriyorum.

Yatak odamın kapısında durakladım.

Ama sanki aklımı okumuş gibi, "Bütün kameraları kaldırdım. İyisin."

Neden bilmiyorum ama nedense ona inanıyorum. Başımı çevirdiğimde onu kanepemde rahatlamış, bana doğru bakmazken görüyorum. Yine de

Bir şekilde biliyordu. Yatak odama giriyorum ve doğruca banyoya geçiyorum, duş almak için tüm kıyafetlerimi çıkartıyorum, suyu olabildiğince sıcak açıyorum. Cildimin kıp kırmızı olacağını ve kaynar suyun dizlerimi ve ellerimi yakacağını biliyorum ama şu anda umurumda değil.

İyi
hissettiriyor.

Rahatlatıcı.

Tedavi edici.

Duştan sonra kurulanıp giyindiğimde dışarı çıktım ve onu buldum.

Burada olduğuna dair tek kanıt arka planda alan televizyon .

OceanofPDF.com

Kenzo

"Mayve'ye neden gittin?" Kyson'a sordum.

Köpek ona hırlıyor, suratını çiğnemek istiyor. Şu anda ona izin vermeliyim.

"Neden bana ondan bahsetmiyorsun? Oraya gitmem seni neden rahatsız ediyor?" Köpek daha da yüksek sesle hırlarken bana doğru ilerlemeyi bırakıyor.

"Onun seninle ya da işle hiçbir ilgisi yok," diye ısrar ediyorum.

"Yine de seninle evli. Seninle ilgili her şeye sahip olduğunu söyleyebilirim, bu da benimle bir ilgisi olduğu anlamına geliyor," diyor, mantığının sağlam olduğunu varsayarak.

"Yani şimdi evinize gidip küçük Bayan Kalilah ile baş başa vakit geçirebileceğimi mi söylüyorsunuz?" Elleri iki yanında yumruk oldu. "Gördün mü, ben de öyle düşünmüştüm. Ama madem buradasın, babam beni görmek istiyor, ben de senin gelmen gerektiğini düşündüm."

"Bir şey söylemeyi düşünüyor musun?" Kyson soruyor.

"Evet." Demlendi, demlendi ve şimdi elimde kanıtlar var ve ben bile cevaplar istiyorum.

"Beni neden orada istiyorsunuz? Onunla ilgili bilgileri ben buldum ve halletmeniz için size bıraktık. Ona en yakın sen olduğun için."

"Çünkü cevap hoşuma gitmezse onu öldürebilirim" diye cevap veriyorum.

"O yüzden silahını alma" diyor, beni çok iyi tanıyor.

Çıkartıyorum ve ona uzatıyorum. "Sende . Yine de kapısından çıkar çıkmaz geri istiyorum."

Kardeşlerim bu dünyada silahlarıma dokunmasına izin vereceğim tek insanlardır. Ve ikisi de bunu biliyor.

Bıçaklar oynamak için en sevdiğim şeydir, ancak silahlar öldürmek için tercih ettiğim silahlardır.

Arada bir fark var.

Benim için.

Bıçak zevk veren bir oyuncaktır.

Silah farklı bir zevk verir ama çalışma hissi uyandırır, bu yüzden adrenalin patlaması farklıdır.

Silahı alıyor ve beline yerleştiriyor. "Bana onun hakkında daha fazla şey anlatacak mısın?" diye sorar.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o seni ilgilendirmez," diye bilgilendirdim onu.

Arabaya giderken bana bakmak için durdu. Biz ayrılırken köpek hırlıyor ama ben ona ters ters bakınca susuyor. Onu besleyeceğim için yakında ona bir isim vermem gerekecek.

Tekrar hareket edip arabaya bindiğimizde Kyson, "Ondan hoşlanıyorsun," diyor. Motoru çalıştırdı ve babamın evine doğru yola çıktık.

"Kendi kanını görünce bayılıyor!" Alay ettim. Bir süre sessiz kaldı ve sonra yüksek sesle güldü, elinin topuğuyla çılgın bir deli gibi direksiyona vurdu.

"Bu çok zengin. Aman Tanrım. Zuko'ya söyleyene kadar bekle. Kandan nefret eden bir kadından hoşlanıyorsun. Senin tek sapkınlığın ve o bundan nefret ediyor." Doyumsuz kahkahasını durduramayarak direksiyona tekrar vurdu.

"Seni bıçaklamadan önce kapa çeneni," diye homurdanıyorum. Söylüyor ama sıırtmaya devam ediyor.

Pislik.

"Senin nelerden hoşlandığını biliyor mu?" diye soruyor.

"Evet, kırmızı odada üzerime yürüdü."

Başını bana doğru çevirdi. "Bu nasıl oldu? Ve sen neden yine oradaydın?"

Ağzı açık kaldı. "Eminim bundan hoşlanmamıştır."

"Kimseyi becermiyordum. Rahatlamak için gittim." "Kan tahliyesi. Boku yedin, bunu biliyorsun, değil mi?" "Ne olmuş yani?"

Başını iki yana sallar. "Sadece söylüyorum, hepimiz biraz boku yemiş durumdayız ama sen-" "Biliyorum, fena sıçtım."

Babamın garajına giriyor ve önce iniyor.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı hızlıca sallıyorum. Buraya girip hiç de olmadığım şeyleri tartışmak üzereyken onu . Babam bizim can simidimizdi ve ona çok şey borçluyuz. O bizi biz yaptı ve karşılığında biz de onu zengin ettik.

Çok zengin. Ve hepimiz bunu düşünüyoruz.

ama onun olaylara bakmadığını hissediyorum. "Sakin ol," diyor Kyson.

Babam çoktan kapıya gelmiş, biz daha oraya varmadan gülümseyerek kapıyı açıyor.

"Çocuklar, bu ne sürpriz, ikiniz birden, uzun zaman oldu." Bir el salladı ve bizi içeri aldı. Önce Kyson içeri girdi, ben de hemen arkasından.

Babam elini omzuma koydu. "Nerelerdeydin oğlum? Sana iş veriyorum ve artık seni neredeyse hiç görmüyorum."

Oturma odasına Kyson omzunun üzerinden geriye bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Sadece biz varız, her zaman olduğu gibi etrafta kadın yok.

Ürkütücü bir sessizlik var.

"Konuşmamız gerek," diyorum ona.

Elini bırakır ve kanepeye oturur.

Ben ayakta duruyorum ve Kyson kolaylıkla yatar koltuğa oturuyor.

"Sorun nedir?" Pops'un bakışları aramızda gidip geliyor.

"Neden bir olduğunu düşündün ki?" Ben soruyorum.

Dikkati Kyson'a yöneliyor. "Çünkü ikiniz de buraya gelmeyeli uzun zaman oldu," diyor bana dönerek.

"Bana şu vuruş. Oakland... Dedektif..." Kyson başlıyor. Pops'u inceliyorum ve Kyson'ın sözlerine nasıl tepki verdiğini izliyorum.

"Beni neden gönderdiğini biliyorum." "Peki neden oğlum?"

"Senin pisliğini temizlememi istiyorsun," diye cevap veriyor Kyson. Pops kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Ona inanıyor musun?"

"Jessica ile görüştüm," diyorum ve gözleri kısılıyor. "Fotoğrafları gördüm."

"Önemli bir şey değildi, sadece biraz eğlendim."

sallıyor. "Peki ya erkekler?" Ben soruyorum. "Yine antrenman mı yapıyorsun?" "Hayır, hepiniz varken bunu neden yapayım ki?"

"Reşit olmayan kadınları sık sık becerir misin, baba?" Kyson soruyor.

"On yedi yaşındaydı, reşit bile sayılmazdı," diye alay ediyor Pops.

"Peki ya valinin birlikte olduğu?" Ben soruyorum.

Bana döndü. "Daha önce vuruşları hiç sorgulamadın. Ne oldu peki? Şimdi sorgulaman gerektiğini mi düşünüyorsun? Tüm vuruşların kurallara uygun olduğunu mu düşünüyordun? Belki de masum insanları öldürdüğünüzü hiç düşündünüz mü?"

"Biliyorum," diyorum ona. "Yoksa kim olduğumu unuttun mu?"

"Kim olduğunu biliyorum, Kenzo. Seni ben yarattım. Karın nasıl?" Sırıttıyor.

Bir adım öne çıkıyorum ve Kyson ayağa kalkıp elini omzuma koyuyor.

"Ben olsam çok dikkatli olurum, evlat. Ne düşündüğünüzün ya da kim olduğunuzun önemi yok, sizi ben yarattım. Hiçbiriniz buraya gelip beni tehdit edemezsiniz. Şimdi evimden defolun gidin ve az önce ne yaptığınızı düşünün."

"Sanırım *benim* kim olduğumu unuttun," diyorum yaklaşarak. Ayak seslerini duyuyorum ve bunun onun uyuşturucu bağımlısı karısı olduğunu anlıyorum.

Daha iyi düşünemeden eğildim. "Beni hasta ediyorsun ve daha da kötüsü... beni hayal kırıklığına uğratiyorsun. Reşit olmayan biriyle yattığına dair bir hikâye daha duyarsam, seni mezara kendim götüreceğim."

Konuşmaya başladı ama ben Kyson'ın kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahıma uzandım ve onu çıkardım. Pops'un gözlerinin içine bakıyorum ve doğrudan karısının kafasına ateş ediyorum. Beyin parçaları en yakındaki duvara sıçırıyor ve onun bir bok parçası gibi yere düştüğünü duyuyorum. Babam bana bakıyor, öfkesi gözlerinden okunuyor.

"Pisliklerle iş birliği yapmayız. Vali arkadaşına onun için geldiğimi söyleyen iyi edersin." Dönüp kapıdan çıkıyorum, Kyson da peşimden geliyor ve dışarı çıkar çıkmaz beni çalıların arasına itiyor. Düştüm, yüzüstü malçlara düşmemek için kendimi zor tuttum ve doğrulduğumda bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Az önce ölüm fermanımızı imzaladın. Seni lanet olası aptal!" Kelimeleri hırıldayarak söylüyor ve ciddi olduğunu biliyorum.

Alay ettim. "Bizi öldürmez. Ona çok para kazandırıyoruz."

"Bu . Pops'un diğer suikastçılarını ne kadar eğittiğini bilmiyoruz."

Sikeyim.

OceanofPDF.com

YEDİ

Mayve

Bir ay oldu ve ondan hiçbir iz yok. İstesem bile onu nasıl bulacağımı bilmiyorum.

Yüzüğü çıkarmayı düşünüyordum ama onu seviyorum. Ve takmayı da seviyorum.

Vanessa mesafesini korudu ve Jeff o kadar etkilendi ki bana bir maaş zammı daha verdi. Şok olduğumu söylemek hafif kalır. Acaba en büyük müşterisinin mafyadan olduğunu biliyor mu? Muhtemelen bilmiyordur. Çünkü Kenzo olmasaydı bilemezdim.

Peki mafyanın içinde olan biri neden Kenzo'yu dinler?

Marco ona saygı duyuyor gibi görünüyor. Artık benimle ilgili herhangi bir kişisel temastan uzak duruyor, ki buna aldırmiyorum.

Sekreterim Emma, "Mayve, burada senin için biri var," dedi. Evet, bir sekreterim ve kendime ait bir ofisim var. Emma yeni olduğu için hakkımdaki dedikodulara maruz kalmıyor, en azından şimdilik, ki bu hoşuma gidiyor. Ben de ondan hoşlanıyorum.

"Randevum yok," diyorum takvimimi tekrar kontrol ederek.

"İhtiyacım var mı?" Bu sesle başım havaya kalkıyor ve Emma bana gülümsüyor. Ben de ona yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve ayağa kalkıyorum, bunu yaparken sandalyem altımdan kayıyor.

"Teşekkürler, Emma." Başını sallar ve masasına geri döner.

Kenzo ofisine giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Tekrar oturmaya gidiyorum ama sandalyem hareket etti ve bir şekilde yere düşmeden önce kendimi yakaladım.

Kahretsin.

"Bu ofis terfinin bir parçası mı?" Kenzo etrafına bakınarak soruyor.

"Boşanmak için mi buradasın?" Umutlu bir şekilde soruyorum. Parmakları diplomamı tutan çerçeveye dokunuyor ve yaklaşırken parmaklarını çerçevenin üzerinde gezdiriyor. Masanın benim olduğum tarafına ulaştığında duruyor ve tüm dikkatini bana vermek için dönüyor.

"İstediğin bu mu?" diye sorar.

Cevap vermek için ağzımı açacak oluyorum ama kapı çalınıyor ve ardından kapı açılıyor. Jeff içeri giriyor ve Kenzo'yu görünce gülümsüyor.

"Burada olduğunuzu duydum. Size merhaba demek ve Mayve'nin ne kadar harika bir iş çıkardığını söylemek istedim. Dürüst olmak gerekirse, onu uzun zaman önce terfi ettirmeliydim." Buna gülümsedim. Muhtemelen ben sormadan önce beni terfi ettirmeyi düşünmemiştii bile. İçime kapandım ve sadece işimi yaptım. Eminim Jeff beni görmediği sürece burada çalıştığımı bile unutmuştur.

Kenzo yaklaşıyor, gülümsüyor ve elini belime koyuyor. Jeff onun hareketlerine gülümserken geri çekilmiyorum ya da çekmesini söylemiyorum.

"Marco da firmayı bu hafta sonu düzenleyeceği bir etkinliğe davet etti. Umarım ikiniz de gelebilirsiniz."

"Emin değilim-"

"Gelebiliriz. İş programımı temizleyeceğim," diyerek sözümü kesen Kenzo daveti kabul etti.

Jeff, Kenzo'nun cevabından memnun görünüyor ve vedalaşıp ayrılıyor.

Ona kadar sayana kadar Kenzo'nun ellerinde kalıyorum ve yüzümü ona döndüğümde büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Ağzı benimkinin üzerine iniyor ve dudaklarımızı birbirine bastırıyor. Öpücüğünü hissediyorum ve vücudum hemen tepki veriyor,

Tüm mantıklı düşünceleri bir kenara bırakıyorum çünkü bu adam kim olursa olsun, bana dokunmasından hoşlanıyorum.

Orospu çocuğu.

Boştaki eli belimin diğer tarafını kavlıyor ve beni kendine çekiyor. Artık bedenlerimiz arasında hiç boşluk kalmamıştı. Göğsünün, karın kaslarının ve aradaki diğer her şeyin tüm çukurlarını ve çıkıntılarını hissedebiliyorum.

Ellerim yanlarımda asılı duruyor. Hareket etmek istiyorlar ama kendime sürekli "*Hayır, yapma*" diyorum. Ve sonra Kenzo dilinin ağzımda kaydığı bir şey yapıyor ve çok hafifçe inliyor. Ve işte o zaman sonunda pes edip gömleğini kavramak için kalkıyorlar.

İhanete uğradım.

Ama aman Tanrım, ısınmaya başladığımı hissedebiliyorum, tüm vücudum onun dokunuşuyla alev alıyor. Bana verebileceği her şeyi istiyor. Ve sonra biraz daha. Biraz daha dik duruyorum ve bilinmeyen bir nedenle alt yarımı ona bastırıyorum. Benden uzun, ama topuklu ayakkabılarla onu tam ihtiyacım olan yerde hissedebiliyorum.

Bu sefer inleyen benim.

Elleri beni daha sıkı çekerken bunu cesaretlendirmek için kullanıyor.

Kahretsin.

Bunu nasıl durdurabilirim?

Bunu durdurmak istiyor muyum?

En son ne zaman bir erkeğin dokunuşu kadar içimdeki her şeyi harekete geçirdiğini hatırlamıyorum. Bir öpücük ve ben bu adam için bacaklarımı açmaya hazırım.

Hatta kurtulmak için ne yaptığını bile.

Geri çekiliyorum ve o da beni bırakıyor, beni tutuşunu gevşetiyor. Kafamın içinde yavaşça ona kadar sayıyorum.

Bir. Bu akıllıca bir şey değil.

İki. Onu isteyemem.

Üç. Benden uzak durması gerekiyor.

Dört. Neden beni masaya yatırmasını ve benimle birlikte olmasını istiyorum?

"İstersen yapabilirim," diyor.

Saymayı bıraktım ve başımı kaldırdım. Ben sayarken Kenzo hareket etmiş ve masanın diğer tarafındaki sandalyede oturuyordu. Ahşap yüzeye vuruyor. "Buraya gel, ıslak külotunu çıkar, bacaklarını aç ve tatlımı yememe izin ver."

Ona bakakaldım.

"Regl dönemimdeyim,"

diyorum. "Daha da iyi." Göz

kırpıyor. *Hay sikeyim.*

Sikeyim. Ben.

"Az önce sana teklif ettim," diyor, bir kez daha yüksek sesle söylemek istemediğim bir şeye cevap veriyor.

"Bu iğrenç, bunu biliyorsun, değil mi?" Elimi salladım. "Az önce teklif ettiğin şey."

"Tamam, bu adil. Ben vampir değilim... Kan içmem." Duraksıyor ve ben iç çekiyorum. "Ama kayganlaştırıcı olarak kullanmak gerçekten iyi olurdu, ıslak olmakla ilgili bir sorunun olacağını sanmıyorum. Kokunu buradan alabiliyorum."

"Bu çok aşağılayıcı." Koltuğumu geri çektim ve .

"Yanıldığımı mı söylüyorsun? Şu anda oraya gitsem ve elimi eteğinden içeri soksam hiçbir şey bulamaz mıyım?"

"Sana söyledim, regl dönemimdeyim."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. En son doğum kontrol iğneni iki ay önce yaptırdın." Hakkımda bu tür bilgileri biliyor olması beni hayrete düşürdü.

"Nasıl yapabildin-"

"Benim kendi yöntemlerim var. Vanessa'yı da kirletmek ister misin?"

"Ne? Hayır." Başımı salladım. "Herkesin hayatına bu şekilde burnunu sokamazsın ve bunun senin hakkın olduğunu düşünemezsin."

"evlendiğimi bilmem gerekiyordu," diye bilgi verdi. "Ya da sana mükemmel bir cenaze töreni bulmalıydım."

"Beni öldürecek misin?" Nefesim kesildi.

Omuz silkiyor. "Bu olasılık ." "Bu-"

"Seni ne zaman alayım?" diye sorar. "Akşam yemeği için. Jeff beni bekliyor olacak."

"Gelmeni istemiyorum."

"Yedi o zaman. Hazır olun." Kenzo ayağa kalkıyor, masanın etrafından dolaşıyor ve kişisel alanıma doğru eğiliyor.

Kokusunu alıyorum ve bedenim bana ihanet edip ona doğru eğiliyor. "Neden beni öpüyorsun?" diye soruyorum. "Beni istemiyorsun bile."

Eliyle çenemi kavrayıp sıkıca tutuyor ve başparmağını kaldırıp alt dudağımı okşuyor. "Beni becerecek mükemmel dudaklara sahip olduğunu bilmek için birinden hoşlanmama gerek yok. O dudaklar sikimin etrafına sarılmış, o şeytani gözler bana bakarken *çok* iyi olurdu." Duraklıyor ve daha yakına eğiliyor. "Şu anda sadece bunu düşünerek bile sertleşiyorum."

Hassiktir! Nefes alışım hızlanıyor ve bunun istediğim bir şey olmadığını hatırlamak zorundayım.

"Hayal kurmak güzeldir," diyorum gözlerinin içine bakarak.

Dudakları aralanıyor ve sanki gülmeyi düşünüyormuş gibi küçük bir seğirme görüyorum ama bunun yerine yüzümü bırakıp geri çekiliyor.

Arkasına bile bakmadan gidiyor.

Dışarı çıkarken de dar siyah pantolonunun içindeki mükemmel kıkına bakıyorum.

ERKEN GELDİ, ama farklı bir şey bekliyor muydum?

Kapıyı açıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Üzerinde deri bir ceket, mürekkeple kaplı göğsünün bir kısmını açıkta bırakan siyah düğmeli bir gömlek, siyah kot pantolon ve savaş botları var.

"O bisiklete bir daha binmeyeceğim," diye haber verdim. "Yürüyeceğim."

"İyi olacaksın." Geri adım atmak zorunda kalana ya da vücuduyla tekrar temas etme riskini göze alana kadar yaklaşıyor. Bakışları üzerimde geziniyor ve kendimi savunmasız hissediyorum.

"Ne değişti?" diye sordum. O karanlık gözler benimkilerle buluşmak için geri geldi. "Bana açmışsın gibi bakıyorsun." Başımı eğiyorum. "Oysa kısa bir süre önce seni başka bir kadınla gördüm."

"Ona hiç dokunmadım ya da onu hiç becermedim," diyor ve öne çıkıp çeneme dokunuyor. "Ama sen..." Elini itiyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Bu kadar erken geleceğini tahmin etmediğim için henüz topuklularımı giymemiştim. Kanepemde otururken ilkini ayağıma geçirdim ve başımı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm.

"Kandan nefret ettiğimi biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona, diğer topuğu kaydırarak. Klipsi takarken aşağıya bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Öyleyse boşa beni."

Duvara yaslanıyor ve sanki düşünüyormuş gibi bir elini çenesine götürüyor. "Hayır," diyor.

"Neden?"

"Çünkü insanlardan nefret ediyorum."

"Yani? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"İnsanlardan *nefret ediyorum*," diye tekrarlıyor.

"Yani?" Tekrar soruyorum.

"Senden özellikle nefret etmiyorum ve nedenini bulmam gerekiyor." Oh, Tanrı aşkına! Ayağa kalkarken ona en iyi göz devirmemi yapıyorum.

"Sanırım nedenini biliyorum," diyorum elimi kırmızı elbisemde gezdirirken. Kenzo'nun gözleri hareketi takip ediyor. "İstedğini elde etmeye alışkınsın."

Bana baktı. "O kişi değil. Ben kadınların peşinden koşmam. Aslında, yeni tanıştığım kadınlarla yatmam. İhtiyaçlarımı anlayan kadınları beceririm. Bu yüzden o kulübe gidiyorum. Eğer bir ihtiyacım varsa, onu karşılarım. Bunun için neden bir kadının peşinden koşayım ki?"

"Bana hiç bir kadınla çıkmadığını ve sonra onu eve götürüp sikmediğini mi söylüyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Yani, benim bile tek gecelik ilişkilerim oldu."

"Hayır, bunu yapmama gerek yok. Kana olan aşkımı erkenden öğrendim... ve sonra bu ihtiyacımı keşfettim. Ne istediğimi biliyorum, neden vaktimi başkasıyla harcayayım ki?"

Orada durup birbirimize bakıyoruz.

Benim kafam karışık, o da beni çalışıyor sanırım.

Telefonum çalıyor ve sessiz bakışmamızı bozuyor.

"Gitmeliyiz," diyorum ona, saate dikkat ederek.

Başıyla onaylıyor ve kapıya doğru yürüyüp açık tutuyor. Ben dışarı çıkıyorum, o da kapıyı arkamdan kilitliyor ve beni merdivenlere kadar takip ediyor. Komşumun dairesine hızlıca bakıyorum ve hala boş olduğunu görüyorum. Merdivenlerden inip bisikletine yaklaşırken Kenzo hiçbir şey söylemiyor.

"Elbise giyiyorum," diye gereksiz yere belirtiyorum.

Deri ceketini çıkartıyor ve motosiklete binerken ceketini tutuyor. O bana dönene kadar orada durup ona bakıyorum.

"Atla."

"Elbise giydim," diyorum ona
tekrar. "Giy. Bin."

Bana uzattığı kaskı alıp üzerine tırmanmayı başarıırken ofluyorum. Onu teşhir ettiğimden eminim. "Regl olduğunu söylemiştin," diyor. Arkasına oturuyorum ve o da koltuğunda dönüp deri ceketini bacaklarımın üzerine yerleştiriyor.

"I..."

"zerinde i çamaşır yok." Bakışları sıcaklıkla parlıyor.

"Yalan söyledim." Başını sallıyor ve yanaklarım kızarıyor. "Sana o bisiklete binmek istemediğimi söylemiştim."

Bisikleti çalıştırıyor ve hareket etmeden önce kalçalarımı kavırıyor ve hızlı bir hareketle beni kendine doğru çekiyor, böylece bacaklarım onun iki yanına düzgün bir şekilde oturuyor.

"O amcığın rüzgârdan yanmasını , değil mi?" Ses tonunda biraz mizah duyabiliyorum.

önce cevap vermemi beklemiyor. Ve ben sevgili hayatım için tutunuyorum.

OceanofPDF.com

Kenzo

Bisikletten inerken onu "Sakın buna cüret etme" diye uyarıyorum. "Ne?"

"Eğer bu motordan inersen ve şu anda bize bakan adamlar elbisenin üstünü görürlerse, oraya gider ve her birinin beynine bir kurşun sıkarım. Duydun mu beni?"

"Çok . Bunlar benim patronum ve müşterilerim."

"Daha az umursayamazdım," diyorum, ona uzanıyorum ve onu yana çekiyorum. Mayve başka bir şey söylemeden onu hareket ettirmeme izin veriyor, ta ki onu önümde, kucağıma kadar.

"Diğer tarafta da inebilirdim," diye yakınıyor, ben sehpayı tekmeleyip o hâlâ kollarımdayken kayarak inerken. Bacakları beni sıkıca sarıyor ve topuklarının kışıma battığını hissediyorum. Ayağa kalkar kalkmaz aşağı inmek için bacaklarını açıyor ama ben kışından tutuyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Yüzüm boynunun yan tarafına gömülene kadar eğilerek soruyorum.

"Kenzo."

"Hmm..."

"Beni yere bırak. Bu hiç profesyonelce değil," diye fısıldıyor Mayve ama sesindeki kabuğu duyabiliyorum. Ve nefes alışının hızlandığını.

"Gerçekten seni yere indirmemi istiyor musun?" Ben soruyorum.

"Evet" demeden önce üzerinde gereğinden fazla düşünmüş gibi görünüyor.

Onu yavaşça vücudumdan aşağı indiriyorum, elbisesinin yukarı çıkıp herkese bir gösteri yapmadığından emin oluyorum ama aynı zamanda aşağı inerken her şeyi hissettiğinden emin oluyorum. Her iki ayağı da yere basar basmaz bacaklarının arasından ceketime uzanıyorum ve burnuma doğru kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen..."

"Senin gibi kokuyor," diyorum. Daha da yaklaşarak ekliyorum, "Beni istiyorsun gibi kokuyor."

Ceketi giydiriyorum ve başını sallayıp iç geçirdikten sonra dönüp patronuna ve Marco'ya doğru yürüyor. Marco, Mayve'e tüm dikkatini vermek için dönmeden önce bana başını sallıyor.

Ellerimi ceplerime sokarak yanlarına gittim. Onlara katıldığımda patronu elimi sıkmaya çalışıyor. Ona başımı sallıyorum, da elini tekrar yanına koyuyor, sonra tekrar kaldırıp Mayve'nin omzuna koyuyor. Bana bakıyor ve o lanet gözleri "*sakın buna cüret etme*" der gibi. Alt dudağımı ısırıyorum, silahıma uzanmamaya çalışıyorum.

"Sen evlisin. Bunun olacağını hiç tahmin etmezdim," diyor Marco, Jeff elini kıpırdatmadan Mayve'e bir şeyler söylerken. "Ve aşıksın," diye ekler.

Onu görmezden geliyorum ve Mayve'e yaklaşıp ona uzanıyorum. Ama bana elini uzattığı için onu tutmaya fırsatım olmuyor. Şaşkın bir bakış attım ve durumu yumuşatmaya çalıştığımı fark ettim. Ben daha ne olduğunu anlayamadan elini benimkinin içine sokuyor ve beni kendine çekiyor.

"Jeff bana nasıl büyük bir ikramiye alacağımı anlatıyordu." Bunu söylerken yüzünde beliren gülümseme öfkemi azaltıyor. Ama sadece bir parça.

"Karıınız ekibimdeki en sıkı ve en iyi çalışan kişi." Jeff ışınlanıyor.

"Daha fazla katılamazdım," diyor Marco. "Şimdi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Jeff ve Marco önden yürüyorlar, o da elimi çekerek kalmamı işaret ediyor. Onlar kapıdan çıkınca bana döndü. Onun

Parmağını kaldırıyor ve bana doğrulturken iyice yaklaşıyor. "Bu..." parmağı aramızda dalgalanıyor, "sahte. Durman gerek. Eğer bu işi benim için mahvedersen..." Ofluyor ve başka bir şey söyleyemeden, düşünmeden hareket ediyorum, dudaklarım parmağının etrafını sarıyor ve ağzıma alıyorum. Yavaşça ısırdım, dilimi etrafında dolaştırdım. O lanet şeytan gözleri dudaklarımın arasından parmağına kayıyor ve ağzı mükemmel bir O harfi oluşturuyor. Sanki olanlara inanamıyormuş gibi. "I..."

Yüksek sesle söylediğinin farkında olmadan kelimeleri kusması hoşuma gidiyor. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu.

İnsanlardan ve yaptıkları şeylerden nefret ediyorum.

Ama o? İlginç bir ufaklık, değil mi?

Bana daha yakın sallanıyor ve bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değilim. Elim bileğini kavlıyor ve nefes alış verişini ağırlaştırıyor. Parmağını dudaklarımdan çekmeden önce son bir kez tadına bakıyorum. Ona bakıyor, biraz şaşkın. Sanki bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diyor boğuk bir sesle, sonra kapıya doğru dönüyor. Onu içeri kadar takip ediyorum -Tanrı bilir neden- ve doğruca bara gidiyorum. O bir margarita sipariş ediyor, sanırım artık her zamanki gibi, ben de burbon söylüyorum.

"Eğer o parmağını hemen elbisenin içine sokarsan..."

Dişlerini sıkarak sessizce "Siktir git," diyor ve sonra ağzını kapatıyor.

Kulağına yaklaşıp fısıldıyorum, "Seni becermemi mi yoksa gerçekten siktirip gitmemi mi istiyorsun?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ben buralarda olduğumdan beri daha omurgalı olduğumu fark ettin mi?" diye soruyorum.

"Nereden bileceksin ki? Beni tanı mıyorsun," diye yanıtlıyor.

Saçını omzundan kaydırıyorum. Bugün vanilya gibi kokuyor.

"Biliyorum ama. Senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum." "Nasıl?"

"İnsanlar hakkında bilgi sahibi olmak benim işim. Ve seni ilk gördüğümde... şey, diyelim ki sonraki yirmi dört saatimi seni gözlemleyerek geçirdim. Seni tanıyorum.

Benim dışındaki insanların gözlerinin içine bakmayı sevmiyorsun. Mümkin olduğunca evde kalırdın çünkü asla görünmek istemezdin. Biliyorum ki sen asla, bir kez bile..." Elim sırtının alt kısmına yerleşip aşağı doğru kayarak kışının üst kısmını okşarken duraksıyorum: "Böyle bir şey giymişsin ama buradasın."

"İşte buradayım."

"Neden şimdi bunu giyiyorsun?" diye sordum. "Söyle bana."

Barmene dönüyor, o da içkisini uzatıyor ve bana tamamen dönmeden önce hepsini bir dikişte yutuyor. Yaklaşıp onu kollarımın arasına alıyorum ve o ilgi çekici gözler bakışlarımı yakalıyor.

"Çünkü bunu giyerken biri iznim olmadan bana dokunursa, onu bitireceğini biliyorum." Göz kırıyor, kollarımdan kurtuluyor ve doğruca Marco ile patronunun oturduğu yere gidiyor.

Ne şımarık bir kaltak.

Ama yalan söylemiyor.

Ona dokunacak kadar aptal olan herkesin işini bitirirdim.

OceanofPDF.com

Mayve

Söylediklerimde yalan söylemiyordum, *benim için kesinlikle birini öldürecekmiş gibi bir his var içimde*. Ve bunun beni tam olarak nasıl hissettirdiğinden emin değilim.

O hayatıma girdiğinden beri geçen kısa süre içinde değiştim. Her şey değişmedi, çünkü hala evde kalmayı tercih ediyorum, ama artık daha fazla dışarı çıkıyorum, artık güvenli yerimi terk etmekten korkmuyorum. İş toplantılarına gidiyorum ve ona göre giyiniyorum. Eski kıyafetlerimin şu anki pozisyonuma uyacağından emin değilim. Bir izlenim bırakmalıyım ve önceki giyim tarzım bundan başka bir şey yapmıyordu.

Önceden saklanmak için
giyinirdim. Şimdi,
etkilemek için
giyiniyorum.

"İkiniz mutlu görünüyorsunuz. Gözlerini senden alamıyor," diye yorum yapıyor Marco, hemen yanımdaki kabine kayarak tüm alanı kaplıyor ve kendimi küçük hissetmeme neden oluyor.

"Mutlu musun?" Kenzo beni zor durumda bırakarak soruyor. Jeff ve Marco bana bakıp cevabımı bekliyorlar.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Elini bacağıma koyuyor ve sıkıyor. "İşle mi meşguldün, Kenzo?" Marco soruyor.

"Evet, insanlar şu anda ayaklarıma kapanıyor." Ne dediğini anlıyorum ve Marco'nun da anladığını hissediyorum çünkü tek yaptığı başını sallamak ve içkisini almak.

Havadan sudan konuşmaya devam ediyoruz ve Kenzo gecenin geri kalanında konuşmuyor ama söylediğimiz her şeyi dikkatle dinlediğini hissediyorum. Her kelimeyi, her yüz ifadesini, her hareketi içine çekiyor ve bunları daha sonra kullanmak üzere zihninde güvende tutuyor gibi görünüyor.

Jeff, "Sanırım bu gece dinlenmem gerekiyor," diyor. "Hesabı ben hallederim. İyi geceler dilerim. Ve Mayve... Pazartesi günü görüşürüz." Gülümseyerek kabinden çıkıyor ve ağır adımlarla çıkışa doğru ilerliyor, bizi Marco'yla kabinde bırakıyor.

"Söylentiler duydum," diyor Marco Kenzo'ya. "Pops-"

"Dedikodular hakkında ne derler bilirsin." Kenzo onun sözünü kesti. "Söylentiler mantar gibidir. En iyi karanlıkta büyürler." Marco, Kenzo'nun neden bahsettiğini biliyormuş gibi başını sallıyor, ben ise şaşkın şaşkın oturuyorum.

Babalık mı? O da kim be?

"Pekala, ben gidiyorum. İkinize de iyi geceler," dedi Marco ve gitti. Ve sonra sadece ben ve "kocam" kaldık.

"Pops kim?" Ben soruyorum.

Kenzo elini bacağımdan çekip ayağa kalkıyor. "Seni eve götürme vakti geldi." Bunu söylerken bana bakmıyor ve ben ne olduğunu anlamıyorum.

"Ben kendi yolumu bulurum." Ona salladım.

"Ayağa kalk."

"Hayır."

"Kalk, Mayve," diye homurdanıyor.

İçkimi alıp dudaklarıma götürüyorum. "Hayır," diyorum sakince.

Oflayıp pufluyor, sonra yürüyüp gidecekmiş gibi dönüyor ama dönmeden önce hızla uzanıp beni bacağımdan yakalıyor ve kabinden çıkarıyor. A

Beni kaldırıp omzuna atarken dudaklarımdan küçük bir ılık dökölüyor.

"Efendim, sizinle gitmek istediğini sanmıyorum," diyor bir adam ve arkamızdan geldiğini görebiliyorum. Kenzo adama doğru dönüyor ve bir silah sesi duyuyorum.

"Özür dilerim," diye ciyaklıyor adam, sonra koşma sesi duyuyorum. "Az önce silahını garsona mı doğrulttun?"

Hiç vakit kaybetmeden beni bisikletinin arkasına bindiriyor. "Evet," diye homurdandı.

"Sen gerçek bir ."

Ceketini bacaklarımdan üzerine atma ve beni kendine çekme işlemini tekrarlariken karşılığında aldığım tek cevap bir "Ha" oluyor. Caddede hızla ilerlerken bugün ölmek istemediğim için ona tutunuyorum.

Daireme varır varmaz, onun yardımını olmadan bisikletten iniyorum ve merdivenleri aceleyle çıkarken neredeyse topuklarıma takılıyorum. Ama o beni beklemiyor ya da peşimden gelmiyor, kapım açılır açılmaz bisikletine atlayıp gidiyor.

Pislik.

Koltuğuma çöküp bacaklarıma bakıyorum ve bu gece topuklu ayakkabılarımla iyi göründüklerini düşünüyorum. Merak ediyorum.

Telefonumu açıp Instagram'da bir hesap oluşturuyorum.

Benim sosyal medyam yok ama iş yerimin Instagram'ı var ve tüm kızlar bundan bahsediyor, bir de TikTok adında başka bir platform var. TikTok benim için çok fazla iş gibi görünüyor ve fotoğraf çekmek ve yüklemek üstesinden gelebileceğim bir şey. Topuklu ayakkabılarımdan bacaklarımı nasıl vurguladığını gösteren bir fotoğraf çektiğimde gülümsüyorum. Bilmesem o bacakların bana ait olduğunu asla tahmin edemezdin.

Belki alkoldendir ya da değildir ama kendime olan güvenim artıyor. Ve bu hoşuma gidiyor.

Dudağımı ısırarak bir başlık düşünmeye çalışıyorum. Bana hashtag'lerin de işe yaradığı söylendi. Bulmak bir birkaç iş meslektaşlar, ben etiketlemek onları, sonra başlık benim

"En iyi halim üzerinde çalışıyorum" fotoğrafını çekip birkaç hashtag ekliyorum. İlk bildirimimi almadan önce saatler gibi gelen bir süre kaydırma yapıyorum ve yorumu birkaç kez okuyorum.

"Sil bunu. Şimdi." Yeni profil olduğunu görmek için profile tıklıyorum. Takipçi yok ve sadece bir kişiyi takip ediyorum - beni.

mı?

Mümkün değil.

Ama yine de, ona hak veriyorum.

Bir fotoğraf daha çekiyorum, bu sefer elbisemi biraz daha yukarı kaldırıyorum ama çok fazla göstermiyorum ve "Kafanız mı karıştı? İzin verin sizi aydınlatayım."

Telefonumu bıraktım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve giyindim. Duşa giriyorum ve dışarı çıkmadan önce hızlıca yıkanıyorum. Geç oldu ve gözlerim ağırlaştı. Uyumak istiyorum. Gece şarj etmek için telefonuma uzandığımda ekranda birkaç bildirim görüyorum. Birine tıkladığımda Instagram'ımın gittiğini fark ediyorum. E-postalarımı bakıyorum ve devre dışı bırakıldığını görüyorum.

Ne oluyor be? Neler oluyor?

Bu uygulama böyle mi çalışıyor?

Başka bir hesap açmaya çalışıyorum ve açtığımda aynı resimleri aynı başlıklarla tekrar paylaşıyorum. Ve bayılmadan önce telefonumu şarja takıyorum.

Uyandığında ilk yaptığı şey telefonunu kontrol etmek olan insanlardan ASLA olmadım, ama az önce yaptığım tam olarak buydu. Birkaç beğeni ve yorum bildirimini görüyorum, ancak uygulamaya tıkladığımda bir hata çıkıyor.

Tekrar.

Hesabım devre dışı bırakıldı.

Hackleniyor muyum?

Ya da belki de orada olmamam gerekiyordur.

Oflayarak kalktım ve kendime bir kahve yaptım. Demlenmesini beklerken kapım çalınıyor. Hiç düşünmeden gidip cevap veriyorum.

Kenzo orada duruyor, yorgun görünüyor.

"Umm... Kayıp mı oldun?" Kafam karışmış

bir şekilde sordum.

İçeri adımını attı ve neredeyse düşüyordu. Düşerken onu tutuyorum ve başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan kanı görüyorum.

Lanet olsun.

, ikimiz de .

Başım ağrıyor ve hareket etmem gerek.

Sadece koluna bakma.

Koluna bakma.

Bu sefer uyanık kalmayı umarak kelimeleri kendi kendime tekrarlayıp duruyorum. Elimi cebine attım ve telefonunu çıkardım. Yüz kimliği var, bu yüzden telefonun kilidini açıp açamayacağımı görmek için başını hafifçe çeviriyorum. Tıklar tıklamaz arama geçmişine gidiyorum ve listede sıkça görünen bir isme basıyorum. Hattın diğer ucundan homurdanan bir "Ne?" sesi gelmeden önce bir kez çalıyor.

"Um... üzgünüm. Beni tanımıyorsunuz ama Kenzo... Oturma odamda sızmış durumda."

"Bana adresini ver," diye emrediyor ses.

Adresimi sayıklıyorum ve umarım lanet olası bir seri katile adresimi vermemişimdir. Sonra da gülüyorum. Çünkü şu anda evimde bir tane var, başka biri ne yapabilir ki? Ayağa kalkıp mutfığa gidiyorum ve iki havlu alıyorum. Kanı görmemek için bakmadan birini kolunun üzerine atıyorum, sonra da kafasını yerden kaldırmak için hafifçe kaldırıyorum.

"Kenzo." Saçlarını yüzünden çekiyorum ve uyurken ne kadar huzurlu görüldüğünü fark ediyorum. İyi olduğundan emin olmak için vücudunu kontrol etmek istiyorum ama bunu yaparsam tekrar bayılacağımdan ve kapıya cevap veremeyeceğimden korkuyorum. "Beni duyabiliyor musun?" Çenesini okşarken kapı çalınıyor ve yerimden sıçırıyorum.

Kahretsin, bu çok hızlıydı.

Kenzo'nun başını yavaşça geri yatırıyorum, sonra kapıyı çekerek Kenzo'ya çok benzeyen ama daha kaba ve biraz daha yaşlı bir adama açıyorum. Kim olduğunu hemen anladım. Arkamda yerde yatan kardeşini görmeden önce bana bakıyor.

"Merhaba, ben Mayve." Ona elimi uzattım, ama beni itti ve tek kelime etmeden içeri girdi.

"Aldırma , kaba biri."

Kapıyı açtığımda kadını fark etmedim. İçeride Kenzo'ya baktı ve sonra bana döndü. "Hey, havalı gözler." Gülümsedi. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Kenzo'ya dönmeden önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum.

"O iyi mi?" Soruyorum ve cevap alamıyorum. "Zuko," diye homurdanıyor kapıdaki kadın.

"Birkaç kez bıçaklanmış," diyor.

"Kahretsin." Aceleyle onun yanına gitti. "Bandajın falan var mı?" diye soruyor bana.

Başımı salladım ve banyoya koştum. Lavabonun altında, arka tarafta saklanan ilk yardım çantasını buluyorum. Aceleyle geri dönüp, Zuko'ya veriyorum. Aldı ve sonra Kenzo'nun gömleğini kaldırmaya başladı.

Hayatta olmaz!

Çabucak başka tarafa bakıyorum.

"Kan sevmez misin?" diye sorar kadın.

"Hayır. Ben... um... bayılırım."

"Oh, tamam. Güvenli olduğunda sana söylerim," diyor. "Bunu duydun mu? Kandan nefret eder, ama yine de o burada."

Zuko sadece "Mmm..." diye cevap verir.

"Bu çok iyi olacak," diye fısıldıyor.

Neyi kastettiğini bilmiyorum ama hiçbirinin iyi olacağından şüpheliyim. Onlar ne yaparlarsa yapsınlar, ben onlara arkamı dönerek olduğum yerde kalacağım.

"Lanet olası pantolonunu giy." Kenzo'nun bana baktığını görmek için arkamı döndüm.

"İyi misin?" Soruyorum.

"Yakında olmayacaksın," diye homurdanıyor bakışları bacaklarıma düştüğünde. Zuko, Kenzo'nun karnına yaptığı şeyden başını kaldırıp bakmıyor bile. Tek gördüğüm bir iğne ve iplik ve bu da bakmamam gerektiğini anlamam için yeterli.

"Biz tanışmadık. Ben Alaska. Şu anda en huysuz erkek arkadaşına sahip olma unvanını elimde tutuyorum."

"Ben senin erkek arkadaşın değilim," diye mırıldanır Zuko.

"Evet, öylesin sevgilim," diye mırıldanıyor ve adam ona başını sallıyor. "Sen benim oyuncağımsın, ayıcığımsın, benim-"

"Kapa çeneni, Bela," diye homurdanıyor ve onun kendisine taktığı lakap sırtlıyor.

"Pantolon," diyor Kenzo.

Onun da kalp krizi geçirmesini istemediğim için hemen yatak odasına koşup üstümü değiştiriyorum. Dışarı çıktığımda yarı oturur vaziyetteydi ve kardeşi de başında duruyordu.

"Onları sen mi öldürdün?" Zuko

sorar. "Evet," diye yanıtlar Kenzo.

"Ama sana arkadan saldırdılar. Dikkatini bu kadar dağıtan neydi?"

"Instagram," diye mırıldanıyor ve ellerim yüzüme gidiyor.

Bütün gözler bana kilitleniyor.

Kıpırdamadan duruyorum, ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum.

"Ben gidiyorum. Gün boyunca hareket etme. Ve ben seni toprağa gömmeden önce iyileş," diye emrediyor Zuko.

Zuko kapıdan çıkarken Kenzo ona, "Sana bir kurşun sıkmadan siktir git," der.

"Toodles. Sizinle tanıştığımı memnun oldum." Alaska el sallıyor ve Kenzo'ya bakıyor. "Kibar ol." Ayağına bir tekme atar ve kapının dışında onu bekleyen Zuko'nun peşinden dışarı çıkar.

"Instagram mı?" Kenzo'ya soruyorum. Cevap vermeyince, "Hesaplarımı silmişsin" diyorum. Telefonunu elime alıyorum ve ekran koruyucunun bacaklarım olduğunu fark ediyorum. Düşürüyorum. Bunu daha önce nasıl görmedim?

"Yaptım," diyor gururla.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Şu anda yaralı olmasaydın, seni acıyan yerinden tekmelerdim," diyorum. "Şimdi kalk ve yatağına git."

OceanofPDF.com

YİRMİ

Kenzo

O hesapları açtığı anda haberim oldu. Onun adının geçtiği her şeye uyarı koymuş olabilirim. Bu ortaya çıktığında ve ne paylaştığını gördüğümde.

Gitti.

O lanet bacakları başka kimsenin görmesine izin yok.

O bacaklar ki bana sarılsa muhteşem görünürdü.

Tuvalete giderken yanımdan geçerken bir şeyler homurdanıyor. Ben orada dururken kapıyı çarparak kapatıyor, yan tarafım alev alev yanıyor. O pisliklerin beni alt etmesine izin verdiğim gerçeği beni çok öfkeliyor. Şu anda ölümcül durumdayım ve o bacakları düşünmek işleri daha da kötüleştiriyor. Ve o pisliklerden işkenceyle bilgi alamadığım gerçeği beni cinayete meyilli yapıyor.

Kimin gönderdiğini bilmiyorum ama bir iş üzerinde olduğum için bir fikrim var.

Kardeşim dışında nerede olacağımı bilen tek kişi babamdı. Ve hareket etme şekilleri bana bizi hatırlattı. Biz böyle eğitildik, artık gerek kalmayana kadar ölüm sessizliği.

İki kişilerdi, bu yüzden en azından bir tane göndermediği için onu takdir ediyorum. O daha iyi biliyordu. Ama biliyor muydu?

"Neden hâlâ orada dikiliyorsun? Yatağa gir." Uzun saçlarını topuz yapmış, yatağa doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

Ofluyor. "Çalışmak. Bazılarımız çalışmak zorunda." Çarşafı indiriyor ve binmem için yatağını işaret ediyor.

"İhtiyacım var" dedim.

"Ne? Ne için?"

"Kan." Yüzü solgunlaşır ve banyoya döner, sonra bir havluyla çıkar ve yatağın üzerine serer.

"Botlarını çıkar." Ben ona yaklaşırken elini sallıyor. Yatağa oturuyorum ve o da eğilip bağcıklarını çözmeye başlıyor. "Korkunç bir adama göre, şu anda kesinlikle umutsuz görünüyorsun."

"Kendi lanet ayakkabılarımı kendim çıkarabilirim," diyorum ona, elleri hızla çalışırken başının tepesine bakarak. Sonra yüzünü bana doğru kaldırıyor ve ben gözlerini üzerimde tutmak istiyorum. Onları hafızama kilitlemek ve asla gitmelerine izin vermemek istiyorum.

"Kırılmışsın. Şimdi uzan." Botlarımı çıkarıp ayağa kalkıyor ve beni incelerken bir eli kalçasına gidiyor.

"İçinde şeytan olmasından nefret ediyorum," diyorum ona, başım hafiflemiş hissederek.

"Ne?" Başım yastığına çarpıyor ve gözlerimin kapanmaya başladığını hissediyorum. "Kenzo." Gözlerim isimle tekrar açılıyor.

"O lanet gözler... şeytan gözler... Beni tüketmek ve dizlerimin üstüne istiyorlar. Ama onlara izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyorum.

Gözleri büyür ve geri adım atar.

Ben durduramadan benimki kapanıyor ve giderken ayak seslerini duyuyorum.

"OH, UYANIYOR."

Bu sesi her yerde tanıyabileceğim için hareket zahmet etmiyorum. bu benim sesim.

Kyson.

"Eve geldi, giyindi ve tekrar gitti. Yığınla uyuyorsun." Doğrulamaya çalışıyorum ve doğrulduğum an pişman oluyorum. Hay sikeyim!

"Nerede o?" Ben soruyorum.

"Sana ne? Onu beceriyor musun?" "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçekçi olalım. İhtiyacın olduğu için sevişiyorsun, istediğin için değil. Bundan heyecan duyuyorsun. Ve duyduğuma göre... küçük arkadaşın kan görmeye dayanamıyormuş. O yüzden fazla derine inmeden onu rahat bıraksan iyi olur."

"Derin mi?" Bir şekilde kendimi kaldırıp yatağın oturmayı başarak soruyorum.

"Evet, derin. Neden buradasın? Neden ona geldin?" diye sorar. "I-"

"Bilmiyorsun, değil mi?" Ona baktığımda başını sallıyor. "Bu daha kötü. Demek ki bilinçaltın onu istediğini biliyor ama geri kalanın bilmiyor."

"Onu istemiyorum," diye karşı çıkıyorum.

"Hmm...evet, kendine bunu söylemeye devam et."

"Onu istemiyorum. O benim asla istemeyeceğim her şey... Sessiz, yalnız, hiç arkadaşı yok."

"Tıpkı senin gibi." Gülüyor. "O-
"

"Öndeyken kapa çeneni. Başkalarını kandırabilirsin ama beni değil." Ayağa kalkıyor. "Şimdi, ben gidip babamın evini havaya uçurmadan önce iyileş. Bu işi senin halletmene izin vereceğimizi söylemiştik, ama işte buradasın, kırık dökük." Bana bir el sallıyor. "Senin bir evin var, biliyorsun."

"Köpeğimi besle," diye emrediyorum. "Hayır, o it ölebilir."

"Lanet köpeğimi besleyin lütfen," diye homurdanıyorum.

"Köpeğinizi besleyeceğim," diye cıvıldıyor Mayve, kafasını içeri uzatarak.

Ne zamandır orada? Her şeyi

dinledi mi?

Kyson bir şey kazanmış gibi sırtıyor ve başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor.

"Köpeğim senden hoşlanmayacak."

"Sahibi de bilmiyor ama ben hâlâ hayattayım." Yatağın etrafından dolanıyor ve komodinin üzerindeki anahtarlarımı alıyor. Ne zaman gelmişler? "Adresiniz nedir?"

"Ciddiyim. Köpeğim tam bir göt." "Adı ne onun?"

"İt." Kaşları kalkıyor. "Ona isim vermedim," diye mırıldanıyorum. "Ama benden başka herkesten nefret ediyor."

Telefonunu aldı ve bana uzattı. "Adresinizi yazın lütfen." Söyleyiş şekli kulağa çok resmi geliyor. Sanki kızmış gibi.

"Delirdin mi sen?" Adresimi girdikten sonra telefonu geri verirken cevap vermiyor. "Belki."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sana ne Kenzo?" Dönüyor ve odadan çıkıyor, giderken ayak sesleri yumuşak. İşte o zaman kalçalarını mükemmel bir şekilde saran bir elbise giydiğini fark ediyorum ve o anki halime rağmen sikim sertleşmeye başlıyor.

Ne hain ama.

"Mayve..." Ön kapı açılıyor ama kapandığını duymuyorum. "Mayve!"

"Şimdi gitmeliyim, Kenzo."

Ona bağırarak, durmasını söylemek, onu kontrol etmek istiyorum ama bundan sonra ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kardeşimin söyledikleri doğru.

Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Neden burada olduğumdan bile emin değilim.

YİRMİ BİR

Mayve

Taksiden ayrılırken neden öfkeli gözyaşlarımı sildiğimden emin değilim. Kenzo'nun söyledikleri ve yaptıkları beni etkilememeli. Biz, terfi almama yardımcı olmak için evlenmeyi kabul eden bir çiftten başka bir şey değiliz.

Anahtarlarını elimde tutarak yukarı
bakıyorum. Evi güzelmiş.

Ne kadar parası var?

Siyah ve kahverengi desenli, tek katlı ve inanılmaz büyük. Yine siyah olan ön kapıya doğru ilerlerken çakıllı yürüme yolu spor ayakkabılarımın altında çıtırdıyor.

Kapının kilidini açıp içeri ve arkamdan kapattım. İşte o
zaman derin bir havlama duydum.

Zıplıyorum, elim kalbime gidiyor.

Ve sonra karanlık odada alçak bir hırıltı yankılanır.

Telefonumun ışığını yakıp evin aydınlatmasının yerini bulmaya çalışıyorum. Bulmayı başarıyorum ve açıyorum. Etraf aydınlanıyor ve köpeği görüyorum, pasaklı görünüyor ve hırlarken alçakta yatıyor.

Kahretsin, bu köpek kötü görünüyor.

Belki de yavaşça geri çekilmeliyim.

Dudaklarını yalıyor, ben de
çömeliyorum.

"Merhaba, güzel köpek yavrusu." Belli ki köpek yavrusu *değil* ama yine de söyledim. Çünkü kafanı koparmak istiyormuş gibi görünen bir köpekla başka nasıl konuşabilirsin ki? "Buraya gel, yavru köpek. Buraya gel." Yere vuruyorum, alçakta duruyorum ve köpeğe elimi uzatıyorum. Büyürken hiç köpeğim olmadı, bu yüzden onlara pek aşına değilim.

Dikkatli bir şekilde yanıma gelip elimi koklamadan önce bir saniye düşünüyor. Kendini güvende hissettiğinde, kafasına dokunmak için elimi kaldırıyorum. Onu okşamama izin veriyor ve yaklaşırken neredeyse beni deviriyor.

"Ne kadar iyi bir köpek yavrusu. Hadi karnını doyuralım."

Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Ev temiz. Aslında olağanüstü temiz. Girişi geçip sola döndüğümde mutfakı buluyorum. Büyük, siyah bir çift buzdolabı, üzerinde siyah lekeler olan beyaz bir ada tezgahı ve siyah bir lavabo var.

Buzdolabını açtığımda hemen köpek mamasını görüyorum; aslında içerideki tek şey o. Ona uzanıyorum ve köpek zıplayarak neredeyse beni deviriyor. Mama kabını bulup hepsini içine boşaltıyorum ki telefonum çalmaya başlıyor. Ekranı kontrol ediyorum ve numarayı tanıyamıyorum, bu yüzden cebime geri koyuyorum ve çalmayı kesiyor.

"Telefonuna cevap ver." Kenzo'nun sesiyle sığıyorum. Telefonum tekrar çalmaya başladığında yankılanıyor. Cebimden çıkarıp kulağıma götürüyorum ve kameranın, hoparlörün ya da her ne kullanıyorsa onun yerini bulmaya çalışıyorum. Mutfakın köşesinde yüksek bir yerde buluyorum.

"Merhaba," diyorum, köpek mamasının geri kalanını kutudan çıkarmak için bir kaşık ararken.

"Bütün kutuya sahip olması gerekmiyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Ah-ha," diye bağıriyorum, çatal bıçak çekmecesini açıyorum, telefonumu hoparlöre alıyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Seni ısırıldı mı?" diye soruyor.

"Uyu artık," diyorum ona, kameraya bakarak. "Daha önce benim hakkımda söylediklerini duydum." Durup köpeği kontrol ediyorum. "Yalnız, arkadaşı yok."

Omuz silk. "Bunda bir sorun görmüyorum, ya sen?" Tekrar yukarı bakıyorum.
"Hiç arkadaşın var mı?"

"Bende iki tane var."

"Peki bu ikisi kim?" Kaseyi yere bırakırken soruyorum. Yemeğine dalan köpeğin başını okşuyorum.

"Grayson. O benim arkadaşım... Ve sen."

"Beni arkadaşın olarak sınıflandırmazdım," diyorum. "Şimdi kapatıyorum." Konuşmaya başladı ama ben aramayı sonlandırma düğmesine bastım. Köpek yemeğini atıştırıyor ve doğruca arka kapıya koşuyor. Kapıda bir köpek kapısı var ve koşarak oradan geçiyor.

Kameraya bakıyorum.

"Yalan söyledim." Sesi gizli hoparlörlerden geliyor, "Seni istiyorum."

"Aferin sana," diyorum köpek kabını lavaboya koyarken.

"Eğer şu anda yaralı olmasaydım..."

Görüş alanından çıkıp evin arka tarafına doğru ilerliyorum ve orada iki kapı görüyorum. Işıklar düşük ve daha çok ortam aydınlatması gibi. Ellerimi duvar boyunca sürükleyerek koridorda yürüyorum. İlk kapı, odanın ortasında bir yataktan başka bir şey olmayan bir yatak odası. İkinci kapıyı itip açtığımda başka bir yatak görüyorum, ama bu yatakta üzerinde eşyalar olan bir şifonyer var, yani Kenzo'nun uyuduğu yatak olduğu belli.

Kapıyı sonuna kadar itip açıyorum ve içeri giriyorum. Yatağın karşı duvarında iki bilgisayar ekranı asılı. Garip ama . Köşede de bir bilgisayar ve iki ekranın daha olduğu bir masa var. Görünüşe bakılırsa bilgisayarlarını çok seviyor. Yatağının üzerine mavi bir yorgan atılmış ve sadece bir tarafı biraz dağınık. Yatağın başucundaki çekmeceyi açıyorum ve bir kap buluyorum. Merak edip çekip açıyorum, içi cerrahi bıçaklarla dolu.

"Onu yerine koymalısın." Dediğini duydum.

Bu adamın gerçekten iyi bir gözetleme sistemi olmalı.

"Onları ne için kullanıyorsun?"

"Onları ne için kullandığımı biliyorsun." "Hiç seks yapmak için seks yaptın mı?"

"Hayır, çünkü beni boşaltmıyor," diye yanıtlıyor. "Sertleşebiliyorum elbette, ama işin içinde kan olmayan bir kadını becermek..." Sözünü bitirmesine gerek yok çünkü cevabını zaten biliyorum.

"Tamam."

Çantayı kapatıp yerine koyuyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp dört ayak üzerinde yatağa tırmanıyorum.

Bir an için ne yapmak üzere olduğumu düşündüm. Bu çok aptalca.

Hatta aptalca.

Ama siktir et onu.

Kameranın tam olarak nerede olduğundan emin değilim ama umurumda da değil. Karnımın üzerine uzandım ve yavaşça arkamı döndüm. İşe giderken giydiğim elbisenin kenarını alaycı bir şekilde kavriyorum. Gözümün ucuyla kırmızı bir ışık yanıp sönüyor ve artık kameranın nerede olduğunu biliyorum. Doğrudan ona bakmayı reddediyorum ve bunun yerine gözlerimi kapatıp elbisemi G-string'imın üstüne ulaşana kadar daha da yavaşça yukarı kaldırıyorum. Başparmaklarımı külotumun iki yanına geçirip aşağı doğru kaydırmaya başlıyorum.

Hâlâ izliyor mu bilmiyorum ama tahminimce izliyor. Ve yaptığım şeyin onun üzerinde hiçbir etkisi olmamalı. Ne de olsa sadece kanla yetiniyor.

Onun sözleri.

Benim değil.

G-string'imi çıkarıp elime alır almaz bacaklarımı açıyorum ve avucumu karnımdan aşağıya, açıkta kaldığım yere kadar gezdiriyorum. Parmaklarım kıvrımlarımın arasından kayıyor ve diğer elim elbisemin üzerinden göğsümü tutuyor. Başparmağımı klitorisimin üzerine sürerken sırtımı eğiyorum ve sonra... Duruyorum.

Bacaklarımı kapatıp yataktan kalkıyorum, elbisemi aşağı çekiyorum ve dışarı çıkarken kameraya el sallıyorum.

Köpek kapıda beni bekliyor.

Ayrılmadan önce onu okşuyorum ve o da bacağıma yalıyor.

Daireme girdiğimde onu görmeyi bekliyorum.

Yani, ona bir gösteri yaptım. Ama dediği gibi, bu onun için hiçbir şey ifade etmiyor.

Bana bunu bir daha yapmamamı söylemesini bekliyorum. Bunun yerine, onu orada dururken buluyorum, karanlık gözleri sanki yaralanmamış gibi bana kilitlenmiş.

"Dizlerinin üzerine çök." Sözleri içime bir ürperti gönderiyor. Öfkesi beni şaşırtıyor ama aynı zamanda bunu söyleme biçimindeki talep de sanki kendini tutuyormuş gibi. "Kekeledim mi?" Başını yana eğiyor ve cevap vermemi beklerken dudakları düz bir çizgi halinde inceliyor.

"Bunu neden yapayım ki?" Elim kalçamda dinlenmek için yükselirken soruyorum.

"Çünkü amacını kanıtladın. Şimdi... Git. Devam et. Senin. Lanet.

Dizler. Sana bir daha söylemeyeceğim."

İlk başta dediğini yapmamayı düşündüm çünkü siktir et onu. Daha önce Kyson'a ne dediğini duydum.

Ama sonra kızlık organlarım heyecandan titremeye başlıyor ve teslim olacağımı biliyorum.

Bana ne verebilir? Benim

için ne yapabilir?

Bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman oldu. Ya da kendime dokunmayalı.

Bugün uzun zamandır ilk kez onun odasındaydı.

İyi bir kız gibi dizlerimin üstüne çöktüm.

Tamamen giyinmiş ve ayakta duruyor. Tezgâhtan uzaklaşırken dudaklarımı yalıyorum ve o zaman elinde ne olduğunu fark ediyorum - lanet olası bir bıçak. Kalkmak, kaçmak için hamle yapıyorum ama bıçağı tutan eli omzuma iniyor ve beni dizlerimin üzerinde tutuyor.

"Şimdi de korktun mu?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla.

Eğildi, telefonunu önümde tuttu ve oynat tuşuna bastı. Videoda ben, onun yatağında, kendime dokunuyorum. Ve ben... seksi görünüyorum. *Bu gerçekten ben miyim?* "Bunu yapabileceğini mi sanıyorsun..." diye duraklıyor, "benim lanet yatağında?" diye soruyor.

Gözlerimi kendimden alamıyorum.

Ne dediğini duyabiliyorum ama izlemeden duramıyorum.

Eli çenemi kaldırıyor ve önüme gelene kadar etrafımda dolaşıyor. "Çöz beni." Gözleri gözlerime kilitleniyor ve bu ışıktaki neredeyse obsidyen kadar siyah görünüyorlar. Ama ben daha iyi biliyorum çünkü sadece kızdığı zaman kararıyorlar. Cevap vermeyince tekrar söylüyor, "Çöz beni." Bıçağın ağzıyla kemerinin tokasına vuruyor.

Şaşırtıcı derecede sağlam ellerle kemerini çözüyorum. Düğme kolayca açılıyor ve fermuarını indiriyorum. Sonra sikinin başı serbest kalıyor ve külotumu yatak odasında unuttuğum için bacaklarımı kapatmak için dizlerimin üzerinde kıpırdanıyorum.

"Şimdi öp onu." Emrettiği gibi yapıyorum, öne doğru eğilirken ellerim yanlarımda kalıyor. "Biraz daha geniş." İsteddiği gibi yapıyorum ve ağzımı daha geniş açıyorum. Ucu ağzıma girerken dudaklarım , ama sonuna kadar girecek kadar değil. "Dilinle öp onu." Dilimle sikinin ucunda daire çizerken bacaklarımın arasındaki titreşimi durdurmak için kıcımlı oynatıyorum.

İnliyor ve elim ben düşünmeden hareket ediyor. Kalçamdan yukarı, elbisemin altına doğru kaydırıyorum ve bunu yaptığım anda benden uzaklaşıp bıçağı boynuma dayıyor. "Dokunmak yok."

Başımı sallıyorum ve elimi çekerek yanımda dinlenmeye bırakıyorum.

Gömleği hâlâ üzerinde ve sanırım bu daha çok benim yararına, kanlı olduğu için. Aleti dışarıda ve arkama geçerken pantolonu kalçalarına oturuyor. "Bu elbise." Eli sırtımdan aşağı kayıyor, sonra tekrar yukarı çıkıp at kuyruğumu kavıyor. Onu çekerek başımı geriye atmamı sağlıyor. "O lanet gözlere bakmayı seviyorum," diyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Dili ağzımın içine dalıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

Ona bakıyorum ve sırtımda keskin bir şey hissediyorum. "Yerinde olsam kıpırdamadan dururdum." Elbisemin arkası boynumdan kaldırılıyor ve kesilen malzemenin sesini duymadan önce tenimde soğuk bir metal hissediyorum.

"Elbisemi mi kesiyorsun?" Şok olmuş ama hareket edemeyecek kadar korkmuş bir halde soruyorum. "Belki de eski kıyafetlerine geri dönmelisin."

"Hayır."

Arkamdan oflayıp pufluyor ve sırtımdan aşağıya doğru kesiyor. "Çıkar şunu ve olduğun yerde kal" derken ısınan etime karşı serin bir hava hissediyorum.

Omuzlarımdaki kumaşı çekiyorum ve elbise kolayca çıkıyor. Şimdi çıplak ve üzerindeyim, o da arkamda. O da hâlâ giyinik ve siki dimdik ayakta.

"I-" Başka bir şey söyleyemeden atkuyruğumu tekrar çekiyor, onu görene kadar başım geriye gidiyor.

Gözleri üzerimde. Eğiliyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyor, dudakları dudaklarıma değiyor. Ve işte o zaman bıçağı boğazımda hissediyorum. Dili benimkine doğru kayarken dudaklarım donuyor. Beni öperken bir acı hissediyorum ama çok az. Geri çekildiğinde, "Gözlerini kapat." diyor. Göz kapaklarım onun emriyle kapanıyor.

"Gözlerini aç." Onu önümde dururken görüyorum. Telefonu hâlâ bacaklarımin arasında, sanki tekrar ediyormuş gibi videomu oynatıyor. "Bana ne istediğini söyle," diyor geri çekilip tezgâha yaslanırken. Tekrar kıpırdanıyorum çünkü rahatlamaya çok ihtiyacım var. "İyi kızlar kelimelerini kullandıklarında ödüllendirilirler."

"Dokunulmaya ihtiyacım var."

"Öyleyse kendine dokun." Bacaklarımin arasındaki boşluğu işaret ediyor. "I-"

"Yap şunu."

Siktir et! Elimi bacaklarımin arasına kaydırıyorum ve tam olarak istediği şeyi yapıyorum. Islanmıştım ve sürtünmeyi sürdürmek için elimi gıcırdatmaya başladım.

"Bu kadar yeter," dedi. Sonra dönüyor ve hızlı bir hareketle tezgahımdaki her şeyi çırılçıplak kalana kadar silip süpürüyor. "Kalk ve bacaklarını aç." Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve sallanıyorum. Yüzüm ona dönük, ellerimi arkaya koyup kendimi yukarı kaldırıyorum ve sonra oturana ve bacaklarım tezgahın kenarından sarkana kadar biraz daha geriye kayıyorum.

"Arkana yaslan."

Dümdüz uzanıp bacaklarımı açıyorum ve bir sonraki nefesimi alamadan sıcak ağzı amıma giriyor. Girişime kaydığını hissetmeden önce dilini yukarıdan aşağıya doğru kaydırıyor. Aynı anda inliyor ve inliyorum, o bana ziyafet çekmeye devam ederken kendimi bile tanıyamıyorum.

İki parmağını içime sokuyor ve onları mükemmel bir ritimle hareket ettirdiğinde bunu hissediyorum. Bana saldıran orgazmı yavaşlatmak için başını bacaklarımın arasına sıkıştırmam uzun sürmüyor. Orgazm durmuyor, o da durmuyor. Devam ediyor, tadıma bakıyor, ben çığlık atana kadar ağzıyla beni beceriyor. Ve işte o zaman dilinin beni terk ettiğini hissediyorum, ardından parmakları geliyor.

Ama sonra, saniyeler sonra, sikini girişte hissediyorum.

Benimle alay ediyordu.

Ucunu içeri ve dışarı kaydırıyor.

"Kenzo," diye sızlanıyorum.

"Ne?"

Ona baktığımda bizi izliyor, gözleri aramızda ne yaptığında.

"Neye bakıyorsun?" Ben soruyorum.

"Siktiğimin amcığı sikimi sağıyor," diye cevap veriyor, bana çarpıyor ve ben yine çığlık atıyorum. Bu sefer , gerçekten kıkırdıyor. Sanırım bunu yaptığını ilk kez duyuyorum. İlerlemeye devam ediyor, girip çıkıyor, artık elinde bıçak yok - *Tanrı*'ya şükür.

Elleri belimi kavırıyor, beni yerimde tutuyor ve beni sertçe beceriyor. Daha önce de seks yaptım. Ama siki içimi öyle mükemmel dolduruyor ki, tek yapabildiğim

yanıt olarak çığlık atmaktır.

Ve gülümsemesi için gereken tek şey bu.

Beni tezgahıan çekip döndürmeden ve biraz daha sıkmeden önce.

OceanofPDF.com

YİRMİ İKİ

Kenzo

Bu lanet kış.

Ne mükemmel bir kış.

Gerçekten benimle dalga geçebileceğini ve bundan kurtulabileceğini mi düşünüyordu?

"Um..." Omzunun üzerinden bana bakıyor ve ben de kışına sert bir tokat atıyorum. "Kanaman var," diyor ağır nefesler arasında. Bakışlarımı kışından ayırıp yerde birkaç küçük kan noktası görüyorum. *Hay sikeyim. Sıkı tutun.*

"Hâlâ ayaktasın," diye işaret ediyorum ve içinden çekildiğimde gözleri açılıyor. Bana şaşkınlıkla bakıyor. Bıçağı yerden alıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Daha fazla yaklaşmamı engellemek için elini göğsüme bastırıyor.

"Çok fazla kesiğin var," diye fısıldıyor, parmakları tişörtümün açıldığı yerde tenimde geziniyor.

"İyileşecekler." Elimi umursamazca sallıyorum.

"Beni kesmene izin verirsem acır mı?" diye soruyor

kararsızca. Dudaklarım hiç düşünmeden bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu acı için değil. Zevk için" diyorum ona.

Elini sikimin etrafında kilitlenene kadar indiriyor. "Göster bana," diyor.

Bıçağı kaldırıyorum ve elimle sıkıca kavıyorum. Diğer elim daha önce tuttuğum boğazını okşuyor.

"Yaptım bile." Boğazına dokunup şaşkınlıkla bana bakarken sırtıyorum. "Görünüşe göre kanla bayılmamanın bir yolunu bulduk. Azgın olmalısın." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve şu anda enerjim olsaydı onu kaldırırdım.

Eli sikimde aşağı yukarı kayıyor ve bıçağın düz tarafını çıplak kalçasında gezdirip merkezine yaklaştığımda nefesini tutuyor. Durup geri çekilmeden önce biraz daha açıldığını hissediyorum.

"Dur." Dediğini yapıyorum.

Ona defalarca çığlık attırdım ve şimdi durmamı mı istiyor? Telefonum çalmaya devam ederken inlemeleri hala odayı dolduruyor. "Çekil."

Bıçağı da yanıma alarak geri çekiliyorum.

Bakışları beni içine çekiyor ama hemen gözlerini kaçırıyor. "Yaralanmışsın. Durman gerek." Ona tekrar dokunmamı engellemek için elini kaldırdı. "Bunu yapmana izin vermemeliydim. Ne düşünüyordum ki?" Başını sallıyor ve ben onu yakalayamadan benden kaçıyor.

O aceleyle odasına giderken orada duruyorum ve düşün açıldığını duyuyorum. Bir dakika sonra ilk yardım çantasının bulunduğu oturma odasına gidip yeni bir bandaj alıyorum ve kana bulanmış olanı çıkarıyorum. Dünkünden daha iyi hissetmeye başlıyorum, yine de hala lanet bir orospu gibi acıyor. Yaranın pansumanı yapıldıktan ve kanı temizledikten sonra, onu makyaj masasında oturmuş, vücuduna bir havlu sarmış ve saçlarını at kuyruğu yapmış halde buluyorum.

"İt senden hoşlandı."

Bana bakıyor ama tekrar aynasına dönüyor. "Kocaman bir evin varken neden buradasın? Benim yatağım küçük ve çok rahatsız ama sen buradasın," diye haykırıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Senin yatağında yattım. Kuş tüyü gibi yumuşak. Peki neden buradasın?"

"Uyumayı beceremiyorum," diyorum ona dürüstçe. "Bu hiçbir şeyi açıklamıyor."

"Burada iyi uyudum."

"Ne yani? Burada öylece kalabileceğini mi sanıyorsun?" Kaşları kalkıyor. "Çalışıyorum ve daha yeni aldığım elbiselerimi kesmek isteyen biriyle eve gelemem. Bazılarımız paradan yaratılmadık." O havluyu çıkarıp giyinmeye başlarken, ben sikimi sakinleştirmeyi unutmamalıyım.

Tekrar içine girmesine gerek yok, zaten doydu. Ama açgözlü piç daha fazlasını istiyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

"Bana öyle bakmayı kes," diye fısıldıyor. "Sessiz, utangaç bir kadınken-"

"Hâlâ öyleyim, sadece senin yanında değil." Neredeyse dizlerine kadar inen bir tişört giyerek ofluyor.

"Bunun nedenini merak ediyorum."

"Çünkü beni kızdırıyorsun ve bana sahip olduğunu sanıyorsun. Oysa gerçekte öyle değilsin." Yüzüğün takılı olduğu parmağını işaret ediyor. "Bana pahalı bir yüzük aldığın için senin olduğumu sanıyorsun."

"Yüzüğün pahalı olduğunu nereden biliyorsun?" Gözlerini deviriyor.

"Soruyu geçiştirdin." Yatağına doğru yürürken beni itmesine izin veriyorum, sonra yorganı geri çekiyor ve içine tırmanıyor. "Ne zaman boşanabiliriz?" diye soruyor oturduğu yerden.

"Asla."

"Kenzo." Kısaca adımı homurdanıyor.

Aşağı bakıyorum ve sikim tekrar sertleşiyor.

"Adımı bir daha böyle söyle, ben de sana doğru kayayım."

"Siktir git." Yorganı yukarı çekiyor ve yatağına doğru ilerliyor. Diğer tarafa geçiyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve yanına tırmanıyorum. "Kendi evin var ve belli ki oraya gidebilecek kadar işlevselsin."

"Kırıldım," diyorum acınası bir ses tonuyla.

"Yalan." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "*Tamamen* ve *tamamen* kırılmış."

"Boşanmak istiyorum," dedi ve oda sessizliğe gömüldü. "Eğlendiniz ve benim için yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Umarım seks yeterince ödeme yapmıştır." Ellerim iki yanımda toplanıyor. "Hırlamayı kes. Sen kurt adam değilsin," diye azarlıyor ve bana doğru dönüyor. Elleri yüzümü kavıyor ve beni kendisine çekiyor, böylece gözlerinin içini görebiliyorum. Boktan bir görüşü olan biri için, her zaman doğrudan bana bakıyormuş gibi hissediyorum.

"Boşa beni, Kenzo. Sonunda yaşamaya başlamak istiyorum. Kendim olmaya başlamak, ayrılmak istemediği ya da birilerinin onun hakkında bir şey söylemesinden çok korktuğu için sürekli evden çalışan utangaç kız değil. Yaşamak istiyorum. Belki bir gün evlenmek isteyecek bir adamla bile tanışabilirim, sevişmek istediği için değil-"

"Seni becermek istemedim," diyerek kesiyorum.

Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor.

"Hayır, , değil mi? O zaman neden benimle evlendin?"

"Bu soruya ben bile cevap veremem." Yüzümü geri çekiyorum, o da iç çekip yuvarlanıyor ve bir topun içine kıvrılıyor. Çok geçmeden yumuşak horultular duyuyorum.

Orada uzanıp onu düşündüm.

Hayatı değil, sadece onu.

Söyledikleri doğru mu?

Neden onunla evlenmeyi teklif ettim?

Bunu başkası için asla yapmazdım.

Onları görmezden gelebilir, hatta öldürebilir ve yürüyüp . Ama o beni durdurdu.

Her şeyi durdurdu. Ve

bundan çok nefret ediyorum.

Benim üzerimde dünyamı durduracak kadar büyük bir güce sahip olabilirdi.

Birinin bir güce sahip olması adil değil. Özellikle de onun gibi görünen birinin.

Bir cadaloz ve bir su perisinin baştan çıkarıcı karışımı bir arada.

Oturup yataktan kalkıyorum ve giyiniyorum. Eşyalarımı bulmam uzun sürmedi. Her şeyi aldıktan sonra arkama baktığımda Mayve'in kıpırdamadığını, sanki bu dünyada hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi mışıl mışıl uyuduğunu görüyorum.

Korkması gereken canavarın ben olduğumu çok az biliyor.

Çıkarken kapıyı arkamdan kapattım.

İçeri girip kafasına bir kurşun sıksam nasıl olurdu bir düşünsene. Artık düşüncelerime işkence etmek için burada olmadığını bilmek beni daha iyi hissettirir miydi? Ya da... Siktir et! Genel olarak ona zarar vermek bende şiddetli bir şekilde hasta olma isteği uyandırıyor. Boynundan akan kan sikimi sertleştirirken, yaptıklarımın ilk kez şüphe duymama neden oldu.

Ya onu incitirsem?

Sırf bu düşünce bile onu öldürmemi gerektiriyor.

Benim işimde bir zayıflığın olması çok tehlikeli.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

Mayve

Bir hafta geçti ve onunla tek temasım iş yerinde bana teslim edilen boşanma evrakları oldu. *İş yerinde!*

Ne göt ama.

Ama sanırım bunu yapmanın en iyi yolu bu.

Ofis olup bitenlerle çalkalanıyor ve Jeff'in her an ofisime gelip benimle konuşabileceğini biliyorum. Vanessa gülümseyerek yanımdan geçti ve birkaç iş arkadaşım bana yarım ağızla "Çok üzgünüm" dedi. Hepsine kibarca gülümsedim. Yapabileceğim tek şey buydu.

"Mayve, haberleri duydum." Jeff içeri girdi, eli kalbinin üzerindeydi. "Yirmili yaşlarımda başında bir kez boşandım. Aşk olduğunu sanmıştım ama yanılmışım." Masamın diğer tarafındaki koltuğa oturdu. "İhtiyacın olan tüm zamanı kullan. Bu şirket için gerçek bir değer oldun ve sana en iyi halinle ihtiyacım var."

"İyi olacağım."

"En azından bir hafta sürer. Her şeyi halletmek için. Muhtemelen bir avukata ihtiyacınız olacak." Cebindeki telefonuna uzandı. "Harika avukatım var. Hiç mal varlığınız var mı?"

"Hayır."

"Tamam, güzel. Güzel ve temiz." Duraksıyor. "Bunu bekliyor muydun?" Ben cevap veremeden devam etti, "Ben . O adamın sana bakışı

sanki son yemeğiymişsin gibi." Başını sallıyor. "Tuhaf bir adam, ama gözlerinde sana karşı duyduğu arzuyu görebiliyordum. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim."

"Teşekkürler Jeff." Gülümsüyorum ve masamın köşesindeki kağıt yığınınā odaklanıyorum, Jeff'i seviyorum ama ondan boşanma tavsiyesi almak da istemiyorum.

"Bu hafta senin için defterleri temizledim. Sen dönene kadar Vanessa devralacak." Bu bilgi karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. Tabii ki o yapacak. Bu terfiyi o da en az benim kadar istiyordu. *Yine de onu suçluyor muyum?* Hayır. Bu işin avantajları inanılmaz. Eski saatlerimin ve maaşımın yeterli olduğunu düşünüyordum, ama bu? Bu hayal ettiğimin de ötesinde. Birikimlerimi üçe katladım ve sanırım ilk arabamı almaya hazırım. Ondan sonra da işe daha yakın bir yere taşınmak istiyorum ama nereye taşınacağımdan emin değilim.

Kenzo işe daha yakın oturuyor. Bunu düşündüğüm için bile içimden kendime bağırıyorum.

"Sana avukatımın bilgilerini göndereceğim. Evine git, Mayve. Ne içiyorsan bir şişe iç ve rahatla. Yaptığın onca işle bunu hak ediyorsun. Evde de fazladan mesai yaptığını görmediğimi sanma." Ayağa kalkıyor ve gitmeden önce ona küçük bir gülümseme sunuyorum. Tekrar kâğıtlara bakıyorum.

"Uzun süreceğini düşünmemiştim ama bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." Vanessa'nın sesini duyunca bakışlarımı kaldırıyorum. "Onu sen mi kiraladın? Eskort mu?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Artık istediğin zaman gidebilirsin Vanessa. Senin önemsiz saçmalıklarını dinlemek zorunda değilim."

"Marco'ya ve diğer müşterilerinize ne kadar ilgisiz olduğunuzu göstereceğimden emin olabilirsiniz, geri döndüğünüzde Jeff müşterilerinizi bana teslim edecek. Ofisine elveda de, yakında benim olacak." Bana el sallıyor. "Toodles."

Genelde insanlardan nefret etmem ama şu anda bu kadından tiksiniyorum.

Müşterilerimi gerçekten kazanabilir mi?

Böyle bir ihtimal var ama umarım böyle bir şey olmaz. Ama asla emin olamam. O benden çok daha konuşkan ve dışa dönük. Daha iyi olmaya çalışıyorum. Elimden geldiğince bir şeyleri değiştiriyorum - nasıl ve insanlarla nasıl konuştuğumu - ve bu zor oldu, ama sanırım yavaş yavaş daha iyi oluyorum. Kendime güvenim giderek . Hala konuşmak için yolumdan çekilmiyorum ama konuştuklarında daha fazla karşılık veriyorum.

Ben eşyalarımı toplarken Emma içeri girdi.

"Vanessa için çalışmak istemiyorum," diyor sessizce, Vanessa'nın gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor.

"Sadece bir hafta. Geri döneceğime söz veriyorum. İhtiyacın olursa beni ara?" Ona güven veriyorum. Başını salladı ve masasına geri döndü. Tam çantamı alıyordum ki kapım bir kez daha çalındı. Arkamı döndüğümde gelenlerin Kyson ve Zuko olduğunu görüyorum.

"Konuşmamız gerek." Kyson içeri girip misafir koltuklarımdan birine yerleşiyor ve Zuko da onu takip ederek kapıyı arkasından kapatıp önünde duruyor. "Nasılsın... Mayve, değil mi?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Ne yaptım ben?

Beni öldürmek için mi buradalar?

Düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor.

"Seni öldürmek için burada değiliz. Olmalı mıyız?" Kyson diyor ve biraz öne eğiliyor. "Sen kötü bir kız mısın?" Sözleri beni şaşırtıyor ve cevap vermediğimde sandalyede geriye yaslanıyor. Hâlâ kapının pervazına yaslanmış olan Zuko'ya bakıyorum.

"Buraya bilgi almak için geldik. Kenzo'nun şebeke dışına çıkması normal değil ama şu anda bize yuh bile demiyor. Belki bize kardeşimize ne yaptığını anlatabilirsin."

Ona baktığımda Kyson kıkırdıyor ve "Siz ikiniz birbirinize çok benziyorsunuz" diyor. Başını sallıyor ve tekrar kardeşine bakıyor.

"O da ne?" Zuko soruyor ve bir adım öne çıkıyor. Masamın üzerinde duran, üzerinde benim ve Kenzo'nun adının yazılı olduğu açık zarfa uzanıyor. Sayfaları okurken hem merak hem de aşağılanmışlık içinde onu izliyorum. Tüm belgeyi gözden geçiriyor ve hepimiz garip bir sessizlik içinde bekliyoruz. Bitirdiğinde Kyson'a bakıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. Paketi Kyson'a uzatıyor, o da okuyor.

"O evi kısa bir süre önce satın aldı," diyor Kyson, kafası karışmış bir sesle. *Senin de benim de.* Başını kaldırıp bana bakmadan önce kaşları çatılıyor. "Evi neden sana veriyor?" Yüzüğümü işaret ediyor. "Ve sen neden hâlâ onu takıyorsun?"

Bir an için muhteşem yüzüğü inceledim.

Neden hâlâ takıyorum? Takmamalıydım. ama seviyorum.

"Evi bana mı verdi?" Şaşkınlıkla sordum.

Hayır. Bunu neden yapsın ki? Hiç mantıklı değil.

"Burada yazıyor... ev sizindir." Kyson kâğıttaki bir noktayı işaret ediyor. "Kardeşimize ne yaptınız?"

"Ben bir şey yapmadım," diyorum başımı sallayarak.

"Görünüşe göre bir cinayet çılgınlığı içinde ve bize nedenini ya da listesinde kimlerin olduğunu söylemiyor."

"Bir ne?" Çılgılık atıyorum.

Kyson garip bir ses çıkarıyor.

"Neden seninle evlendi?" Duraklıyor, sonra da "Kana dayanamadığın için seks için olmadığını hepimiz biliyoruz" diyor.

"I-"

"Peki bunu yapması için ona ne teklif ediyorsun?" Elindeki kâğıtları sallıyor.

"Sana tekrar soracağım, kibarca. *Kardeşime ne yaptın?*"

Birisi kapıyı çalar ve Zuko kapıyı çekip açtığında Marco'nun diğer tarafta durduğunu görür.

Marco'nun bakışları bana kilitleniyor ve kardeşleri onaylamadan önce vücudumun üzerinde geziniyor. "Beyler, uzun zaman oldu." Marco kollarını kavuşturuyor ve odayı incelerken sırtıyor. Bu sırtış tüylerimi diken diken ediyor. "Muhasebecimle birkaç kelime konuşmam gerekiyor. Kötü bir zaman mı?" diye soruyor.

Kyson ayağa kalkar. "Birbirimizi pek sık göremiyoruz Marco," diye cevap veriyor. Zuko kapıda duruyor, dikkati bana sabitlenmiş durumda ve ben kıpırdanmaya başlıyorum. "Mayve ile mi çalışıyorsun?" Kyson soruyor ve dikkatini Marco'ya vermeden önce omzunun üzerinden bana bakıyor.

". Eğer henüz gitmediyseniz, onu şiddetle tavsiye ederim. O en iyisidir."

"En iyisi mi?" Kyson mırıldanıyor. "İlginç."

"Kenzo nasıl? Onu son gördüğümde Mayve'i bir bisikletin arkasında taşıyordu." Marco onunla alay ediyor gibi görünüyor, ancak Kyson Marco'nun yemine cevap verme zahmetine girmiyor.

Kyson'ın konuşmayı sevdiğini fark ettim. Buna karşılık, kardeşleri sessiz kalmayı tercih ediyor gibi görünüyor.

"Neden soruyorsun?" Kyson soruyor.

Marco ellerini havaya kaldırıp gülümsüyor. "Onu ve bir kadınla görmek alışılmadık bir şey." Marco bu kez bana bakıyor. "Çok güzel bir kadın ama yine de Kenzo'ya hiç yakışmıyor, öyle değil mi?" Duraksıyor. "Genelde sadece genelevleri ziyaret eder. Pardon, siz öyle demiyorsunuz. Ne diyordunuz?"

"İşin bitti mi?" Kyson soruyor.

"Oh evet! Bir seks kulübü. Tüm arzularınızı tatmin edecek bir kulüp. Doldurulmasını istediği özel bir arzusu var, değil mi?" Marco itiyor.

"Çocuklar, başınızı ağrıttığım için üzgünüm ama izin almadan önce Marco'nun mali durumunu onunla konuşmam gerekiyor," diye araya girerek durumu yumuşatmaya çalışıyorum.

Kyson bana dönüyor ve şu anda yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyorum ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok.

"Neden izin alıyorsun?" Kyson soruyor.

Zuko adım atıyor ve Marco'nun önünde duruyor. İki adam birbirlerine bakıyor ve havadaki gerilimi hissedebiliyorum.

"Seni gördüğüme sevindim Zuko," diyor Marco ve ondan en ufak bir korkusu olmadığını fark ediyorum. Ya da belki de bunu saklamak için iyi bir iş çıkarıyor.

Kim daha kötü?

Avcılar mı, mafya mı?

Bu soruların cevabını bilmek istediğimden emin değilim.

Zuko tek kelime etmeden dışarı çıkar ve Marco onun arkasından gülümser.

"Görüşürüz Mayve," diyor Kyson ama sesi daha çok bir Uyarı. Marco'nun yanından geçerken ona gülümsüyor ama bunun dostça bir gülümseme olmadığını hissediyorum.

Onlar gittikten sonra nihayet tekrar nefes almayı başarıyorum ve sandalyeme geri oturuyorum.

"Sen gerçekten gösterinin yıldızısın. Üç kardeş de..." Marco düşünüyor. "Kim olduklarını biliyorsun, değil mi?" diye soruyor, ben de sadece başımı sallıyorum. Hepsinin kim olduğunu tam olarak bilmediğime eminim. Ama bilmek istemediğimi de hissediyorum. "Uzakta olacağını söyleyen bir telefon aldım ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Vanessa'nın devralacağını söylediler ve Jeff bana bunun sorun olmayacağını ve onun yeterli olduğunu söyledi ama ona güvenmiyorum. Sadece *sana* güveniyorum."

Konuşmaya çalışıyorum ama elini özel dikim takım elbisesinde gezdirerek sözümü kesiyor.

"Ama bu şartlar altında, bunun geçiştirilmesine izin vereceğim. Anlamamı istiyorum Mayve, senden hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Ama benim işim her şeyden önce gelir ve işimi engellemediği sürece eğitilmiş ve ölümcül bir katille yatıyor olman umurumda bile değil."

"Asla karışmasına izin vermem," diyorum ona.

"Sana inanıyorum. Sözünün eri bir kadın olduğunu biliyorum. Güven verdiğiniz için teşekkür ederim." Gitmek için döndü, sonra durdu ve bana baktı. "Eğer köpekbalıklarıyla yüzüyorsan, Mayve, kanamaya hazır olmalısın. Çünkü,

Şu anda okyanustaki en kötü şey o. Bu hafta kapalı olduğuna dair söylentiler duydum ve şimdi nedenini anlıyorum." Kapıyı açıp çıkmadan önce boşanma evraklarının durduğu masaya başıyla işaret ediyor.

Nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bu benim hatam değil, hiçbiri değil. Bu onun suçu.

Hepsi onun fikriydi.

Bunların hiçbirini yapmayabilirdi ve ben de burada yaşayan en kötü insanların bile ödünü koparabilecek adamlarla uğraşıyor olmazdım.

Dudağımı ısıırıyorum ve ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum.

Evrakları dizüstü bilgisayar çantama tıktırıp ofisimden çıkıyorum ve bir telefon görüşmesi yapıyorum.

İlk başta cevap vereceğini sanmıyorum.

Ama sonra kaygan, neredeyse sıkıntılı ama yine de bir şekilde sakin sesi çınlıyor.

"Merhaba, karıcığım."

Tüylerim diken diken oldu ve nefesimi tutmamayı başardım.

"Neredesin sen?" diye sordum.

"Mezarlıkta."

"Hangisinde?"

Adresi saydı, ben de . Sanırım bugün ölüleri ziyaret edeceğim. Bunu yapmak için ne harika bir öğleden sonra.

Hayır.

OceanofPDF.com

Kenzo

Onu görmeden önce duyuyorum.

Şu anda görebiliyor mu? Bundan çok şüpheliyim.

"Ah." Yaklaşırken ayağının mezar taşlarından birini tekmelediğini duyuyorum. Yine de hareket etmeye devam ediyor, elleri üşümüş gibi beline sarılıyor. Gözleri etrafı tarıyor ama ikimiz de biliyoruz ki yeterince yaklaşmamış olsalar kimsenin geldiğini göremezdi.

Durup pes etmeden ve telefonunu çıkarmadan önce bir süre tökezlemesini izliyorum. Ekrandan gelen ışık yüzünü aydınlatıyor ve arama tuşuna basıyor. Telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum ama cevap vermek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"Duyabiliyorum," diye sesleniyor, bakışları bir ileri bir geri gidip geliyor. Sağına doğru bir adım atıyor, sonra düşüyor, telefonu yere düşüyor, elleri onu yakalamayı başarıyor. "Aman Tanrım. Eğer burada bir ceset varsa ölebilirim."

Taze deliğe doğru adım atıyorum ve ona doğru uzanıyorum. Bir elimi bileğine dolayarak onu yukarı kaldırıyorum.

"Sadece bunu kazdım," diyorum ona.

"Ne için?" diye soruyor, üstündeki kiri silerken. Bana dönüyor ve elini kaldırıp yanağını okşuyor. "Neyin var?"

"Neden bir sorun olsun ki?" Dokunuşundan geri adım atarak soruyorum.

"Çok... kızgın görünüyorsun."

Kızgın.

Ben her zaman kızgınım. Bunu kimse değiştiremez. Onu incelerken dudaklarımı yalıyorum.

"Kardeşlerin beni ziyaret etti. Ev mi, Kenzo? Gerçekten mi? Bunu neden yapasın ki?" Başını sallıyor, at kuyruğu hareketle birlikte ileri geri sallanıyor. "Bunu hiç istemedim. Hiçbir şey istemedim. Evi dışarı çıkar."

"Yapacağım..." diye rahat bir nefes aldı, "eğer o elbiseyi hemen kaldırırsan."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne?"

"Kaldır onu," diye emrediyorum.

Elleri elbisesinin eteklerini kavramadan önce yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve elbisesini yavaşça yukarı kaldırıyor, bunu yaparken de kıpırdanıyor. Tamamen çıplak bir halde karşımdaydı. Sikim anında sertleşti. Kemerimi çözerken ona "Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök" diyorum.

"Kenzo, ben buraya-"

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, kaltak. Şimdi."

"*Kaltak mı? Orospu!* Bana böyle demeye nasıl *cüret* edersin? Ben senin bok gibi davranabileceğin küçük sürtüklerinden biri *değilim*," diye kükrüyor.

"Ama sen *benim* kevaşemsin," diye ısrar ediyorum.

Bir adım öne çıktım, kemerim artık ellerimdeydi. Mayve'in arkasına geçip kıcının tam olarak görüldüğü yere geldim ve hızlı bir hareketle onu kıcından sertçe kırbaçladım. İlk tepkisi çığlık atmak oldu, elleri onu korumak için kıcına doğru uçu. Kıvrımlarını hissedene kadar parmağımı bacaklarının arasında kaydırıyorum, sonra parmağımı içeri kaydırıyorum. İrkildi ama başka bir hareket yapmadı. Sırtına yaklaşıyorum ve omzunun üzerinden eğilerek boynuna sıcak hava üflüyorum.

"Ne kadar pis bir kız olduğunu gördün mü?" Yüzünü bana döndüğünde gözünden bir damla yaş aktığını görüyorum. Başparmağımla kaldırıyorum ve yalayarak kurtarıyorum. "Tuzlu, tıpkı benim

en sevdiği amcık." İkinci parmağımı da içine sokuyorum ve dudaklarının arasından bir inilti çıkıyor. "Beni istemediğini söyle."

"Yapamam," diye inliyor. "Sorun da bu zaten."

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çok o zaman, yoksa seni tekrar kırbaçlarım."

Dinliyor, kendini istediğim şekilde konumlandırmak için yeterince uzağa çekiliyor. Önünde durmak için adım atıyorum. Başı öne eğik ve tırnakları toprağı kazıyor.

"Bana bak." Başını kaldırıyor ve ben de sikimi serbest bırakıp okşamaya başlıyorum. "Hoşuna gider miydi?" Soruyorum ve tek kelime etmeden bir kez başını sallıyor. "Hangi deliğe?" Vuruşlarım hızlanıyor.

"Hepsi," diye fısıldıyor.

Bu cevap yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Gördün mü, benim mükemmel küçük kevaşem." Boştaki elimle ona yaklaşıp çenesini kaldırıyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdirmek için eğiliyorum. Çok özensiz, dili benimkini ele geçirmeye çalışıyor. Geri çekildiğimde ona sırtıyorum. "İzle ve hareket etme. Anladın mı?" Ben geri çekilirken başını sallıyor. Bir bıçak çıkarıp görebileceği şekilde kaldırıyorum. Nefesi kesiliyor ama sessizce izliyor. Keskin bıçağı derimin üzerinde, kasık bölgemin hemen yakınında kaydırıyorum ve baskı uyguluyorum.

Serbest bırak.

Hissettiğim ilk şey, kan damlalarının -gözlerinin açılmasına yetecek kadar-bıçağın yolunda belirmesi.

Ama eğlenceli bir şey bilmek ister misin? Bayılmıyor. "Kendine zarar veriyorsun," diyor endişeyle.

Başımı sallıyorum ve bir kesik daha atıyorum. Dudaklarını yalıyor.

"Bazıları tokatlanmayı sever, bazıları bağlanmayı..." Ben devam ediyorum ve o benim sözlerimle seğiriyor. "Seni hâlâ bağlayabilirim." Titremeye başladı.

Korkudan mı yoksa heyecandan mı?

"Diğerleri kan oyunu gibi daha karanlık şeylerden hoşlanır. Görme, koklama hatta hissetme ile ilgilidir. Bazıları tat konusunda aşırıya kaçıyor, ama benim için,

Bu bir his. Bunu arzuluyorum," diyorum ona.

Bıçağı bırakıp çömeliyorum. "Hâlâ ayaktasın." Gerçek anlamda demiyorum, bayılmamış demek istiyorum. Görünüşe göre kanla ilgili teorim doğruymuş.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve elimi sırtından kıkına doğru götürüyorum. Parmağımı göt deliğine ulaşana kadar kaydırıyorum. Bir parmağımı sokup çıkarırken biraz kıpırdıyor, sonra daha derine itiyorum.

"Islak."

"Kenzo," nefes alıyor. "Hmm..."

"Beni sikecek misin artık?"

"Çok açgözlü." Kıkını tokatlıyorum. Kemer yüzünden kıpkırmızı oldu ama elim etine değdiğinde irkilmedi.

Arkasında ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kıkını ısırdım. İnliyor ama çekilmiyor. Dilimi üzerinde kaydırarak göt deliğini yalıyorum ve dilimi doğrudan mükemmel deliğine sokmadan önce yüksek sesle inliyor.

"Burada neyiz var?" diye soruyor bir ses.

Arkamdan kimsenin geldiğini duymadım.

Çünkü bu kadın beni güçsüzleştiriyor.

Hiç düşünmeden bir elim kalçasında, sikim girişinde duruyor ve diğer elim silahıma uzanıyor.

Ona doğru iterken nişan alıp ateş ediyorum. Lanet olası cennet.

OceanofPDF.com

Mayve

Biri konuşuyor ama bu onu durdurmuyor gibi görünüyor.

Onu girişte hissediyorum.

Hareket etmek üzereyken eli kalçamı kavırıyor ve büyük bir patlama sesi duyuyorum. Zıplamak ya da çığlık atmak istiyorum ama bedenim bana ihanet ediyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Söyle bana, beni özledin mi?" Olanlara kendimi kaptırıp hiçbir söylemediğimde, bir paketin kırışma sesini duyuyorum, ardından tükürüyor gibi görünüyor, sonra onu arka giriş kapımda hissediyorum. Ama bu mümkün değil, o zaten içimde. Omzumun üzerinden görmeye çalışıyorum ama ışık yok ve onu ancak seçebiliyorum. "Ödüllendirileceksin, şimdi konuş."

"Evet, seni özledim," diyorum ona. Bu bir yalan değil. Onu özledim. Özlememeye çalıştım. Onsuz nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım. O yanımdayken hâlâ kendime bu kadar güvenebilir miydim?

Diğer deliğime bir şeyin girdiğini hissettiğimde "İyi sürtük," diye övüyor. Çığlık atıyorum ve o da sanki mükemmel bir işkenceymiş gibi kalçalarını yavaşça içime sokup çıkarıyor. "Seni başka kim böyle sikti?"

İnliyorum. Tek yapabildiğim bu. Çok dolu hissediyorum. Ve aynı zamanda çok muhtaç. O hareket ediyor, ben de onunla birlikte hareket ediyorum, daha hızlı olmasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ama kıcımdaki her neyse durdu ve Kenzo işkence gibi yavaş bir hızda hareket ediyor.

"Kenzo," diye sesleniyorum ve öne doğru eğilip hareketlerini durdururken sırtımı öpüyor.

"Ne?"

"Gerçekten gelmem gerek."

"Ne kadar kötü?" diye soruyor, boynuma ve omuzlarıma öpücükler kondurarak. "*Ne kadar kötü?*" diye hırlıyor ve parmaklarım altımdaki toprağı daha derin kazıyor.

"Çok kötü. *Lütfen*," diye yalvarıyorum.

Kıkırdıyor ve ağzı uzaklaşıyor ve ben başka bir şey söyleyemeden tekrar hareket etmeye başlıyor, sadece kalçalarını değil, kıkırmadaki şeyi de. Her ikisi de mükemmel noktalara çarptığında inliyorum.

"Bu varken neden boşanalım ki?" Kıkırmada ne varsa çıkardı, iki kalçamı da kavradı ve içime girmesi için beni kendine doğru çekti. Durduramadan dudaklarımdan yüksek sesli bir inilti dökülüyor ve o saldırısına devam ederken sırtımı kamburlaştırıyorum.

Bir eli kalçalarımı klitorisime doğru hareket ediyor. Soğuk gece havası kıkıma saldırıyor, ama şu anda endişelerimin en küçüğü bu. Sadece ne yaptığını ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğini düşünebiliyorum. Klitorisime birkaç kez dokunuyor ve hepsi bu kadar. Sertçe boşalıyorum, parmaklarım toprağı kazıyor, avuç avuç toprak alıp sıkıyor.

Kendisi boşalana kadar itmeye devam ediyor. Sonra yavaşça içimden çıkıyor ve ben yüzüstü yere düşüyorum, dünyada hiçbir şey umurumda değil.

"Kıçın şu anda çok güzel görünüyor." Sol yanağımı ısırıldığını hissediyorum ve ona yapmamasını söyleyecek enerjim bile yok. Ya da bunun bir hata olduğunu -iyi bir hata ama yine de bir hata. Başımı çevirdiğimde ayağa kalktığını görüyorum. Telefonunu eline alıyor ve telefon onu aydınlatıyor. Şu anda o kadar kızgın görünmüyor ama telefonu çevirdiğinde ve ışık çok uzakta olmayan bir noktaya vurduğunda, o sesin daha önce ne olduğunu görüyorum. Neredeyse unuttum. Bir adam yerde yüzüstü yatıyordu. Çılgılık atıp kalkmaya çalışıyorum ama tam kalkarken bir çukurun içine düşüyorum.

"Aman Tanrım! *Aman Tanrım.*"

Kenzo yanımdaki çukura atlıyor, sonra beni tek bir hareketle kaldırıp dışarı çıkarıyor.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, bunu yaparken elbisemi aşağı çekiyorum. "Onu sen mi öldürdün?" diye soruyorum. Eğer bakmazsam, belki de doğru olmaz. Delikten çıkarken ofladığını duyuyorum. Bir şey ararken ışığı kullanmak için telefonu tekrar elinde. Silahını aldığını görüyorum, namlusunda bir prezervatif var.

"Onu sen mi koydun..."

Sırıttırıyor ve cevabımın bu olduğunu biliyorum. Bunu kesinlikle kullandı.

"Bunu nasıl yaparsın?" Kendimi tecavüze uğramış hissederek ona bağıríyorum. Prezervatifi cebine koyuyor ve bana doğru yürürken silahı pantolonunun arkasına yerleştiriyor. Eğildi, dudakları benimkinden birkaç santim ötedeydi.

"Hoşuna gitti. Şimdi yalan mı söyleyeceksin?" diye sorar. "Kıçıma silah soktun!" Çığlık atıyorum.

"Eminim daha kötülerini de yapmışımdır." Omuz silkiyor, sonra vurduğu adama doğru ilerliyor. Cesedi sürükleyip düştüğüm çukura attığını duyunca başka tarafa bakıyorum.

"Onu neden öldürdün?" Fısıldıyorum.

"Beni avlayabileceğini sandı, ama avcıyı avlayamayacağını bilmiyordu." Sesinde yankılanan gerçeğı duyabiliyorum. "Neden buradasın?"

"Sana nedenini söyledim." Ellerini pantolonuna sildiğini görmek için arkamı döndüm. Ceset gitmiş, gömleğinin düğmeleri iliklenmişti. Tehlikeli derecede iyi görünüyor. Bir mezar kazdıktan ve toprakta seviştikten sonra nasıl bu kadar lezzetli görünebilir?

"Oh, evet... ev."

"Evet. Bunu neden yaptın?"

Omuz silkiyor. "Taşınmak istediğini söylediğini duydum, o zaman benim evime taşın. Senin olsun. Ben başka bir tane alırım."

Ona doğru yürüyorum ve yüzüne sert bir tokat atıyorum. "Ben senin sadaka vakan değilim. Senin tarafından kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Elini çekip çıkarıyor ve boğazıma kilitliyor. "Hayır, sen sadece becerilmek istiyorsun, kirli ve sert. Eminim şu anda tahrik olmuşsundur. Biraz daha sıkarsam seni tekrar domaltabilir ve içime alabilirim."

"Elini çek." Dinliyor, eli boğazımdan çekiliyor. Haklı olmasından nefret ediyorum, beni almasına izin verirdim. Aramızdaki şeyin istismar sınırına dayanacağından endişeleniyorum. Ama beni gerçekten incitecek bir şey yapacağını da sanmıyorum. Sonunda hoşuma gitmeyeceğini bildiği herhangi bir şey. Vücudumu benden daha iyi tanıyor gibi görünüyor.

Ve en çok bundan nefret ediyorum.

"Kardeşlerin senin için endişeleniyor. Ara onları. Ve beni rahat bırakmalarını söyle." Döndüm ve mezar taşlarının arasından yolumu bulmaya başladım.

"Mayve." Sesini duyunca duruyorum ama arkamı dönmüyorum.

"Bana bak." Bakmıyorum.

Ona gözlerimi göstermek
istemiyorum. İsteddiği şeyin bu
olduğunu biliyorum. "Bana bak."

Kıpırdamadan duruyorum. "Beni rahat bırak," diye fısıldıyorum, tekrar yürümeye başlamadan önce Kenzo'nun beni duyduğunu biliyorum.

Eve kadar yürüdüm ve oraya vardığımda hala kirli bir şekilde yatağa girdim ve sızdım.

Ertesi gün kapım çalındığında, yataktan çıkamıyorum.

Elbette, her kimse, . Belki de ihtiyacım
olan şey bir hafta izin,

Ama yüzümü duvara döndüğümde, kendimi en başta bu pozisyona nasıl
getirdiğimi merak ediyorum.

Hepsi tesadüf müydü?

Üzerine süt döken ben miydim?

Yoksa o gece birbirimizin kim olduğunu bilmeden hayatımı kurtarmış olması
?

Ya da onunla hayatımın en iyi seksini yaptığımı? Benim için
yaptığı şeylerden hoşlandığımı kim bilebilirdi?

Kendimi bile kandıramıyorum. Hepsini
seviyorum. Hem de çok. Neden peki?

Seks yaptım. Hatta bazı iyi seksler bile yaptım, çoğunlukla oyuncaklarla,
ama onunla...

Kapıma bir ses daha geldi.

Bu da kim?

Ayağa kalkıp yalınayak kapıya doğru yürümeden önce üzerime büyük bir
kazak sararken insanların konuşmalarını duyuyorum.

"Bir saniye." Kazağımı yukarı çekip kapıyı açıyorum.

Tanımadığım iki adam orada duruyor. Biri mavi bir gömlek ve yıpranmış
mavi kot pantolon giymiş, diğeri ise açık gri bir gömlek ve siyah pantolon
giymiş. İkisi de aynı anda bana bakmak için dönüyor.

"Merhaba." Gülümsüyorum ve ikisi de karşılık vermeyince kendimi huzursuz
hissediyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" Elim kapıyı kavrarken soruyorum.

"Siz Mayve Hitchcock musunuz?" diye soruyor
mavili olan. "Evet," diye cevap veriyorum.

"Oh, güzel. Kenzo Hunter'ı nerede bulabileceğimizi biliyor musun?"

"Kenzo mu?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bunun cevabını neden
bildiğimden emin değilim."

Gri olan elime bakıyor.

"Onunla evli değil misin?" diye soruyor ve yüzüğümü göstererek başını sallıyor.

"Onu çıkarmayı unutup duruyorum. Artık evli değiliz." Başlarını sallamadan
önce birbirlerine bakıyorlar ve mavili olan dönüp merdivenlere .

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," diyor gri giysili olan, sırtarak ve gitmeden önce yüzüğüme tekrar bakıyor. Ben de ona bakıyorum ve bir fotoğrafın çekilme sesini duyuyorum. Başımı kaldırdığımda elinde telefonunu tuttuğunu görüyorum. *Az önce benim fotoğrafımı mı çekti?*

Hayır, kesinlikle değil. Giyinik durumdayım, çıplak değil. Ve şimdi kafam daha da karıştı.

Kapıyı suratına kapatıp arkamdan kilitliyorum.

Ne istiyorlardı?

Kenzo ile evli olduğumu nereden bilsinler?

Bu bilgiyi kimseyle paylaşmıyorum.

Odama geri dönüyorum ve telefonumu kontrol etmek için yatağa giriyorum, ama ondan hiçbir şey görmüyorum.

Bir şey söylemesini bekliyor muydum? Hayır,

beklemiyordum. Şimdi ne yapacağımdan emin değilim.

Her gün dışarı çıkmaya ve gerçek dünyaya adım atmaya daha yeni alışmışken bir haftayı evde nasıl geçirebilirim?

Derin bir nefes alıp aramaya basıyorum.

Merhaba demiyor. Telefonumu çekip aramanın açılıp açılmadığını kontrol edene kadar cevap verdiğini anlamak için nefes alışını bile zor duyuyorum.

"Burada seni soran iki adam vardı," dedim ona.

"Kimdi onlar?" Sesi beni sarsıyor ve ona cevap vermeden önce .

"Bilmiyorum, isimlerini paylaşmadılar." Duraksadım. "Bizden kime ?"

"Hiç kimse."

Tek söylediği bu olunca telefonu kapattığını düşünüyorum ama sonunda telefondan nefes alışını duyuyorum.

"Kenzo." Cevap vermesini beklemiyorum. "Evini istemiyorum."

"Tamam."

Ve sonra aramayı bitiriyor.

Ve orada oturup uzun süre telefonuma bakarak bunun neden beklediğimden daha fazla acı verdiğini merak ediyorum. Ve neden dün gece olanlarla tamamen berbat olmadığımı? Biri öldü ve ben sikildim. Ve ben bunun olmasına izin verdim, ve bunu sevdim. Telefonumu bir an için sıkıca kavradıktan sonra odanın öbür ucuna fırlatıyorum, duvara çarpıp yere düşüyor. Yuvarlanıp kendimi bir top haline getirdikten sonra tekrar uykuya dalıyorum ve rüyamda onu görmemeyi umuyorum.

Kendime ne yalanlar söylüyorum.

Kenzo kargaşa anlarıyla dolu ve bana dokunmak için uzandığında kendime ne kadar uzak durmamı söylesem de, bir kez daha içine çekiliyorum.

Dedikleri gibi pervane gibi ateşe.

OceanofPDF.com

Kenzo

Kyson, "Peşinden adam gönderiyor ve sen de bunu biliyorsun," diyor. Boynumu bir o yana bir bu yana uzatıp kırıyorum. "Gerçekten o olduğuna ne zaman inanacaksın?"

"Babama sordum, olmadığını söyledi." Ama bunu söylediğinde yalanı anladım.

Sorun şu ki bu yalanla nasıl yüzleşeceğimi bilmiyorum. Bu adam benim için çok şey ifade ediyor ve onunla ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacağımı bilmek durumu daha da kötüleştiriyor.

"Peki bunu nasıl açıklıyorsun?" Ayaklarımızın dibindeki cesetleri işaret ediyor - o gelmeden birkaç dakika önce öldürdüğüm iki adam. Mezarlık dolmaya başladı. Temizlikçiler de aramalarımın bitti, bu yüzden bazı cesetlerden eski yöntemlerle kurtulmak zorunda kaldım.

Kendi başıma.

Adamlardan homurdanıyor, görünüşe göre hâlâ hayatta ama zar zor.

"Onlardan en azından bir bilgi alabildiniz mi?" diye soruyor adamlardan birinin bir şeye uzanışını izlerken, eli boş dönüyor.

"Onlar beni öldürmek için buradayken bunu yapmak biraz zor."

Yanına gidip adamın yanına eğildim. Eli yavaşça vücuduna doğru kayıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni kim gönderdi?" Adam

Homurdanıyor ve bana küfretmek ya da öldürmek istediğini biliyorum, muhtemelen daha çok ikincisi. Kyson'a bakıyorum. "Gördün mü, yardım yok."

"İnanılmazsın. Onlara hayattayken sorman lazım, son nefeslerinde değil."

"Tam olarak son nefesinde değil," diyorum gülümseyerek ve beni öldürebileceğini düşünen neredeyse ölmüş adamlarla yüzleşmek için geri dönüyorum.

Ne komik.

Son adamı gömme işini bitirmek üzereydim ki bu iki dangalak içeri sızıp onun tamamlayamadığı işi bitirebileceklerini düşündüler. Bu konuda sessiz olmadıklarını bilmiyorlardı ve mezarlığa girdikleri anda onları duydum. Niyetlerini anlamam için sadece bir adım daha atmaları yetti. İlki kolaydı, onu doğrudan göğsünden vurdum. Ama beni şaşırttı, hâlâ hayattaydı. Diğeri yoldan çekildi ve üç kurşun yedi; kafasına isabet eden kurşun öldürücüydü.

Kelime oyunu yapıyorum.

"Öldürün gitsin artık," diye homurdanıyor Kyson, uzaklaşırken. Durur ve arkasına bakar.

Parmaklarımı gözlerine yerleştiriyorum ve sonra içine giriyorum. Ben daha derine iterken gözbebekleri tatlı, kaygan misketler gibi hissediyor. Bir çılgılık atmasına izin veriyor, ama sonunda sessizleşip hareket etmeyi bırakana kadar daha sert bastırıyorum.

"Silah kullanamaz mıydın?" Kyson bu sefer gerçekten uzaklaşarak homurdanıyor.

Cesedi çukura yuvarladım, küreği aldım ve toprakla doldurmaya başladım. İşimi bitirmem otuz dakika kadar sürüyor. Sıcak ve terli bir iş olduğu için gömleğimi çıkarıp omzuma atıyorum ve dışarı çıktığımda Kyson'ı bisikletime yaslanmış beni beklerken buluyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Normalden bile daha fazla kapalı kaldın."

"Nasıl?" Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kyson soruyor. "Hayır. Şimdi bisikletimden defol git."

Yapmıyor tabii ki.

"Böyle bir şey olmayacak. Konuş..." Onu yine görmezden geliyorum. "Neden bu kadar kafayı yedin? O değil-"

"Babam olduğunu mu düşünüyorsun?" Araya giriyorum, sonra gülüyorum. Keşke her lanet günün her saniyesinde etrafımdaki herkesi yok etmek istememin tek nedeni bu olsaydı.

Ama öyle

değil. Bu o.

Her zaman o.

"Mayve." Adını söyledi ve benim ona yaklaşıp silahımı çekmem ve boynuna dayamam için gereken tek şey buydu.

İrkilmiyor bile.

Sadece gözlerimin içine bakıyor.

Benimkilerle aynı gözler bana bakıyor, ama onunkiler daha az işkence görmüş. "Neden onunla birlikte değilsin? Ya ev? Gerçekten mi?" Alay ediyor, hatta

Silahı boynuna daha sert dayadığımda umursuyor.

"Onunla birlikte değilim çünkü *olmamayı* seçiyorum."

"Kiminle konuştuğunu unuttun mu?" Gülüyor ve silahı boynundan uzaklaştırıyor. "Seni de kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum, bu yüzden şu lanet olası saçmalığı kes ve kendine gel." Uzaklaşıyor ve omzunun üzerinden bakıyor. "Eğer onu istiyorsan, söyle ona. Bahse girerim bu yolu hiç denemedin."

"Beni istemiyor," diye cevap veriyorum.

"Bundan emin misin? Tanıdığım pek çok kadın seninle evlenmez. Özellikle de kim olduğunu ve nelerden hoşlandığını bildikten sonra. Ama onunla konuşmadın ki, nasıl emin olabiliyorsun?"

Haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de bu beni hiçbir şeye ikna etmiyor.

Mayve her adımda benden kurtulmaya çalışıyor ama ben yine de ona tutunuyorum.

Nedenini bile anlamıyorum.

Kalıyorum ve ona bir şeyler teklif ediyorum, kimseye teklif etmeyeceğim şeyler. Yine de, onun için, bu kelime kusmuğu gibi.
Elbette, seninle evlenirim. Bunu hiç evlenmek istemeyen biri söylüyor.

Yine de hiç düşünmeden yaptım.

Benim için o bir zehir. Kan dolaşıma girmiş bir zehir ve ne kadar çıkarmaya çalışsam da ondan kurtulamıyorum. Zehir kalıyor ve ben patlamak isteyene kadar yavaşça kalbime doğru ilerliyor.

Dünyayı yakıp yıkmak istiyorum.

Etrafımdaki her şeyi ateşlemek istiyorum.

Ben istiyorum.

"Kenzo," diye adımı söylüyor ama ben ona bakmaya zahmet etmiyorum.

"Ya bitir ya da ona söyle. Birini seç çünkü aksi takdirde sorununu çözmene yardım edeceğim."

"O bir sorun değil," diye .

"Cevabını o zaman, değil mi?" Arabasına bindi ve ben de elimde silahımla bisikletimin yanında durup onun gidişini izledim.

Şimdi kendi kardeşimi öldürsem mi diye

düşünüyorum. Bunu ilk kez düşünmüyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

Mayve

Yağmur çok şiddetli ve kalbim de öyle. İronik, gerçekten. Bütün hafta yataktan çıkmadım, dışarıdan yemek sipariş ettim ve evde hiçbir şey yapmadım. Bir kaybın yasını tutuyor gibiyim ama ne olduğundan emin değilim. Yaşadığımız sahte ilişki mi?

Ofise girerken topuklarım tıkırdıyor.

Beni ilk Emma görüyor ve rahatlatarak iç çekiyor. Bana doğru koşarak kollarını bedenime doluyor ve bana sarılıyor. "Geri döndün! Lütfen bir daha gitme." Ofluyor, geri çekilirken elleri üst kollarımı tutuyor, yüz ifadesi yalvarıyor. "Lütfen?" diye yalvarıyor. "Hallettin mi?"

"Ne?"

"Boşanma," diye fısıldıyor.

Oh, evet, o. İstedğim gibi, bana yeni kağıtlar gönderdi, ama henüz imzalamadım.

"Neden hâlâ yüzüğü takıyorsun?" Bakışları çantamın askısına dolanmış olan elime odaklanıyor.

"Yüzüğü beğendim." Omuz silkiyorum ve daha iyi için elimi kaldırıyorum.

"Ama adamı beğenmedin mi?" diye soruyor.

"O..." Denesem bile sorusuna cevap veremezdim. Sadece parçalarını bildiğiniz birinin, bir şekilde o parçaların

seni bütün hissettirir mi? "Her neyse, yüzük bende kalacak." Bu konuşmayı bitirip uzaklaşıyorum.

"Evet, kız gücü." Yumruklarını havaya kaldırdı. "Eminim zaten epey para ediyordur, yani satıp bir araba alabilirsin." Böyle düşünmemiştim ama elimde incelerken bunu yapmayacağımı biliyorum. Asla.

"Mayve." Başımı çevirdiğimde Jeff'in bana el salladığını görüyorum. "Bir dakika lütfen." Ofisine geri dönüyor ve ben onu takip etmek için dönmeden önce Emma eşyalarını alıyor. Oraya vardığımda Marco'yu kanepede otururken buluyorum, hiç de öyle olmadığı halde rahatlamış görünüyor. Kendisinde emin olamadığım bir güç hissi var. Ölümcül, ama bana göre arkadaş canlısı olabiliyor, yine de pek çok insana karşı böyle olmadığını hissediyorum. Muhtemelen ona para konusunda yardım ettiğim içindir.

"Teşekkürler, oturun. Birkaç şey konuşmamız gerekiyor." Boş olan tek yere, Marco'nun yanına oturdum. "Marco'nun bazı endişeleri var."

Başımı ona çevirdiğimde bakışlarının çoktan üzerimde olduğunu görüyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"İş yükümü kaldırabilir misin?" diye soruyor.

"Evet," diyorum, neden sorduğuna emin olamadan.

"İş yükümle ilgili yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Ben halledebilirim."

Jeff'e geri döner. "Cevabını aldın, bir daha malıma yaklaşmasına izin verme." Ayağa kalkıp bana bakıyor ve elini uzatıyor. Tutuyorum ve beni ayağa kaldırıyor. Doğrulduğumda yakındık, rahat edemeyeceğim kadar yakındık. "Geri dönmen çok güzel, Mayve." Eğilip elimin üstünü öpüyor ve yüzü parmaklarımdan birkaç santim ötede duraklıyor. "Yüzüğü hâlâ takıyor musun?" diye sorarak kendimi garip hissetmeme neden oluyor. "Boşanma davası açtıktan sonra bile mi?" Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o elimi daha sıkı tutuyor.

"Evet, yüzüğü beğendim." Bana verilen en güzel hediye idi. Bir keresinde arkadaşım bana ot hediye etmişti. Şimdiye kadar, tek şey buydu

Birinden aldığım en iyi şeydi.

"Peki ya bunu size veren kişi?" diye soruyor.

Jeff arkasından öksürüyor ve elimi bırakıyor. Elimi yanıma çekiyorum ve gizlice elbisemde aşağı yukarı gezdiriyorum.

Marco'ya dönüp bakma zahmetine girmiyorum ama gözlerinin içime işlediğini hissediyorum ve nedenini bilmiyorum.

"Bu seni yatıştırdı mı?" Jeff ona sorar.

"Hem de çok." Marco'yu dudaklarında bir sırıtışla bulmak için başımı kaldırıyorum. "Seni gördüğüme sevindim Mayve. Yarın bir anlaşmayı görüşmek üzere bir müşteri yemeğim var. Benim için faydalı olup olmadığını görmek için orada olmanı çok isterim."

"Orada olacağım. Lütfen ayrıntıları bana e-posta ile gönder." Dönüp giderken . O gider gitmez Jeff'le yüzleşmek için döndüm. "Bu da neydi şimdi?" Kapı tekrar açılıp Vanessa içeri girerken soruyorum.

Jeffs masasının önündeki sandalyesinden kalkarak arkasındaki sandalyeye geçer.

Kahretsin, resmi.

"Geri döndün," diye alay ediyor Vanessa.

"Öyle görünüyor," diyorum ellerimi sallayarak. "Bir haftalık bir tatildi, yani bugün dönmem gerekiyor."

"Neden haftada bir gün gelip kimseyle konuşmamaya geri dönmüyorsun? Böylesi daha iyiydi."

"Vanessa, buna hiç gerek yoktu." Yüzünü Jeff'e döner, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve göğüslerini daha yukarı kaldırır.

"Yalan söylemiyordum... O her şeyi mahvetti. O işi ben almalıydım."

"Mayve sana işini nasıl yapacağını öğretti," nazikçe hatırlatıyor. "Tecrübe kazanacak , o sizden daha kıdemli olurdu."

"Evet, ama sosyal becerileri eksik," diye karşılık veriyor

Vanessa. "Marco onu seviyor ve diğer müşteriler de seviyor."

"Marco kimin umurunda? O zaten bir domuz." Burnu tiksintiyle kırışıyor.

". Önemsiyorum. Bu adam çok para getiriyor," diyor Jeff. "Oturun."

Domuz yorumu kafamı karıştırdı.

Marco kimseye karşı adice davranacak birine benzemiyor. Vanessa'yı bir kenara bırakalım. Yanılıyor olabilirim, ama yanılmadığımı hissediyorum.

"Gittiğini gördüm," diyor Vanessa, öfkeli bakışları üzerime kilitleniyor.

"Eminim onu geri aldığın için mutlusundur."

"Onu müşteri olarak kaybettiğimi fark etmemiştim," diye

bilgi verdim. "Otur lütfen Mayve." Az önce oturduğum

koltuğa tekrar oturdum. "Neden burada olmak zorunda?"

Vanessa sızlanıyor.

"Çünkü ben altı ay sonra tatile çıktığımda, yetki onda olacak." Başım ona doğru döndü. *Olamaz.*

"Olamaz!" Vanessa sanki düşüncelerimi okumuş gibi çığlık atıyor. "*Ondan* emir almayacağım. Ben *ondan* daha iyiyim."

Ofluyorum ve ikisi de bana bakana kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum.

"Ne?" diye bağıyor. "Benden daha iyi olduğunu mu ?" Elleri kalçalarına doğru uçuyor ve ben ona bakarken dudaklarımı yalıyorum. "Öyle sanıyorsun." Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Bu çok komik."

"O senden daha iyi Vanessa. Bunu inkâr etmek mümkün değil," diye araya giriyor Jeff.

Kahkahası kesiliyor ve ona dönüyor, ama bu kez öfke gitmiş, yerine neredeyse gözyaşlarının eşiğine gelen daha yumuşak bir ifade gelmiş.

"İşimi iyi yapmadığımı mı düşünüyorsun?" Sesinin değişme şekli beni ürpertiyor. *Ne kadar yalancı biri.*

" biliyorsun, ama yaptığın şey-"

"Bilmiyordum." Ellerini havaya kaldırır. "Bana bakıyordu-"

Jeff, "Bu size onu öpmeniz için bir davetiye vermez," diye .

"Onu öpmek mi?" Yüksek sesle soruyorum ve Vanessa kafasını çevirip Ben.

"Eminim şu anda çok mutlusundur." Beni şaşkına çeviren Sesinde zehir vardı. "Sen kazandın. Onu da beceriyor musun?" "Kimi?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken soruyorum.

"Marco," diyor.

"Marco'yu mu öptün? Onun mali işlerini yapıyor olman gerekiyordu, ona asılmaya çalışman değil," diyorum başımı sallayarak. "Ve sen nişanlı değil misin?" Hâlâ parmağındaki yüzüğü gösteriyorum.

"Evet, seni buraya sormak için çağırdığım bir soru. Nişanlıysan bunu neden yaptın Vanessa?" Jeff aslında onu kovması gerekirken soruyor. Jeff'in her zaman biraz fazla hoşgörülü olduğunu bilirim, ama bu istisna olmamalı.

"Çünkü... *O kopardı,*" diye bağırıyor.

Kabul edelim. Hiç nişanlısı olmadı. İlerlemek için her şeyi uydurdu.

"Sen," diye hırılıyor. *Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim?* Jeff'in bana bakışından öyle dediğimi hissediyorum. "Evli olduğun için daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun... muhtemelen para ödemek zorunda olduğun bir adamla?"

"Vanessa, bu çok yersiz," diyor Jeff. "O boşanıyor. Nazik ol. Mayve şu anda zor bir dönemden geçiyor ve onun duygularını dikkate almanı istiyorum."

"Bunu düşün." Bana parmağını gösterdi ve Jeff'e döndü. "Ya ben ya o," diyor.

"Pardon, ne?" Jeff de en az benim kadar şaşırılmış görünüyor, ama orada oturup cevabını bekliyorum. Koltuğunda rahatsız bir şekilde kayıyor ve cevabın Vanessa'nın duymak istediği şey olmayacağını biliyorum.

"Beni duydun Jeff. *Onunla* çalışmam."

"Ben sana tek bir şey bile yapmadım Vanessa. Sahip olduğumuzu düşündüğün bu şikayet sadece senden kaynaklanıyor," diyorum sakince.

Bana doğru bakmıyor, gözlerini Jeff'ten ayırmıyor. "Jeff, ya ben ya o," diyor tekrar.

"Benden seçim yapmamı istemeyeceksin. Git ve biraz iş yap." Adam el sallayarak onu uzaklaştırır ama kadın kıpırdamaz. "Vanessa, karımla yakın olman seni her zaman yanımda tutmam gerektiği anlamına gelmez. Bunu unutma." Vanessa ona surat asarken saçlarını omzunun üzerinden savurur.

"Ciddiyim Jeff. Onunla çalışamam."

"Neden? Ben sana ne yaptım ki? Kışkandın mı?" Sandalyeden kalkarak sordum.

Gülüyor ama daha çok kıkırdıyor.

"Hayır. Senden, asla." Vanessa başını sallıyor ama ben ona inanmıyorum.

"İyi, çünkü bazılarımız işimizi profesyonelce yapmayı severiz ve müşterilerimizi öpmek. Bu hiç profesyonelce değil." Ona gülümsüyorum - evet, elimde olmayan alaycı bir gülümseme bu.

Kapı çalınıyor ve Emma kafasını içeri uzatıyor. Önce Vanessa'ya, sonra bana baktı.

"Saat onda ofisinizde toplantınız var." Başımı sallıyorum, o da geri çekilip kapıyı kapatıyor.

Vanessa dönüp Jeff'e bakarak, "İstifa ediyorum," dedi.

"Eğer istediğin buysa, Vanessa." Jeff iç çeker.

Nefesi kesildi. Gerçekten de onu bana tercih edeceğini düşünmüş. Daha çok benim bu pozisyona getirebileceklerime karşı.

Onu tutacağını varsaydı. Varsayımlar sizi

eşek yerine koyabilir. Asla yerinizin

doldurulamayacağını varsaymayın.

Her birimizin yeri doldurulabilir. "Bunu

yapamazsın," diyor sessizce.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Sen bıraktın," diyor ona.

"Hayır, blöf yapıyordum." Vanessa döner ve kapıya yönelir.

"İstifa ettin," diyorum ona. "Birkaç saniye önce ağzından çıkan kelimeleri duydum."

"Kapa çeneni, Mayve. Her gün yeni kıyafetler giyip ofise girmenin kim olduğunu değiştirdiğini mi sanıyorsun? Hepimiz biliyoruz. Sen olmadığı biri gibi görünmeye çalışan utangaç ve çekingen bir kızsın. Bu dış görünüş..." elini önümde sallıyor "eninde sonunda parçalanacak ve gerçek sen geri döneceksin ve döndüğünde, ben sadece devralacağım." Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

", değil mi Mayve?" Jeff endişeyle sorar.

"Bu benim, Jeff," diyorum. "Ve siz bana ayrılmam için iyi bir sebep vermezseniz, işimi seviyorum. Burada çalışmayı bırakmak için aklıma gelen hiçbir neden yok."

"Güzel, çünkü Marco Vanessa'dan hiç etkilenmedi. Onun bir daha asla kendi hesabına geçmemesini istedi. Ve sadece seninle iş yapmak istedi. Seni kaybetmekten sadece ben değil, Marco da nefret eder. Ve ben de şirket işini kaybetmek istemiyorum. Vanessa'nın kıskançlığı şu anda benim için bir sorun."

"Bir yere gitmeyi planlamıyorum, Jeff."

"Bunu duyduğuma sevindim Mayve." Ofisimde beni bekleyen biri olduğunu bilerek ayrılmak için dönüyorum. "Vanessa için endişelenme. Eminim bunu atlatacak ve hayatına devam edecektir."

Onu neden kovmadığını sorma zahmetine girmiyorum. Jeff iyi bir patron, ona karşı yumuşak ama yine de iyi. Ofisime giderken Vanessa'nın yanından geçiyorum ama bana doğru bakmıyor. Yanından geçerken yanındaki kişiye fısıldıyor ve adımı duyuyorum ama bu beni rahatsız etmiyor. Benim hakkımda istedikleri kadar konuşabilirler ama sonuçta hepsinin istediği pozisyona sahibim.

"Mayve." Kapıya ulaşmadan önce Emma beni durduruyor.

"Ne oldu? Her şey hazır mı?" Bana defterimi, kalemimi ve kahvemi uzatıyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye neredeyse fısıldıyor, ben de ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Emma, iyi misin?"

Hala fısıldayarak eğiliyor ve diyor ki, "Emin misin? Senin yedeğin olabilirim. Arkandayım, bilesin diye söylüyorum."

Gülüyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum.

"Gerekirse Vanessa'nın kahvesini bile zehirleyebilirim." Göz kırıyor.

"Düşünceni takdir etsem de buna gerek kalmayacak." Gülüyorum.

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa ara. Ben burada olacağım." Ofis kapısına doğru yürümemi izliyor, gözleri üzerimde, bekliyor.

Kapıyı açarken başımı sallıyorum. "Merhaba, karıcığım."

Duraksıyorum, başımı kaldırıyorum ve Kenzo'nun masama yaslandığını görüyorum, ceketsiz siyah bir takım elbise giymiş gibi görünüyor. Gömleğinde hiç kırıklık yok ve bu beni biraz kıskandırıyor. Ben her zaman kıyafetlerimi ütölemek zorunda kalıyorum ve onun bunu yaptığını hayal bile edemiyorum, bu yüzden bunu onun için birine yaptırıyor olmalı.

Kahve ellerimden kayıyor ve bacaklarımdan aşağı akıyor. Yanık yüzünden çığlık atıyorum ve geri sıçrıyorum.

"Burası sıcak mı oldu, yoksa bana mı öyle geliyor?" diye söylenerek bana doğru yürüdü ve sandalyenin arkasında duran ceketini uzattı. "Üstünü başını temizle, karıcığım."

OceanofPDF.com

Kenzo

Çabucak ceketimi Mayve'ye uzatıyorum ama almıyor.

Asistanı ıgıllıkların ne olduğunu görmek için kapıyı açar. Mayve'nin bacaklarından aşağı kahve damladığını fark edince kağıt havlu almak için aceleyle dışarı çıkar.

Dönüşünde Mayve'e "Acıyor mu?" diye sorar.

"Sadece birazcık. Neyse ki kahve çok sıcak değildi," diye yanıtlıyor Mayve.

"Bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım. Sana yeni bir fincan yaparım."

"Teşekkür ederim," diyor Mayve, topuklarından kaymadan önce bacaklarını siliyor ve onları almak için eğiliyor. Yanımdan geçerken bir saniye bile bana bakmıyor. Sanki göz temasından kaçınmak istiyor gibi.

"Marco'yu geçtim-"

"Evet, o benim müşterim," diye araya giriyor. "Bana bildiğini söyledi."

"Neyi biliyordun?" Bu sefer bakışları benimkileri buluyor. İşte o lanet olası perili gözler.

Onlardan
nefret
ediyorum.

Onları
seviyorum.

Bir şaşkınlık paradoksu bana bakıyor.

"Boşanma hakkında," diyorum ona.

"Ah." Dikkatini tekrar bacaklarına çeviriyor ve üzerlerindeki kahveyi silmeye devam ediyor. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır, sana dikkatli olmanı söylemek için buradayım. Yabancılarla kapıyı açmayın ve tanımadığınız biri sizi ziyaret ederse beni arayın."

"Um...tamam."

"Ve çünkü paramı senin idare etmeni istiyorum," diye ekliyorum. "Paran mı? Çok paran var mı?"

Banka hesabıma giriş yapıyorum ve telefonumu ona uzatıyorum. Rakamları görünce dudaklarından yumuşak bir "oh" kaçıyor.

"Sen bir milyardersin," diye fısıldıyor. "Ve?"

İşte geliyorlar, o gözler kalkıp tekrar benimkileri buluyor.

"Boşanacağımız için bana bunu göstermeli misin?" "Boşanmamayı tercih ederim ama sen boşanmak istiyor gibisin," . "Bu gerçek değil."

Sesi neredeyse bir fısıltı gibi.

"Biz bunu tamamladık. Bu gerçek," hatırlatıyorum ve gözleri bana dönmeden önce tekrar telefonuma .

"Paranla ne yapmamı istiyorsun?"

"İnsanları zengin etmek için her ne yapıyorsan. Mali işlerimi senin halletmeni istiyorum." Gülümsüyorum. "Zaten yarısı senin."

Yüksek sesle ofluyor. "Hayır, değil." Telefonumu bana geri itiyor.

"Öyle. Kanun böyle. Evlilik sözleşmemiz yoktu."

"Paranı istemiyorum, o yüzden bana teklif etmeyi bırak." Sesi sinirli geliyor ve bazı açılardan onu suçlayamam. Her yerdeyim çünkü bir oksimoron gibi, o iki zıt kutuptan oluşuyor. Onu istiyorum. Onu istemiyorum.

"Evi ya da parayı istemiyorsun. Peki ne istiyorsun?" diye sordum. "Hiçbir şey. Senden hiçbir şey istemiyorum." Elini havada salladı.

Kapı açılmadan önce hızlıca çalınır ve asistanı içeri girip masaya bir fincan kahve koyduktan sonra hızla dışarı çıkar

Tekrar.

Ben konuşmadan önce sonsuza kadar sessiz kaldık, "Artık başka seçeneğin yok, değil mi?"

"Anlaşmıştık," diye itiraz ediyor. "Ev için," diyorum.

"Tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun? için bu mu gerekiyor?" diye fısıldıyor.

Siktir, evet!

Ayağa kalkıyorum, parmaklarım masasının üzerinde gezinirken onun yanına gidiyorum. Masaya yaslanıp ona yaklaşıyorum ve o da yüzünü bana çeviriyor.

"Benim için tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmek ister misin?" "Hayır, ben..."

Eğilip ağzımı kulağına dayadım.

"Kokunu alabiliyorum. O yüzden bana yalan söyleme." "Kenzo..." diye fısıldıyor.

"Evet, Mayve?"

"Lütfen dur." Geri çekiliyorum ve çenesine uzanıp onu yerinde tutuyorum. "Öp beni ve ciddi olmadığını göster."

"İşteyim," diyor kapıya bakarak.

Masadan kalkıp kapıya doğru yürüyorum ve kimsenin içeri bakmaması için perdeyi indiriyorum. Sonra tam olarak olduğum yere, tam olarak olmak istediğim yere geri dönüyorum.

"Bana ciddi olmadığını göster," diye tekrarlıyorum.

"Bu çok saçma," diyor ama sesindeki tereddütü duyabiliyorum. "Ayağa kalk." Emrimle ayağa kalkıyor. "Şimdi öp beni."

"Hayır."

"Bak-" diye başlıyorum, ama daha tek kelime edemedi dudakları dudaklarıma yapışıyor ve daha önce yediği her neyse ondan tatlı olan ağzı tüm duyularımı işgal ediyor. Ellerim kalçalarını buluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. O da

Ağzımın içine doğru inliyor ve beni istemediğini göstermek için korkunç bir iş yapıyor.

Elim kalçasından aşağıya, elbisesinin eteklerine doğru kayıyor ve elbisesini beline doğru kıvrana kadar yavaşça kaldırıyorum. Diğer elimle kıcını tokatlıyorum, sonra sertçe kavriyorum.

Kalçalarını benimkilere doğru daha da sıkı itiyor ve sonra gıcırdatmaya başlıyor. Bacaklarından biri kalçamı sarmak için kalkıyor ve ben de buna izin veriyorum. Kıyafetlerimizin içinden beni becermesine izin veriyorum çünkü belli ki şu anda vücudunun ihtiyacı olan şey bu.

Ve benim de tam olarak istediğim şeyin bu olduğunu inkar edemem. Ve *onu* istiyorum.

"Gördün mü, istiyorsun," diyorum tekrar inlerken ağzının içine. çekilmeye başladığını hissediyorum, ama kıcını kavriyorum ve beni hissedebilmesi için ona doğru itiyorum

-Her şeyimi.

Şu anda onun bana ihtiyacı olduğu kadar ben de onu istiyorum. "Gıcırdatmaya devam et, bebeğim. Al şunu."

İnliyor. Mayve'in kalçaları tekrar hareket ediyor ve dudakları benimkilere değiyor. Yavaşlamaya başladığını hissettiğimde serbest bırakıyorum, bu da neredeyse uçurumun kenarına geldiği anlamına geliyor. Eğiliyorum ve emmeden önce boynunu öpüyorum. Başını geriye atıyor ve ritmi yeniden hızlanıyor. Kıyafetlerimizin içinden beni beceriyor ve bir şekilde bu şimdiye kadarki en ateşli şey.

Ve sikim şu an o kadar sert ki. Dikişlerden patlıyor.

Gevşerken dudaklarından güzel bir inilti kaçıyor ve ben hafifçe geri çekiliyorum, vücutlarımız hala birbirine değiyor.

"Öp beni," diyorum. Bana şaşkın bir bakış atıyor. "Dudaklarımdan demek istemedim." Sırıttıyorum ve bir sonraki nefesimden önce elleri kemerimde oluyor. Kemerimi açmayı başarıyor, pantolonumun düğmesini açıyor, sonra acı verici bir şekilde yavaşça fermuarımı indiriyor. Sikim serbest kalıyor ve dudaklarını yalayarak

dizlerinin üzerine çöküyor. Ucuna yumuşak öpücükler konduruyor ve onay için bana bakıyor.

"Şimdi dil," diye emrediyorum, kendimi tutarak. Çünkü tek yapmak istediğim onu masanın üzerine yatırıp sikmek. Sertçe! Hayatında hiç sikilmediği kadar sert.

Onun yerine, vermeye istekli olduğu şeyi alıyorum.

Dili dışarı fırlıyor ve yarığımı yalayarak tüm spermlerimi alıyor. Beni bütün olarak yutmadan önce, ağzına boşalmam sadece birkaç pompalamasını alıyor. Beni çoktan boşaltmıştı ve ben o pembe dudakları etrafıma sarana kadar kendimi tutuyordum. Ve ne inanılmaz dudaklardı onlar.

Ayağa kalkıyor, elinin tersiyle ağzını siliyor. "Paranı istemiyorum," diyor.

"Boşanmak istemiyorum," dedim ona.

"Kenzo." Artık benimle uğraşamazmış gibi adımı söylüyor.

"Evet?" Ona gülümsüyorum, sikimi tekrar içeri sokuyorum ve pantolonumu yukarı çekiyorum. "Evrakları imzalama. Her gün köpekler gibi sevişebiliriz. Ne mükemmel bir evlilik olur."

"Sadece beni becermemi mi istiyorsun?"

Başımı arkaya atarak gülüyorum. Sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve o da bana soru soran bir kaş kaldırıyor.

Elbisesinin üstünden külotuna uzanıyorum ve bacaklarından aşağı çekiyorum. Her iki ayağını da kaldırıyor, böylece daha kolay çıkarıyor. Külotunu elime aldığımda ayağa kalkıp cebime sokuyorum.

"Eğer sadece sevişmek isteseydim, bunun için para ödeyebilirdim." Gözleri külotunun saklandığı cebimde. "Sana yeni külot almamı ister misin?" diye soruyorum.

"Benim de yeni bir elbiseye ihtiyacım var," diye fısıldıyor. Ona sahte bir selam verip dışarı çıkıyorum.

Mayve

"Mayve." Emma ofisime girerken bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum. Sessizce masama bakıyor, bana bakıyor ve "Bir şeye ihtiyacın var, bir saniye" diyor. Dışarı çıkıyor ve ben neden bahsettiğini merak ediyorum. Emma elinde çantasıyla geri geliyor ve yanıma yaklaşıyor. Ayağa kalkmıyorum çünkü muhtemelen kalkmamam en iyisi. "Al, şuraya biraz sür." Boynumu işaret ediyor ve bana bir pudra uzatıyor.

"Ne için?" Kompaktın aynasına baktığımda onu gördüm. *Bir morluk.*

Pislik herif.

Bana morluk yapmaya nasıl cüret eder, özellikle de işte olduğumu bildiği halde. Emma'ya teşekkür ediyorum ve fondötenini alıp hızla boynuma sürüyorum.

"Bence çok şirin."

"Şirin olan ne?" diye sordum. Boynumdaki o korkunç şeyden bahsetmiyordur herhalde. Fondöteni elimden geldiğince karıştırarak geride bıraktığı çirkin izi gizlemeye çalışıyorum ama iz bu kadar dikkat çekiciyken bu çok zor.

"Seni geri kazanmaya çalıştığını." Hüzünle gülümsüyor.

Ona tekrar teslim olduğum için kendimden nefret ederek inliyorum.

"Mayve." İkimiz de kapıya doğru bakıyoruz, Kenzo kapıya rahatça yaslanmış ve elinde iki çanta tutuyor. Boynuma yama yapmayı bitiriyorum ve pudrayı Emma'ya geri veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum Emma'ya.

Gölümsüyor, kıkırdıyor ve kapıyı kapatarak dışarı koşuyor.

"Gölgeyi indireyim mi?" Kenzo soruyor.

"Hayır, bunları bir daha yapmayacağız."

"Eğlenceliydi," diye yorum yapıyor.

Öyleydi ve onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum.

Yanıma geldi ve iki çantayı da masamın üzerine koydu. Ayrılmadan önce,
"Hesaplarım için sana bir e-posta göndereceğim. Sen paramızı hallet."

"*Senin* paran," diye bağıyorum .

Güldüğünü duymuyorum ama bir şekilde kazandığını düşünerek sırıttığını hissediyorum.

Yapmadı.

Ona izin vermeyeceğim.

İlk çantayı açıyorum ve yeni bir külot çıkarıyorum. Etiketini bakıyorum,
homurdanıyorum ve atıyorum.

Mümkün değil.

Kim bir külot için 200 dolardan fazla öder ki? Bu doğru
olamaz.

Olabilir mi?

Telefonumu alıp çöp kutusundaki külotun fotoğrafını çekiyorum ve ona gönderiyorum. Ona bu kadar para harcamayı düşünmesinin bile çok çirkin olduğunu söyledim.

Hemen mesaj atıyor.

Kenzo: ben kırdım, o yüzden parasını ben ödeyeceğim.

Ben: kırmadın, aldın.

HATIRLATIYORUM, bu yüzden Şu anda hiç giymiyorum.

Kenzo: Ve aşağıdaki çiftleri de alacağım.

HUFF dedim ve telefonumu yere bıraktım.

Sinir bozucu, lezzetli, dostum!

Diğer çantayı açtığımda yeni bir elbise buluyorum. Fiyat etiketine bakmak istediğımden bile emin değılim ama sonra altında bir kutu görüyorum. Muhteşem beyaz yazıları olan ve köŐelerinde kırmızı bir fiyonk bulunan altın rengi kutuyu çoğı kadın tanır. İçinde topuklu ayakkabılar var - kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılar. Elbiseyi çıkarıyorum ve kutuyu hızla açıyorum. oğı kıyafetle uyum sağılayacak profesyonel-klasik siyah topuklu ayakkabılar.

Biraz inledim.

Çünkü onlar mkemmел.

Elbise, topuklu ayakkabıların altına uyması için kırmızıdır.

Kalktım ve yeni kıyafetlerimi denemek için perdelerimi kapattım. Ve bunu yapar yapmaz, kendimi yepyeni bir kadın gibi hissediyorum.

Bu elbise mkemmел.

Kıvrımlarımın üzerinden kayıyor ve tam oturuyor.

Her Şeyi gösteriyor ama gurur verici bir Şekilde.

Doğıru bedeni nasıl seçebildiğini bile bilmiyorum, ama vücuduma mkemmел bir Şekilde yapışması, onlardan on tane istememe neden oluyor. Topukluları giyiyorum ve anında kendimi süper kadın gibi hissediyorum.

Topuklular bir kadına bunu yapabilir mi?

Kapı çalınıyor ve kimse içeri girmesi için seslendiğinde Emma içeri giriyor.

Kapının önünde durdu ve beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Vay canına! Ne elbise ama." Onun için dönüyorum. "Kendime böyle bir kocayı nereden bulabilirim?" diye sızlanıyor ve bana bugünün notlarını uzatıyor.

Ona arka sokakta bir tane bulabileceğini söylemeliyim. Çünkü gerçekçi olalım... Kenzo gibi biriyle tanışmak için yolundan sapmazsın.

O bir katil.

Yine de henüz anlayamadığım nedenlerden dolayı ellerini üzerimde gezdirmesine izin veriyorum.

Ve bundan zevk alıyorum.

daha fazla. Yapmam
gerekenden daha
fazla.

"Benim için bir fotoğraf çeker misin?" Ona telefonumu uzattım ve o da bir fotoğraf çekti. Instagram'ı açıp yeni bir profil oluşturuyorum, bu sefer silinmemesini ya da ona zarar vermemesini umuyorum, oysa bu benim hatam değildi. Instagram'ımı izlemesinin onu bıçaklatacağını kim bilebilirdi? Bildiği kadarıyla listesine ekleyeceği bir sapıklık olabilirdi.

Resmi yeni hesabımda paylaşırken şöyle bir başlık atıyorum...

, *ama gerçekten senin değil.*

Bir yorum görünmeden önce gönderiye anında bir beğeni alıyorum. Tek bir kelime yazıyor.

Benimkini!

Profile tıklıyorum ve boş bir profil olduğunu görüyorum, kim olduğunu gösteren bir resim yok, ancak kullanıcı profil adı *Mayvestalker*.

Uygulamayı kapatıp günün geri kalanında çalışmaya önce gülmekten kendimi alamıyorum.

O akşam geç saatlerde eve geldiğimde o iki adam tekrar kapımdaydı.

Bugün geç saate kadar çalıştığım ve otobüse yetişmek istemediğim için Uber'den inerken telefonumdan arama tuşuna basıyorum ve bu şekilde gitmenin en güvenli seçenek olduğunu düşünüyorum.

Belki de yanlışmışımdır.

"Mayve," diye cevaplıyor Kenzo.

"Kapımda iki adam var," diye fısıldadım.

O anda içlerinden biri döndü ve beni gördü. Korkuluklara doğru adım attı ve gözlerimin içine baktı. Kötü görme yeteneğime rağmen, bana baktığını biliyorum. Dün gece ön ışığımı açık bırakmışım ve bu sabah çıkarken kapatmamışım, şimdi bunun için şükrediyorum. Her şey olup biterken güvende olduğumdan emin olmak istedim ve bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Çünkü zayıf görüşüm sayesinde, ışıktandırma olmadan onları göremezdim.

"Yanlarına gitme." Kenzo telefonu kapatıyor ve ben şimdi ne yapacağımdan emin değilim. Uber hareket ediyor ve iki adam da bana bakıyor.

"Mayve," diye sesleniyor içlerinden biri.

Etrafta kimse var mı diye bakıyorum ama ortalık sessiz ve sadece biz varız gibi görünüyor.

Gitmem gerek.

Beni açıkça görebilecekleri ve bana ulaşabilecekleri bir yerde durmak akıllıca değil. Neden burada olduklarını bilmiyorum.

Ama ben de bilmek istediğimden emin değilim.

"Hey, birkaç sorumuz daha var," diye bağıyor içlerinden biri. Ne yapacağımı bilemeden çantamı kavrayarak öylece duruyorum. Aklıma "kaç ya da savaş" geliyor ve gözlerim bu haldeyken ikisini de yapamıyorum. "Sohbet etmek için dairene girebilir miyiz?"

Yine bir şey demiyorum.

Ayak sesleri ve içlerinden birinin bana doğru yürümediğini umuyorum.

Allah kahretsin! Olduğum yerde donup kaldım ama Kenzo onlara yaklaşmamam gerektiğini açıkça söyledi. *Ama bana doğru geliyorlarsa bunu nasıl yapacağım?*

Telefonum çalıyor ama bir santim bile kıpırdayamıyorum. Bir şeyler ters gidiyor.

Yalnız yürüdüğüm o geceki gibi değil çünkü o sadece benim aptallığımdı. Bu mu? Bu her türlü yanlış hissettiriyor. Bu insanlar beni aramaya geldi ve nedenini bilmiyorum. Ama tahminimce Kenzo'yla bir ilgisi var.

"Çok sessizsin," diyor biri tam önümden, arkamdan gelen diğerinin ayak seslerini duyarken. "Bu da yardımcı oluyor. Söylesene, burada olduğumuzu biliyor mu?"

Yine konuşmuyorum.

"Oh, anlıyorum."

Ben bir şey söyleyemeden ya da yapamadan yüzüme bir şey itiliyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Göz kapaklarım ağırlaşp kapanmadan önce hatırladığım tek şey bu.

"ONLAR İÇİN ÜZGÜNÜM. Ama bazen en kötü seçenek gereklidir." Gözlerimi açmak için mücadele ediyorum, kuru ve kaşınıyorlar ve gerçekten acıyorlar, bu yüzden birkaç kez göz kırpmıyorum ve sonunda açıldıklarında her şey normalden daha bulanık ve ışıklar çok parlak. Gözlerimi kapatmak için kollarımı kaldırmaya çalıştığımda hareket etmiyorlar. Çekiyorum ama bağlı görünüyorlar. "Evet, yerinde olsam zahmet etmezdim."

Konuşan adamı seçebilmek için birkaç kez daha göz kırpmam gerekiyor. Yaşlı bir adam ve onu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

"Büyüleyici gözleriniz var. Acaba onu şey bu muydu?"

Onu kilit altına almaya çalışan diğer tüm kadınlar başarısız oldu."

Ayağa kalktı, bağlı olduğum yere doğru yürüdü ve elimi tutarak yüzüğü inceledi. "Kenzo bu yüzük için aradıktan sonra kuyumcu beni aradı.

Kenzo çok fazla bilgi vermediği için en iyisinin ne olduğu konusunda herhangi bir öneride bulunup bulunamayacağımı sordu." Elimini bırakıyor ve eğilip yüzüme bakarken elim sandalyenin üzerindeki tahtaya çarparak geri düşüyor. "Sana aşık olması için fazla bir şey gerekmedi ve o kimseye aşık olduğu bilinen bir adam değil."

"O bana aşık olmadı," diye ısrar ediyorum.

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. Kahkahası neredeyse manyakça, kendimi nasıl bir cehennemin içine soktuğumu merak ederek biraz geri çekilmeme neden oluyor.

"Eminim seni gördüğü anda yapmıştır. Kenzo ya hep ya hiçtir. Çoğu insan hiçbir şeyini alamaz, ama bence o farkında bile olmadan sana her şeyini verdi." Mırıldanıyor. "Bana yaptığı gibi. Ona bu dünyada ne görmek istediğini gösterdim ve o da benim elimde oyuncak oldu. Diğer kardeşlerin aksine Kenzo daha kırılmıştı. Neden olduğundan emin değilim ama öyleydi. Hatırlamadığı çocukluk travması ya da ailesinin onu terk etmesi olabilir. Ama olaylarla diğer ikisinden daha sert başa çıkıyor. Ben de bunu kendi avantajıma kullandım." Adımlarını hızlandırmaya başlıyor ve ne demek istediğini merak ediyorum, bu yüzden dinliyorum ama tetikte kalıyorum.

"Zuko, ağabeyi, kaba saba biri ve kimseye güvenmiyor, kendi kardeşlerine bile. Tam olarak değil.

"Kyson hassas biri..." Sanki ona karşı bir zaafı varmış gibi duraklıyor, ki ben bunu hemen tuhaf buluyorum. "Bu yüzden öldürdüklerini öpmeye başladı. Nedenini hiç bilmiyordu ama sebebi buydu.

"Ya Kenzo? Onun için büyük umutlarım vardı. Hiçbir kadın ondan ciddi bir şey istemez. Kesmeyi çok seviyor. En iyi bir uyuşturucu bağımlısı olacağını düşünmüştüm, ki bu da sorun olmazdı. Ama hayır, *seni* buldu. Biraz ona benzeyen ama aynı zamanda farklı olan bir kız. Aynı memleket, berbat ebeveynler, yalnız biri ve kimilerine göre mükemmel bir eşleşme."

Telefonu ötüyor ve ekranı kontrol ederken gülümsüyor. Sonra bana göstermek için telefonu çeviriyor. Bu Kenzo. Bir araba yoluna benzeyen bir yere doğru fırlıyor, giderken silahını kaldırıp ateşliyor.

Lanet olsun!

Çok öfkeli.

Öfkenin telefonun ekranına yansıdığını hissedebiliyorum.

Başımı kaldırıyorum ve beni esir alanın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onu tanımıyorum ama Kenzo ve kardeşlerini son derece iyi tanıyor gibi görünüyor.

"Kızmış gibi görünüyor." Telefonu benden uzaklaştırdı ve tekrar oturdu. "onu öldürmeye çalışıyorum. Kenzo'nun hiç zayıflığı yoktu..." durakladı, "sana kadar." Son kısımda nefesim kesildi. "Kardeşleri de en az onun kadar yetenekli ama *Kenzo* benim için her zaman çok özeldi." Devam etmeden önce gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor, "Her işi sorgusuz sualsiz yapardı. Ona bir adam öldürmesini söylediğimde 'Tabii' derdi." İç çekiyor ve gözlerindeki duygusal parıltı daha uğursuz bir şeye dönüşüyor.

"Her şeyi para için ve ben söylediğim için yaptı. Ta ki kardeşi ona benim hakkımda bilgi getirene kadar. Gerçekten öğrenmeyeceğimi mi düşündüler?" Başını sallıyor. "Ben her şeyi biliyorum. Ama Kenzo kardeşlerinin aksine gelip bana sordu. Ve yalan söylediğimde, bunun ilk hatam olduğunu biliyordum. Las Vegas'ta o kızı bulduğunda? *Onun* için oradaydı ve tesadüfen seninle evlenmiş olarak geri döndü. Hiç ona göre değil."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Ben soruyorum.

"Çünkü seni izliyordum. Seni Marco ile gördüm."

"O bir müşteri," diyorum ona. "Kenzo ve ben bir hiçiz. Boşanmak istedim."

"Evet, hatırlıyorum, mezarlıkta. Peki bu boşanma için ne yaptınız?" Yanaklarım kızardı. "Benim hoşuma gitmek için biraz yaşlısın." Sözleri karşısında ürperiyorum. Ne kadar gençlerden hoşlanıyor? Otuzuma yeni bastım. "Ama çekiciliğini anlıyorum."

Uzanıp parmağıyla yüzümün yan tarafına dokunduktan sonra çenemi sertçe kavırıyor ve beni tekrar yüzüne doğru çekiyor. "Gözlerini benden ayırmayacaksın, anladın mı?"

Başımı sallayamıyorum ama küçük bir "Evet" diyebiliyorum. Ve yüzüme öyle sert bir tokat atıyor ki yıldızları görebiliyorum.

OceanofPDF.com

OTUZ

Kenzo

Boynunun kırılması kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Ama kırmak istediğim boyun değil.

Pops'un adamlarından biri, eğitmediğini söylediği adamlardan biri. Ve bana yalan söylemesine izin verdim.

Beni ezip geğmesine izin verdim. Kazanmasına izin verdim.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

Çünkü artık ikinci bir sefer olmayacak.

Mayve'i benden saklayabileceğini sanıyor ama onu bulabileceğimi bilmiyor. Gerçekten, o daha iyi bilmeli.

Babam kim olduğumu unuttu mu?

Avlanıyorum.

Ve bu işte çok iyiyim.

Onu nerede tuttuğunu bulmam sadece yirmi dakikamı aldı ve oraya gitmem de sadece on dakika sürdü.

Motosikletimi park ettiğimde iki adam silahlarını bana doğrulttu. Ama onlar bir şey yapamadan sesler duyuyorum ve kardeşlerimi görmek için dönüyorum.

Babam gerçekten gelmeyeceklerini mi düşündü?

Bu çok komik.

Daha iyi bilmeliydi. Ve bunu yapmaması utanç verici. Sadece onun için değil, bizim için de.

Ne de olsa bizi o eğitti, yani her şeyi biliyor olmalı. Ama sadece bu kadar. Her zaman bir şeyleri saklıyoruz.

Bu şekilde bu kadar iyiyiz - tüm kartlarınızı vermek asla iyi değildir. O kozu elde etmek için her zaman yedekte bir miktar tutarsınız. Ve şu anda buna ihtiyacımız var gibi görünüyor.

Ülkenin en iyisiyiz; muhtemelen dünyanın da. İnsan bulmakta hiç zorlanmıyoruz. Bulamayacağımız kimse yok. Aylarımızı alsa bile, sonunda onları buluruz.

Cesetlerin yattığı yere doğru ilerliyorum ve kardeşlerim beni bekliyor.

Ben.

"Girmemizi mi istiyorsun, çıkmamızı mı?" Kyson soruyor. Bu pisliği temizlemem için beni bıraktı,

ama yapamadım. Şimdi olanlar için sadece kendimi suçluyorum.

Ama Mayve'i dahil etmek? Bu kabul edilemez.

"Dışarı" dedim onlara.

Zuko başını sallar ve gider. Ne yapacağını biliyoruz. Burada başkalarının olmadığından emin olacak. Güvenli olduğundan emin olacak.

Kyson bana sert bir bakış atıyor ve boynunu kırıyor. "Bu sefer onu öldürsen iyi edersin," diyor ve arkasını dönüp Zuko'nun aksi yönüne gidiyor. "Seni de bağlamadığından emin olmak için on dakika içinde peşinden geleceğim." Gülüyor.

"Sadece dileyebilir."

Başını sallıyor, bu ifadenin doğru olduğunu biliyor. Kapıya doğru ilerledim ve kapıyı çaldım.

Babam burada olduğumu zaten biliyordur. O aptal değil ve eninde sonunda onu bulacağımı biliyor.

"Kenzo." Babamın sesi evin karanlığının derinliklerinde bir yerden çınlıyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ışığa uzanıyorum. Işıkları açtığımda babamın elinde şarap kadehiyle salonun ortasında oturduğunu görüyorum, yanında da elleri bağlı bir şekilde sızmış olan Mayve var. Ayaklarım ona doğru gitmeye başlıyor, ama o bana bakıyor. Duruyorum ve görüş alanıma bir şey çekiyor. İşte o zaman kızın boynuna, çektiğinde gerilen bir tel doladığını görüyorum.

"Çok sert çekersen zavallı kızı boğarsın," diyor ona doğru bakarak. "Güzel şey. Senin tipin olduğunu düşünmemiştim ama çekiciliğini görebiliyorum." Tekrar çekiyor ve telin kızın boynunu daha derinden kesmesini izliyorum. "Kuralları biliyordun. Duygusal bağ yok... Senin zayıflığını oluşturan şey bu. Bunu biliyorsun ama yine de burada duruyorsun. Eğer o olmasaydı, eminim benim itaatkâr askerim olarak kalırdın."

"Hayır, yine de beni öldürmeleri için insanlar gönderiyor olacaktınız," diyorum. "Şanssız bir şekilde, ekleyebilirim."

"Evet, öldürmek için tam bir baş belasısın, bunu kabul ediyorum. Ne de olsa seni eğittim ve en iyisi yaptım." Gülümsüyor.

Küçük bir ses bakışlarımı Mayve'ye geri çekiyor. Yavaşça uyanıyor, gözleri dalgalanıyor.

Bunun için benden nefret edecek, ama bu benim tek seçeneğim.

"Öldürün onu! Sanki umurumda. Ama sonunda onun yanında sen yatacaksın, ben değil."

Mayve'nin gözleri açılıyor ve kaşlarını çatarak başını hafifçe sallıyor. Boynundaki telin sıkıldığını hissederek hissetmez duruyor. O gözler beni buluyor ve duraklıyor, kırıyor ve tekrar duraklıyor.

Söylediklerimi duydu ve hiç etkilenmedi.

Kahretsin, benden nefret edecek ve bu durumdan kurtulmak için biraz çaba sarf etmek gerekecek.

"Bunu daha kolay çözebilirdik, Kenzo." Pops başını sallıyor. "Yine de zor yoldan gitmeye karar verdin." Tam o sırada kapı açılır ve yüzü kanlar içinde kalan Kyson içeri getirilir.

dizlerinin üstüne çöktü. "Gerçekten kardeşini getireceğini bilmediğimi mi sandın?"

Kardeşim. Kardeşim dedi, *kardeşlerim* değil. Ve Zuko'dan bir iz göremiyorum.

"İkinizi ayırmaya çalıştığımda bile, her zaman birbirinize geri dönmenin yolunu buluyordunuz. İkiz bağını hafife almışım," diyor Pops.

"Seni öldüreceğim," diye bağılıyor Kyson babasına, hançer gibi bakıyor ve iki adam arkasında dururken yüzünü siliyor. Biri kafasına silah dayamış, diğeri boğazına bıçak dayamış.

"Boş tehditler savurmaman gerektiğini biliyorsun," diyor Pops Kyson'a, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Şimdi, Zuko nerede?" diye soruyor.

Omuz silkiyorum ve Mayve'in boynundaki teli biraz daha sıkıyor. "Onun ölmesini istediğini düşünüyor olabilirsin ama ben öyle düşünmediğini hissediyorum."

Zuko içeri girerken, "Bırakın onu," diye emreder.

Ama yalnız değildir. Babasının karısının yanında sahip olduğu ve bir türlü bırakmadığı oyuncağı da yanında, boğazına bıçak dayanmış bir şekilde.

Pops ona doğru bakar ve gözlerini devirir.

"O sürtüğü öldürebilirsin. Bana karşı bir kadını kullanmaktan daha iyisini bilmelisin," diyor Pops başını sallayarak.

"Ne? Bunu nasıl söylersin?" diye bağırır ve çırpınır ama Zuko onu yerinde tutar.

Babam oyuncağını hiç umursamadan bana bakıyor. "Üç Hunter kardeş. Mükemmel olacak. Hepinizi öldürmek için tek seferde. Aklınızı oyunda tutabilseydiniz, mükemmel olurdunuz."

"Senin mükemmel küçük askerlerin," diye alay ediyor Kyson ve Pops'un gözleri onunkilere kayıyor. "Evet, onu bana karşı kışkırtanın sen olduğunu biliyorum."

Pops arkasına bakar

Bana. "Birçok özelliğinizden biri de hataya yer vermeyecek kadar sadık olmanızdı." Pops

ayağa kalkar ve bakışları her yere kayan Mayve'in arkasına geçer.

Korkuyor.

Titriyor.

Ve bundan onun adına nefret ediyorum!

"Eğer kardeşin bu işe karışmasaydı, yaptığım şeyle ilgili hiçbir sorunun olmazdı," diyor babam. Ve korkarım ki haklı. Muhtemelen yapmazdım. Kyson konuyu açtı ve açıkça görmemi sağladı. Pops'a güvendiğim için her şeyi görmezden gelebilirdim. Kabul edelim ki güvenmemek için bir nedenim yoktu.

Ama şimdi?

Şimdi, sevdiğim kadın onun ellerinde ve gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülüyor.

Bunun için beni affedeceğinden emin değilim.

OceanofPDF.com

OTUZ BİR

Mayve

Bir ığlık duyuyorum ve bunun benim dudaklarımdan çıkmadığına inanamıyorum.

Ama bir şekilde Kenzo'yu izlerken sessiz kalıyorum. Bakışları arada bir bana kayıyor, ama çoğunlukla arkamda boynumdaki şeyi her geçen saniye daha da sıkı adama odaklanıyor.

Nefes almakta zorlanmaya başladım ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Ya da bu konuda yapabileceğim bir şey olup olmadığından.

"Hangisi, Kenzo? Seç birini," diye alay eder adam. "Kız..." daha sıkı çekiyor, "ya da kardeşin."

Kenzo, Kyson'a bir bakış bile atmıyor.

"İkisi de değil," diyor sırtarak ve bana yaklaşıyor. Yanında taşıdığı bıçağı ıkarışını izliyorum. Öldürme işini silahla yapıyor gibi görünüyor ama bıçağı kendine saklıyor. Garip, ama kafasının iç işleyişini bilmiyorum. Ama bildiğim kadarıyla, beyninin içi ölümcül.

Ve biraz da tatlı.

En azından benim için.

Kenzo bıçağı kaldırıp kıvrılmış kollarının altındaki ön koluna yerleştirirken gözleri benimkilerle buluşuyor. İlk kan parçasını görmeye başlayana kadar bıçağı etine bastırmasını izliyorum.

Hassiktir! Kafam bir anda bulanıklaşıyor ve her şey kararmadan hemen önce bir hareket görüyorum.

"Ne yaptın sen?" diye bağılıyor arkamdaki adam.

"Mayve..." Kenzo benim adımlı söylüyor.

Ama kan... kan orada.

Tam öleceğimi düşünürken biri yüzüme sert bir tokat atıyor. Kendi kanımın tadını alıyorum ve gözlerimi açtığımda Kyson'ın önümde çömeldiğini görüyorum.

Artık arkasında kimse yok.

"Uyan! Şimdi zamanı değil," diyor ve ayağı kalkarken beni yanına çekiyor. Beni dik tutarak dönüyor ve Zuko'nun elindeki kadının boğazını kesip yere düşürdüğünü görüyorum. Daha önce bana sahip olan adam, Pops, Kenzo ona yaklaşırken başını sallayarak geri çekiliyor.

"Bizi öldürebileceğini mi sandın? *Onu* öldürebileceğini mi?" Kenzo kıkırdıyor ve bu kıkırdamada tüylerimi diken diken eden bir şey var.

"Ben senin için bir baba figürüydüm, Kenzo. Bana böyle davranamazsın," diye yalvarır adam.

"Sevdiklerime zarar vermek isteyen birine nasıl davranmam gerekiyor?"

Sevgi mi? Elbette, kardeşlerinden bahsediyor.

Peki ya ben?

"İyi misin?" Kyson bana soruyor. Başımı sallıyorum ve gitmeme izin veriyor.

Yerde üç ceset var, ikisi Kyson'ın bulunduğu yerin hemen yanında - onu doğuran adam şimdi ölü - ve Zuko'nun doğurduğu kadın da ölü.

Daha çok korkmalıyım ama ellerim boğazıma gidiyor. Acıyor. Neredeyse yanıyor. "Kenzo," diyorum zayıfça. Cevap vermeyince yukarı bakıyorum. Kenzo, Pops'u dizlerinin üzerine çöktürmüş, ona doğru eğiliyor.

Lanet olsun! Kan var ve hızla başka tarafa bakıyorum. Bunu izleyemem. Eğer izlersem, yerde baygın yatacağımı biliyorum. Hayır, çok geç, gördüm.

"Lanet olsun, Kenzo. Mayve." Kyson düşmeden önce beni yakalıyor, ama tamamen bayılmamayı başarıyorum.

"Ölmeyi hak ediyor," diyor Kenzo.

Yaklaşan ayak seslerini duyabiliyorum.

"Buna bir son vereceğim." Bunun Zuko'nun sesi olduğunu biliyorum ve bir şey söyleyemeden ya da yapamadan yüksek bir patlama sesi duyuyorum. Sonra kollar beni kaldırıyor ve gelin gibi tutuluyorum.

"O olmak istedim." Kenzo'nun sesi artık çok yakın.

"Evet, senin de şansın vardı. Eğer onu öldürmek isteseydin neden göğsünden bıçakladın ve sonra geri çıkarıp tekrar yaptın?" Kyson diyor ki.

Bu kanı açıklıyor.

"Çünkü nasıl hissettirdiğini bilsin diye biraz daha uzun oynamak istedim," diye feveran ediyor Kenzo.

"Onun lanet olası duyguları yok. O adamın içi ölmüş," diye ekliyor Zuko ve Kenzo beni taşırken onun önümüzden yürüdüğünü görüyorum. Beni arka koltuğa oturttuğu ve arkamdan bindiği bir arabaya gidiyoruz. Ondan uzaklaşıp kapıya yaslanıyorum ve camdan dışarı bakıyorum.

"Bana boğazını göster." Başımı sallıyorum ama o daha da yaklaşıyor. "Lütfen."

Birisi öksürüyor ya da bir şey yutuyor ve gözlerin üzerimde olduğunu biliyorum ama hareket edemiyorum.

"Lütfen bana dokunma."

Huffs. "mu?"

"İyi olacağım. Eve gitmem gerek."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır" dedim hiç düşünmeden, sonra "Aslında..." dedim.

"Evet?"

"Güvende olacak mıyım?" Ben soruyorum.

"Gece ön tarafta kalacağım," diyor. "Tamam."

Evime vardığımızda, tek kelime etmeden dışarı çıktım. Ne demem *gerekıyor*, *Hey, beni bu duruma soktuğun ve sonra kurtardığın için teşekkürler* mi?

Hayır. Şu anda söyleyecek güzel bir şey bulamıyorum, o yüzden en iyisi hiçbir şey söylememek.

Merdivenleri çıkarken onu arkamda hissediyorum. En tepeye ulaştığımda, arabanın gittiğini görmek için aşağı bakıyorum.

Kahretsin.

Anahtarım yok.

Çantam nerede? Telefonum? Bunların hiçbirini düşünmedim bile.

"Al." Kenzo bana çantamı uzatıyor, ben de ondan alıyorum. Titreyen ellerimle içeri uzanıp anahtarlarımı çıkardım ve kapının kilidini açtım. Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Şu anda onu görmek istemiyorum. Her şeyi çıkarıp yakacağım, sonra da bir hafta kadar uyumak istiyorum.

Bu adil, değil mi?

BOĞAZIM AĞRIYOR. Ertesi gün uyandığımda aklıma gelen ilk şey bu oluyor. Uykum berbattı ve hala kendimi aşırı yorgun hissediyorum ama bugün çalışmalıyım. Dün gece yaşadıklarım yatakta bir hafta geçirmemi gerektirse de daha fazla izin alamam ve Vanessa'ya kesinlikle daha fazla cephane vermek istemiyorum.

Duşa girdikten sonra kokuyu temizlemeye çalışıyorum. Kokusunu alabildiğim tek şey gül vücut yıkayıcısının güzel kokusu olana kadar kendimi keseliyorum.

Kabarık bir havluya sarınarak aynaya yaklaşıyorum ve buhardan oluşan buğuyu siliyorum. Kendimi gördüğümde şaşkına dönüyorum. Boğazımın derisi kırmızı ve kızgın, üstelik Hickey de morarmış. Boynum boğulmuş gibi görünüyor ve hala nasıl ayakta durduğumdan emin değilim.

Makyaj çekmecemi açıyorum ve morlukları kapatmaya yardımcı olacak bir şey bulana kadar karıştırıyorum. Ön tarafa sürmeye başlıyorum ama neredeyse hiçbir şey yapmıyor. Hayal kırıklığına uğrayarak fondöteni duvara fırlatıyorum ve fondötenin her yere dökülmesini izliyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum ve en başta bununla uğraşmak zorunda kalmam beni çok kızdırıyor.

Makyajdan şimdilik vazgeçerek dolabımdan bir şeyler çıkarmaya başladım ve iş arkadaşlarımı ve müşterilerimi korkutmamak için boynumu örtmek için ne kullanabileceğimi bulmaya çalıştım. İnsanların bana ne olduğunu sormasına ihtiyacım yok. Bu sadece bir yığın gereksiz dikkati üzerime çekecektir ve en son isteyeceğim şey, neden hastaneye gitmem gerekiyormuş gibi göründüğümün araştırılmasıdır. Eminim beni seven iş arkadaşlarım boynumu gördükleri anda beni hastaneye götürmek isteyeceklerdir.

Siyah balıkçı yaka bir elbise bulmayı başardım. Daha önce giydiğimi sanmıyorum ve dizlerimin biraz üzerinde duruyor ama çoraplarla eşleştirip Kenzo'nun bana aldığı siyah topuklu ayakkabıları giyiyorum.

Kapıya gitmeden önce çantamdan başka bir şey alma zahmetine katlanmıyorum. Genellikle öğle yemeği yer ve çıkmadan önce kendime bir kahve yapardım. Ama kapıyı açtığımda Kenzo resmen bacaklarıma yapışıyor ve ben de geri çekiliyorum. Doğruldu, ayağa kalktı ve bana doğru döndü. Onu hiç yumuşak bir adam olarak düşünmemiştim -şu anda da düşünmüyorum çünkü hala tamamen zorba- ama gözlerindeki bakış biraz kaybolmuş.

Ve ona hiç benzemiyor.

Konuşmaya başlıyor ama ben elimi yüzüne doğru kaldırıp başımı sallıyorum. Ağzından çıkacak herhangi bir şeyi duymaya hazır olduğumdan emin değilim çünkü onun her şeyine teslim olmak istemiyorum.

"Ben işe gidiyorum. Lütfen çekil." Tek kelime etmeden kenara çekiliyor ve ben de onun yanından geçip gidiyorum, bakışlarını sürekli sırtımda hissediyorum.

Otobüs durağına gidip beklediğimde onu hâlâ hissedebiliyorum.

Ve otobüse bindiğimde, onu bıraktığım yerde, kapımda, beni izlerken bulmak için arkama bakıyorum.

İşler sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Vanessa birkaç kez geçip kıs kıs gülüyor ve gün boyunca onunla olan tüm etkileşimim bu kadar. Jeff hızlı bir özet toplantısı istedi ve ben de kaçmadan oturmayı başardım.

Sonuç olarak, bugünün başarılı geçtiğini söyleyebilirim. En iyi yüzümü takındım ve işe yaramış gibi görünüyordu.

Eve döndüğümde kendimi bir topun içine sokup uyumayı ve belki bir kutu çikolata yemeyi planlıyorum. Henüz tam olarak emin değilim ama umarım başka bir insan görmeyi içermiyordur.

"Hızlı aramada seksi erkeklerden oluşan bir çevren var mı?" Emma soruyor. "Yani, bu bebek arabası itiyor ama yine de inanılmaz seksi. Ve kocana çok benziyor." Ben eşyalarımı toplarken o mırıldanarak kapıdan dışarı bakıyor.

"Eve git Emma, geç oldu." Bana birkaç konuda yardım etmek için geri kaldı - bu kız son derece sadık ve ben onu bu yüzden seviyorum.

"Bana iki kere söylemene gerek yok." Emma bana bakan Kyson'ın yanından geçerken bebeğe el sallıyor.

"Sorun nedir?" Ona sordum. Bir çocuğu olduğunu bilmiyordum ve neden burada olduğundan bile emin değilim.

"İşe mi geldin?" diye soruyor, şaşırarak.

"Hepiniz akli dengesi yerinde olmayan bir moronla ilişki kurmayı seçtiniz diye hayatımı askıya mı almalıydım?"

"Touché."

Bebek sesler çıkarmaya başlayınca ona uzanıyor ve kalçasına yaslanması için kucağına alıyor. Gülümsüyor ve ben de içim acısa da gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Muhteşem biri," diyorum.

"Bana çekmiş diyeceğim ama gerçekçi olalım, Kalilah'ın tıpatıp aynısı," diyor hüzünlü ve gururlu bir sesle. Bana dönüp bakarken ellerini birbirine çırpıyor. "Seni eve bırakmaya geldim."

"Neden?"

"Çünkü buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorum ve Kenzo'nun seni götürmesine izin vereceğinden şüpheliyim." Ben daha itiraz edemeden, "Akşam yemeği için bana gelmeni istiyorum. Kalilah seninle tanışmak istiyor ve Alaska da orada olacak. Onunla daha önce tanışmıştın. O zaman mor saçları vardı, belki de maviydi. Saç rengi seçimlerini takip edemiyorum." Omuz silkiyor.

Çantamı omzuma doğru çekiyorum. "Sanmıyorum..." Yaklaşıyor ve kızı bana doğru uzanıyor. "Kızınla bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"İşe yarıyor mu?" diye soruyor sırtarak. Onunla Kenzo arasındaki farkı görebiliyorum. Kenzo'nun vücudunda pek eğlence yokmuş gibi görünüyor, ama Kyson'la birlikte, sadece ağzından kayıyor.

"Hayır," diyorum onu alırken.

"Çocuk istiyor musun?" diye soruyor. "Hayır. Çocuk sahibi olamam."

"Kahretsin, özür dilerim! İstemedim oldu-"

"Hayır, sorun değil." Öyle de oldu. Yumurta üretmediğimi öğrenmeden önce bile bu durumdan memnundum. Gerçi bunun bir şok olduğunu söylemek çok da yanlış olmaz. Sanırım haftalarca üzgündüm ve kafam oldukça karıştı. Ta ki kendime, başlangıçta hiç çocuk istemediğimi hatırlatana kadar. Ve bu da bir seçenek olarak sorun değil. Kadın olduğunuzu kanıtlamak için çocuk sahibi olmanıza ya da çocuk istemenize gerek yok. Siz sadece kendinizi yapın ve her şey en iyi şekilde yoluna girsin.

"Şey, uyarayım... Kalilah bir bok pişiremez." Gülüyor. "Ve Alaska daha da kötüdür, eğer mümkünse. O yüzden umarım yemek yemişsinizdir." Dışarı çıkıyor ve ben de onu arabasına kadar takip ediyorum, bebeği benden alıp araba koltuğuna yerleştiriyor.

"Kenzo nerede?" Ben soruyorum.

"Bu akşam bir işimiz var ve evde tek başınıza olursanız gideceğinden şüpheliyim."

"Yani planın bu mu? Beni bebeğinizle ikna edip kadınlarınızla düşürmek mi?"

"İyi plan, sence de öyle değil mi?" Kyson arabayı sürmeye başlamadan önce kıkırdıyor. Yolda bana birkaç soru soruyor ama çoğunlukla konuşmasını dinliyorum. Neyse ki konuşmayı seviyor ve ben aşırı yorgun olduğumdan ve uyanık kalmakta zorlandığımdan bu, yolculuğu ilginç kılıyor.

Lüks bir eve yanaştık ve o arabadan indi. Araba yolculuğu sayesinde mışıl mışıl uyuyan Lyla'yı -adının bu olduğunu bir şeyler anlatırken öğrendim- alıyor. Biz oraya varmadan kapı açılıyor ve iki kadın orada duruyor. Kadınlardan birini evimden tanıyorum - onunla tanıştığımda iyi görünüyordu - diğerini ise tanımıyorum. Kalilah olduğunu tahmin ettiğim kadın aşağı iniyor ve arabaya dönüp gitmeden önce Lyla'yı Kyson'dan alıyor.

"İçeri gel, ısırmayız. Sertçe," diyor Alaska.

Ve daha iyisini bilmeme rağmen onları içimde takip ediyorum.

OceanofPDF.com

Kenzo

Kyson beni harekete geçirmek için onun evindeki videolarını göstermek zorunda kaldı. Güvende olduğunu bilmeden gitmeyeceğimi bildiği için onu alıp oraya götürmüştü.

Başka ne yapmam gerekiyor?

Benimle konuşmak istemiyor ve normalde bu benim için asla bir sorun olmazdı.

Yine de burada dövme salonunda duruyorum, kafam karışık ve ne olup bittiğinden emin değilim. Dövmeci elimdeki son kısmı da yapıyor, sonra ben ayaktayken üzerini kapatıyor. Bana bundan sonra ne yapacağımı söyleme zahmetine girmiyor, ben zaten biliyorum. Vücudum mürekkeple kaplandı.

Kyson ayağa kalkıyor ve elime bakarak benimle birlikte dışarı çıkıyor. "Bunun akıllıca olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Kapa çeneni."

"Tamam ama Zuko çok kızgın. Temizlikten ne kadar nefret ettiğini biliyorsun." "Hayatta kalacaktır."

"Ya da seni öldürecek. Biri ya da diğeri." Arabaya bindiğimizde kıkırdıyor. Telefonu çalıyor ve daha bakmadan Zuko olduğunu anlıyoruz.

"Hakkımızda bir sürü dosya tutmuş... Bir sürü dosya," diye aktarıyor Zuko.

"Hepsini yak. Bunu biliyor olmalısın. Ya da Alaska'dan bunu yapmasını iste. İnsanların evlerini yakma konusunda tam bir profesyonel." Kyson gülüyor. Ben gülmüyorum.

Ama anlıyorum. Onu kızdırdığında Zuko'nun evini yaktı ama bu onu gerçekten mutlu etti çünkü onunla birlikte yaşama şansını elde etti.

Ve gerçekçi olalım, tek istediği buydu.

Ve evini yıkarak bunu ona bir tepside hediye etti. "Bir sürü bok var," diyor tekrar. "Fotoğraflar bile."

"Yakın onu," Kyson'ın dediğini tekrarlıyorum. "Yakıp kül edin."

"Hepsi bu değil. Kıçı da kadınlarımızın üzerine sıcıyor." Bu sözler üzerine biraz daha dik oturuyorum. "Mayve bile," diye ekliyor.

Babamı tekrar öldürebilseydim, öldürürdüm.

Zuko'nun bu fırsatı elimden almasına çok kızgınım ama aslında bunu yapmaya hakkı vardı. Babam onunla başladı, bu yüzden onunla bitmesi doğru.

"Eğittiği diğer kişilerle ilgili bilgileri buldum," diyor ve daha fazlasını söylemesini bekliyoruz. "Siz ikiniz için beklemede mi kalayım yoksa o salakları kendim mi avlayayım?" diye soruyor.

Hiç sormuyor, biz de bu fırsatı değerlendiriyoruz. Kyson ona "Bekle," diyor ve ben de kabul ediyorum.

"Neredesin?"

"Benimkine geri dönüyorum. Ne kadar kalacaksın?" Kyson soruyor.

"Uzun sürmez. Almak için geldiğim şeyi aldım. Cesetler gitti, ben de kalanları yakacağım." Telefonu kapatır.

"Onunla konuşmayı planlıyor musun?" Kyson bana soruyor. "Sence benimle konuşacak mı?"

"Onu konuşturmanın bir yolunu biliyorum." Sırıttıyor. "Ona Kalilah ile aramızda geçenleri anlatabiliriz-"

"Sakın buna cüret etme," diye uyarıyorum onu.

"Ne? O zaman konuşmaya başlar."

"Ne yani, benden daha da mı nefret edeceksin?"

"Seninle konuşmaması seni gerçekten rahatsız ediyor," diye düşünüyor. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." Mırıldanıyor. "Sessiz muameleyi severdin, hepimize sayısını unuttuğum kadar çok yaptın. Karşılık verdiğimizde seni hiç rahatsız etmedi ama o ettiğinde-"

"O benim karım. Tabii ki umurumda," diye bilgilendiriyorum onu.

"Karın. Benden ya da Zuko'dan önce evlenmeyi nasıl başardın?" Gülüyor. "Evli olman gerçekten bir şaka." Başını sallıyor ve ben onu yumruklamak istiyorum.

Kafasına.

Sert.

"Sakin ol, bence o iyi. Şimdiye kadar senin saçmalıklarına katlandı ve başka yöne kaçmadı. Grayson seni kulüpte bile gördüğünü söyledi."

Bundan utanıyorum.

O sırada beni rahatsız etmiyormuş gibi davransam da Mayve'in bunu öğrenmesini asla istemedim.

"Benimle konuşmuyor," diyorum ona.

"Sanırım olabilir. Günü kurtarmak üzereyiz," diyor bir fast food restoranına girip menüdeki her şeyi sipariş ettikten sonra evine doğru yola çıkarken. Oraya vardığımızda arabanın yanında duruyorum, içeri girip girmeme konusunda kararsızım.

Şu anda içeride.

Bu sabah benimle konuşmak istemedi, şimdi neden ki?

"Al." Kyson ellerime bir kutu yiyecek tutuşturdu. "Bu tatlı, bayılacaklar." Kutuya bakıyorum ve kekleri görüyorum. "Şimdi, sıcak olmadan acele et. O zaman seninle konuşmayabilir." Gülüyor, merdivenlerden yukarı yürüyor. Onu takip ediyorum ve eve girerken hafif kahkahalar duyuyorum. Önce beşiğinde uyuyan Lyla'yı görüyorum, daha sonra içeri girip Mayve'yi görüyorum. Sırtı bana dönük, Kalilah ve Alaska da onun önünde. İki çift göz bana bakıyor, sonra tekrar Mayve'e dönüyor.

Kyson, "Ben mutfakta yemeğin yanında olacağım," diye bağırır.

"Sakın hepsini yemeye kalkma," diye bağıyor Kalilah, elbisesinin yakasını çekiştiren Mayve'nin önünde oturmaya devam ederek.

Alaska ayağa kalkıyor ve mutfığa giderken omzuma dokunuyor. Kalilah Mayve'nin başını okşuyor ve duyamadığım bir şeyler fısıldamak için eğiliyor. Ama Kalilah ayağa kalkarken Mayve omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Nazik ol," diyor Kalilah bana usulca, Mayve'nin duyabileceği kadar yüksek sesle değil. Ona kutuyu uzatıyorum ve arka planda televizyonda bir filmin oynadığı oturma odasına geçiyorum.

Mayve'in önünde dururken boğazını görüyorum, kıpkırmızı ve fena halde morarmış. Balıkçı yaka elbisesinin yakası aşağı doğru kıvrılmış. Belli ki bu onun için acı verici. Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve dokunmak için uzanıyorum, ama o geri çekiyor. Ve elim yanıma düştü.

"O da ne?" diye fısıldıyor, elbisesinin yakasını boğazını örtecek şekilde yukarı çekerken elimle işaret ediyor.

"Yok bir şey, hadi yiyelim." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Bantlı olduğu için orada ne olduğunu göremiyor ve zaten şimdi ona göstermenin zamanı değil.

OceanofPDF.com

Mayve

"Kenzo." O durdu ve ben yeryüzünün hareket ettiğini hissettim. Duygularım o kadar yoğun ki, bir şey hissedip hissetmediğimden bile emin değilim.

Kızlarla konuşmak ve onların etrafında olmak güzeldi, hatta rahatlatıcıydı. Bu tuhaf hayatta yalnız olmadığımı bilmek ve bana her şeyi veremeyecek bir adamla istememem gereken şeyleri istemek.

Kalilah ve Alaska bunu bana şu şekilde anlattılar.

"Onsuz yaşayabilir misin? Onun gelecekte başka biriyle birlikte olabileceğini bilerek yaşayabilir misiniz? Bizim için karar verme faktörü buydu. Kim olduklarını biliyorduk ve onları kabul etmeyi seçtik ama buna sizin yerinize biz karar veremeyiz. Bu normal birinin üstleneceği bir şey değil. Bu hayatı kim seçer? Deli biri, orası kesin."

İkisi de güldü ama onu başka biriyle düşünmek anında canlarını acıttı.

Ama belki de ihtiyacım olan şey de budur.

"Senden uzaklaşmaya ihtiyacım var," diyorum ona.

İfadesi değişmiyor, özenle güzelliğini koruyor. Ve cazibenin orada olduğunu, beni ezip geçmeye ve yapmam gereken şeyle ilgili fikrimi değiştirmeye çalıştığını inkar edemem.

Bir korna sesi duyuyorum ve ayağa kalkıyorum. "Eğer beni zerre kadar önemsiyorsan, buralara gelme ve benimle iletişime geçme. Ciddiyim. Senden kurtulmam gerek ve

Bütün bunlar." Elimi özellikle hiçbir şeye doğru sallamıyorum. Ama bu daha çok etrafımdaki her şeye -bu adamlara, bu hayata, içinde yaşadıkları bu dünyaya-yönelik bir jest.

"Oraya geri dönecek misin?" Bilmek istediğim için ona sordum. Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor. "Seni gördüğüm o kulübe. Oraya tekrar gidecek misin?" İtiyorum.

"Hayır," diye yanıtıyor.

Neden bilmiyorum ama ona inanıyorum. Ve bir şekilde, bu içimdeki küçük bir şeyi rahatlatıyor.

Başımı sallıyorum ve topuklarımın üzerinde kayıyorum. "Lütfen ailene teşekkür ettiğimi söyle. Harika bir öğleden sonra geçirdim ama gerçekten yatmak istiyorum."

"Seni geçirmemi ister misin?" diye soruyor elini kaldırarak.

"Hayır, bunu kendim yapabilirim." Kapıya ulaştığımda duruyorum ve onun beni izlediğini görüyorum. "Onlara teşekkür ettiğini söyler misin? Harika bir ailen var, Kenzo."

İlk başta, bir şey söyleyeceğini sanmıyorum.

"En çok kapıdan çıkana değer veriyorum," diyor sessizce ve ben onun sözleri karşısında nefesimi tutuyorum. Sonra dönüp beni bekleyen taksiye doğru yürüyorum. Yol boyunca ağlıyorum ve şoför muhtemelen deli olduğumu düşünüyor.

Kabul ... Muhtemelen öyleyim.

İLK HAFTA sorunsuz geçti. Sorunsuz derken, sadece ilk birkaç gece uyuyana kadar ağladığımı kastediyorum. Ondan sonra gözlerim o kadar kuruyor ki istesem de ağlayamıyorum artık.

İkinci hafta hala her gün onu düşünüyorum. Üçüncü hafta ise onu görmek için sabırsızlanmaya başladım.

Boğazım neredeyse tamamen iyileşti ve sadece birkaç hafif morluk kaldı. İlk hafta olduğu gibi dokunulduğunda acı vermiyorlar.

hava sıcak olsa bile her gün balıkçı yaka giyerdim. Emma bir noktada bana yeni bir trend yaratmaya çalışıp çalışmadığımı sordu. Gülüp geçtim çünkü ona göstermediğim sürece bunu açıklamam mümkün değildi. Ve beni inciten kişi Kenzo olmasa da, onun yüzünden incindim.

Dördüncü haftada Alaska ve Kalilah beni yemeğe ve bir şeyler içmeye davet ettiler. En son ne zaman kızlar gecesi için dışarı çıktığımı hatırlamıyorum. Aslında muhtemelen lisedeyken gitmişim ve o zaman bile sadece oturup arkadaşımın kafayı bulmasını izlemiştim.

Ara sıra sarhoş olurum ama hiçbir zaman kelimelerimi geveleyecek kadar sarhoş olmadım. En son Kenzo ile Las Vegas'ta çakırkeyif olmuşum.

Bazen hayatımın çok korunaklı olduğunu düşünüyorum, ancak tüm bunları değiştirmek için küçük adımlar atıyorum. Her gün ofise gidiyorum, bu benim için büyük bir adım ve umarım doğru yönde atılmış bir adımdır. Özgüvenim her geçen gün artıyor ve bunun bir kısmının Kenzo sayesinde olduğunu itiraf etmeliyim. Bu kadar güçlü ve yakışıklı, sizi karşı konulmaz derecede muhteşem bulan biri, saklanmaya alışmış bir kız için güç yolculuğu gibidir. Keşke evden çıkmaya korkan tüm utangaç kızlara bağırabilsem ve onlara ne kadar güzel olduklarını söyleyebilsem. Hayatımda hiç kimse bana güzel olduğumu söylemedi. Düşündüğümde bu biraz acıtıyor.

Kenzo'nun bunu söyleyip söylemediğini bile hatırlamıyorum, ama bana bakışından, hiç şüphe duymadan, tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Özellikle de gözlerimin. Onlar, deforme olduklarını düşündüğüm için uzun zamandır nefret ettiğim bir parçam, ama o onları arzuluyor.

Hâlâ bana aldığı topuklu ayakkabıları giyiyorum ve sonunda başardım. Artık çok fazla su toplamıyor ama bu acı boynumla kıyaslanamaz bile. Bana verdiği elbiseyi attım. Çok fazla kötü anı barındırıyordu.

Tanıdığım birinin güvenlik ağına sahip olmak için Emma'bizimle bir şeyler içmeye davet edecektim, ancak bu kadınları tanımaya çalıştığım için muhtemelen bu doğru bir şey olmazdı. Ya yanlışlıkla kim olduklarını söylerlerse? Erkeklerin kim olduğunu? Bunu açıklamaya çalışmak cehennem gibi garip olabilir.

Küçük barın kapısını açtığımda de önlerinde bir şişe şarapla arka taraftaki bir kabinde otururken buluyorum. Alaska bana el sallıyor ve Kalilah bana küçük bir gülümseme sunuyor.

". " Alaska bana bakıyor.

"Kusura bakmayın geciktim. Uzun süren bir müşteri toplantım vardı," diyerek kabine kayıyorum.

"Sorun yok. Çoktan başladık. Umarım şarap seviyorsunuzdur," diyor Alaska.

Burnumu kıvırıyorum. Şarabı birkaç kez denedim ve her seferinde nefret ettim.

"Bu bakış hiç umut verici değil," diyor Kalilah gülerek.

Telefonum bildirimler konusunda beni uyarmaya başlıyor ve aşağıya baktığımda son paylaşımım ile ilgili birkaç yeni yorum görüyorum. Son zamanlarda etrafımın ve biraz da kendimin fotoğraflarını çekip sosyal medyada paylaşmaktan keyif alıyorum, ancak henüz yüzümü paylaşmadım. Eğer tüm vücudumu gösteren bir fotoğraf paylaşırsam, sanki fotoğraf hareket halindeyken çekilmiş gibi üzerine bir bulanıklık koyuyorum.

"Şarabı pek sevmem," diyorum ona. "Ayrıca, çok içen biri de değilim," diye ekliyorum.

Alaska bir bardak doldurup bana uzattı. "Dene . Eğer beğenmezsen, benim için daha iyi olur." Omuz silkiyor.

Bardağı elinden aldım ve yudumladım. Şaşırtıcı derecede güzel. Geçen sefer içtiğim şeyden daha iyi olduğu kesin. "Kötü mü?" diye soruyor.

"Hayır, bu güzel."

"Güzel. Bir şişe daha sipariş edip içkilerimizi yudumlayacağız." Garsona el sallıyor ve iki şişe daha sipariş ediyor. Kalilah gülüyor ve Alaska ona dönüyor. "İçkiye en çok senin ihtiyacın var... Evde çocuğu olan sensin."

"O kolay biri. Asıl ele avuca sığmayan Kyson," diyor bardağını kaldırırken. "Ellerini kendine saklamayı gerçekten öğrenmesi gerekiyor." Başını sallıyor ama dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor. "Yine de bazen..."

Alaska gözlerini devirerek, "Zuko bana dokunulmasından hoşlandığımı sanıyor," diyor. "Sarılmaktan nefret ederim. Her türlü şefkatten, gerçekten," diye açıklıyor bana. "Ama o bunu anlamıyor." Duraklıyor, sonra soruyor: "Kenzo nasıl? Sanırım Zuko'yla birbirlerine benziyorlar."

Omuz silkiyorum ama sorusuna doğrudan cevap vermiyorum.

Kenzo... *ilkel*, sanırım. *Doğru kelime mu?*

Başka nasıl ifade edebilirim bilmiyorum.

Telefonuma uzandım ve onu aldım. Kenzo'nun numarasını bulup ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: En sevdiğin renk ne?

O DA HEMEN CEVAP VERİYOR.

Kenzo: Siyah

GÜLMEK İSTİYORUM. Bu kadarını tahmin etmeliydim. Ama noktaların tekrar belirdiğini görüyorum.

Dün kırmızıydı.

Bu hiç mantıklı değil, ama tamam.

Ben: Neden
kırmızı?

Yani, siyahı anlıyorum. Adam siyahlar içinde yaşıyor.
Hemen cevap veriyor.

Kenzo: Çünkü bu senin giydiğin renk.

Dün, kırmızı bir elbise giyiyordum. *Ama o nereden biliyordu?*

"Kenzo şu anda sana mesaj mı atıyor?" Gözlerimi masanın karşısından bana gülümseyen Alaska'ya kaldırıyorum. "Ona deliğine geri dönmesini ve bizi yalnız bırakmasını söyle." Tekrar bardağına uzanmadan önce bir elini havada sallıyor. "İçmeye geldik, bütün gece sana mesaj atması için değil."

Telefonu yere bıraktım ve tekrar yandığını gördüm.

"Onunla çok konuştun mu?" Kalilah soruyor.

"Hayır, evinden ayrıldığım o gecedan beri konuşmadım."

Anlamış gibi başını sallıyor.

Alaska saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Güzel, ödet ona," diyor.

Kalilah kadehini kaldırıp bir yudum daha almadan önce dudağını ısırıyor.

"Hepimiz Alaska kadar korkusuz olamayız," diyor Kalilah.

"Ben korkusuz . Sadece haklarımı biliyorum" diyor Alaska gururla.

"Ne için haklar?" Ben soruyorum.

"Kukum." Sırıttıyor. "Eğer kötüyse, alamaz. Eğer iyiye, çok iyi olabilir." Omuz silkiyor. "Yetki bende. Bazen öyle olduğunu düşünmesine izin veriyorum ama hepimiz biliyoruz ki o benim."

"Gördün mü? Korkusuz," diyor Kalilah. "Onun bir katil olduğunu anlıyorsun, değil mi? Yani, yaşamak için insan avlıyor."

Alaska kaşlarını ona doğru kaldırır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani..." Kalilah başını sallar. "Biliyor musun, boş ver." "Bu zaman kadar eski bir hikaye. Eğer bir şey yapmak isteseydi, . O İstediyimi yapıyor çünkü beni mutlu edenin bu olduğunu biliyor." Alaska duraklıyor ve bana dönüyor. "Kenzo seni mutlu eden ne yapıyor?"

Dinliyor. Yarı dinliyor diyebilirim. Beni gördüğünü hissettiriyor.

O yanımdayken kendimi çok daha güçlü hissediyorum.

Her nasılsa, yaptığını bile bilmeden bana bir ego artışı sağlıyor.

o.

"Onu haftalardır görmedim," diye başlıyorum. "Ben bunu sormadım," diyor Alaska. "Onu nasıl okuyacağımı bilmiyorum."

"Şey, bu kolay. Eğer sola yürürsen, o da seni takip eder mi?"

Kalilah bir yudum daha içmeden önce, "Bu hiç mantıklı değil," diye araya girdi. Şarabını.

"Öyle. Eğer yanan bir eve girersem-"

"Bir şeyleri ateşe vermeyi sevdiğini hepimiz biliyoruz," diye araya giriyor Kalilah kıkırdarak.

"O bir kereydi. Ve bunu hak etmişti," diye gülümseyerek yanıtlıyor Alaska. "Ama eğer yanan bir binaya girseydim, o da beni takip ederdi. Eğer sola gidersem, o da beni takip ederdi. Anladın mı beni?"

Biliyorum. En azından ben öyle düşünüyorum.

"Bu yine de her şeyi doğru yapmaz," diyorum.

"Her zaman doğruya ihtiyacınız yoktur. Şu anda ihtiyacınız var. Ve senin tüm ihtiyaçlarını karşılayacak, onsuz yaşayamayacağın birine ihtiyacın var. Dokunulmaktan nefret etmeme rağmen, ben sormadan bana ne zaman dokunacağını biliyor. O benim şu anki sevgilim. Ve çok uzun bir süre de öyle olacağını biliyorum." Son cümlesiyle birlikte gözleri biraz buğulanıyor.

"Tamam, hadi içelim. Artık erkeklerden bahsetmek yok," diyor Kalilah. "Sarhoş olmam lazım. Çok uzun zamandır ayığım ve bu annenin vahşi, yatağa bağlı, süründüren türden bir seks yapması gerekiyor."

"Şu anda bunu istemiyor musun?" Alaska sorar.

Kalilah'nın yanakları kızarır.

"Öylesin." Alaska gülüyor. "Tanrım, belki de sikilmeye ihtiyacı olan Mayve'dir. En son nerede seks yaptınız?"

"Yatakta mı?" Ben soruyorum.

"Evet. Son yer yatak mıydı?"

"Hayır, orası bir mezarlıktı," diye cevap verdim, biraz utanarak.

Ellerini masaya vuruyor. "Wahoo! İşte bu ilginç bir şey. Sarhoş ol ve bana daha fazlasını anlat."

"Öldürmek ikinizi de rahatsız ediyor mu?" Bakışlarım birinden diğerine hızla geçerken soruyorum.

"Sanırım ilk başta öyleydi. Ama kısa süre sonra onun yaptığı şeyi yaparken ona aşık olduğumu fark ettim ve..." Alaska omuz silkiyor. "Durmak istediğinde, ona hayır demeye karşı çıkmayacağım."

Kalilah'a bakıyorum.

"Hayır, değil." Gözlerimin içine bakıyor. "Bu onun bir parçası, ben de öyleyim. Biri diğeri olmadan nasıl bu kadar mükemmel uyabilir?" Gülümsüyor.

Ve

anlıyorum.

Gerçekten

anlıyorum.

Kenzo

"Onu takip etmeyi bırak," diye azarlıyor Kyson, Lyla tırmanırken ben arkama yaslanıyorum. "Etmiyorum," diyorum aşk acısı çeken bir okul çocuğu gibi savunmaya geçerek.

Telefonu elimden kapıyor ve ekranı kontrol ediyor. "Yalan söylemekte berbatısın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona yalan söyleme konusunda berbatım çünkü beni herkesten daha iyi tanıyor.

"Siyah senin en sevdiğin renk." Mesajları okuduktan sonra telefonu bana fırlattı. "Oraya git ve onlara katıl."

"Beni etrafında istemiyor."

"Konuşmayı kim başlattı?" diye soruyor telefonu göstererek. "Haftalardır surat asıyorsun ve şimdi orada sırtarak oturuyorsun. Peki kim başlattı?"

"O yaptı."

"Peki o zaman... git! Onunla yüz yüze konuş ve işin nereye varacağını gör." Uzandı ve Lyla'yı elimden aldı.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Git ve Kalilah'a Lyla'nın ona ihtiyacı olduğunu söyle." Sırıttırıyor ve ben de ayağa kalkıp bu fikri düşünüyorum çünkü çok iyi bir fikir.

Şimdiye kadarki en iyisi.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve sosyal medya hesaplarında paylaşım yaptığına dair bir bildirim görüyorum. Tıklayıp açıyorum ve elinde bir içki tutarken ve ona aldığım siyah ve kırmızı topuklu ayakkabıları gösterirken çekilmiş bir fotoğrafını görüyorum. Başlıkta şöyle yazıyor.

Bu geceyi daha iyi yapabilecek tek bir şey var.

Kyson omzumun üzerinden eğildi ve okudu.

"Git. Seni orada istemiyorsa, git." Lyla'nın sırtını sıvazlayarak onu yatıştırıp uyutuyor. "Henüz belgeleri imzalamadı, yani hâlâ bir şansın var. Eğer Kalilah'nın kaçmasına izin verseydim, şu anda ne yapıyor olurum bilmiyorum ama burada mutlu bir şekilde kızımı kucağıma almış, onu yatağa bağlayıp istediğimi yapabilmem için gidip getirmeni bekliyor olmazdım. İçtiğinde her zaman biraz daha oynak oluyor." Gülüyor. "Git! Ne bekliyorsun lan?"

Dönüp kapısından çıkmaya başlarken yazının altına yorum yapıyorum.

Elim senin etrafında.

Motora binmeden hemen önce cevap verdi.

Evet.

Doğruca oraya gitmek için ihtiyacım olan tüm davetiye bu.

Bara yanaşmam uzun sürmedi. İçeri girdiğimde onları hemen fark ettim. Mayve, Kalilah ile ayakta duruyor, ikisi de kalçalarını sallıyor.

"Şu kız gerçekten çok güzel." Alaska'yı görmek için döndüm.

Bana doğru geldiğini nasıl duymadım?

Belki de Zuko'dan çok şey öğreniyordur.

"Eğer ona iyi davranmazsan, taşaklarını keserim." Göğsümü dürtüyor ve gülümsüyor. "Beni anlıyor musun?" Kaşları kalkıyor ve cevap vermemi beklediğini biliyorum ama ben sadece Mayve'ye bakıyorum. "Seni hangi kardeş gönderdi?" diye soruyor.

"Kyson."

"Tabii ki yaptı." Homurdanıyor.

"Seninki zaten dışarıdaki arabada oturmuş seni bekliyor." Sırıtiyorum ve Zuko'yu gördüğüm omzumun üzerinden işaret ediyorum.

"Uyuyor gibi görünüyor. Uyuyor mu?" Daha iyi için boynunu eğiyor ama arabanın ışıkları yanıp sönüyor ve o sırada onu tersleyip kıkırdıyor. "Tamam. Onlara dışarıda olduğumu söyle. Eve gidip bir poşetle boğulacağım ya da bu sefer ne bok yiyecekse yiyeceğim." Sırıtiyor ve uzaklaşıyor.

Telefonumun titrediğini hissetmeden önce kızları biraz daha gözlemliyorum. Kyson'ın Kalilah'ın henüz gidip gitmediğini sorduğunu biliyorum. Görünüşe bakılırsa, hiç de gitmek istiyor gibi görünmüyor.

Ben gergin biri değilim. Hükmediyorum - bu sadece benim kişiliğim ve benliğim. Ama Mayve'in kalçalarını izlerken, acaba arkasını dönüp burada onu beklediğim için hayal kırıklığına uğrayacak mı diye merak ediyorum. Karınıza nasıl davranacağınızı bilmek zordur, özellikle de kocasından sadece boşluk istiyorsa.

Ve ben de ona bunu verdim.

Güvende olduğundan emin olmak için onu izledim ve kontrol ettim.

Mayve dönüyor, sonra duruyor, gözleri benimkileri buluyor. Eliyle ağzını kapatıyor ve bana doğru gelip kollarını boynuma dolamadan önce altında bir gülümsemenin hayaletini görebiliyorum.

"Seni özledim," diye . Ondan sızan alkol kokusunu alabiliyorum. "Ben seni daha çok özledim," diyorum ona. Ve bu yalan değil.

"Neden buradasın ve Alaska nereye gitti?" Kalilah ona katılırken soruyor

Biz.

Mayve başını göğsüme koyuyor ve beni içine çekiyor.

Bu hoşuma gidiyor.

Hem de çok.

"O gitti. Kyson da Lyla'nın sana ihtiyacı olduğunu söyledi." Bana bir el salladı.

"İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. O çocuğun sadece ona ya da sana ihtiyacı var." Oflayıp pufluyor. "Ben sadece onu doğuran kişiyim, biliyorsun," diye gözlerini devirerek ekliyor. "Her neyse, beni eve götür lütfen." Omzuma dokunuyor ve dışarı çıkıyor. Telefonumu kaldırıyorum, bir kolumu Mayve'nin etrafında tutuyorum. Uzaklaşmaya çalıştığında onu kendime doğru çekiyorum ve itiraz etmiyor.

Bir taksi çağırdım ve birkaç dakika içinde geldi. Kalilah'ı oturttum, Mayve ve ben de arkasından bindik. Şoför Kalilah'ı bırakmak için Kyson'ın evine doğru giderken Mayve başını omzuma yaslıyor.

"Beni ne kadar özledin?" diye soruyor.

"Hem de çok. Normalden daha depresifti," diye uykulu bir şekilde cevap veriyor Kalilah, başı kapıya yaslanmış, gözleri kapalı.

"Evet," diyorum dürüstçe.

"Aramızdaki bu şeyi nasıl bitireceğimi bulmaya çalışıyordum," diyor Mayve ve ben onun sözleri karşısında gerildiğimi hissediyorum. "Ama bunu beceremiyorum çünkü konu dönüp dolaşıp... *Onu özleyeceksin, zaten özleyorsun*" diye saçmalıyor. Bana bakmak için hafifçe döndüğünde gülümsüyorum. O gözleri. Benimle buluşan o şeytani gözleri nasıl da özlemişim. "Sen de aynı mı hissediyorsun?"

"Daha da kötüsü," diye cevap verdim.

Araba Kyson'ın evinde duruyor ve Kyson üzerinde tişört olmadan evden çıkıyor. Kailiah arabadan indiğinde onu kucağına alıyor ve bize dönüp bakmadan eve geri dönüyor.

Şoför tekrar yola çıkıyor.

Ve bu sefer, benim evime geri dönüyoruz.

OTUZ BEŞ

Mayve

Ne kadar denesem de hareket edemiyorum.

Sıkıştım ve oda zifiri karanlık.

Ne oluyor?

Şarap.

Kızlar.

Ve sonra o.

"Kımıldamayı kes," diye homurdanıyor.

"Leş gibi kokuyorum. Duş almam ve tuvaleti kullanmam lazım," diyorum halsizce.

"En sevdiğim koku gibi kokuyorsun," diyor ve elinin belimde sıkılaştığını hissediyorum.

"Öyle mi?" Bu benim her zamanki parfümüm, ama hala üzerimde kalacağını düşünmemiştim.

"Evet, her zaman en sevdiğim şey gibi kokuyorsun."

"Duş gerekiyor ve hiçbir şey göremiyorum," diye yakınıyorum.

Eli hareket ediyor ve ben onsuz üşüyorum. Ama alkışlıyor, ışıklar yanıyor ve eli yine belimi buluyor. "Beni bırakmazsan hareket edemem," diyorum ona.

"Geri dönecek misin?" diye

sorar. "Evet."

"Güzel." Kolunu kaldırıyor, ben de kalkıp dikkatlice odasından geçerek banyosuna gidiyorum ve duşu açmadan önce hızlıca tuvaleti kullanıyorum. Büyük bir duş başlığı olan geniş bir duş. Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra içeri giriyorum ve anında ılık suyu üzerimde hissediyorum.

İlk defa bu kadar sarhoş oldum ve çok eğlenceliydi. Kendimi çok özgür hissettim. Duşu kapatarak dışarı çıktım ve havluyu üzerime sardım. Yatak odasına baktığımda Kenzo yatağında oturmuş, yatak başlığına yaslanmış beni bekliyordu.

"Konuşmalıyız," diyor ciddi bir şekilde.

Başımı sallayarak onaylıyorum - muhtemelen yapmalıyız. Havluyu kavradım ve yatağın ucuna doğru yürüdüm. "Burada hiç kıyafetim yok. Giyebileceğim bir şeyiniz var mı?"

Tişörtünü çıkarıp bana doğru fırlatıyor. Onu yakalayıp üzerime geçiriyorum ve havluyu yere bırakıyorum.

"Şu anda seni yatağa atıp seninle birlikte olmamak gerçekten zor," diyor huysuzca. Sırıttıyorum, yatağa tırmanıyorum ve yorganı bacaklarımın üzerine çekerek oturuyorum. Battaniye o kadar kabarık ki sanki bir bulut gibi. Bu yatakta günlerce uyuyabilirim.

"Başın nasıl?" diye soruyor.

"Çok kötü değil. Su içmeye de çalıştım," diyorum ona.

"Güzel."

İkimiz de sessizliğe gömülüyoruz ve ona bakmak için döndüğümde beni izlemeye başladığını görüyorum.

"Nedir bu?" Ona soruyorum. "Biz mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve nefes nefese kalıyor. Göğsünün inip kalkmasını, ellerini kaldırırken dövmelelerinin yer değiştirmesini izliyorum.

"O da ne?" Kendimi durduramadan elini tutup kendime doğru çektim ve o da hiç direnmeden bunu yapmama izin verdi. "Nasıl..." Çalışıyorum.

ona bakmadan önce bir dakika boyunca tasarım yaptı. "Bunu neden yaptın?" "Bu el pek çok can aldı." Ona bakarken elini çekmiyor. "Ama aynı zamanda o yüzüğü de parmağına taktı" diyor. Parmak ucumu elinin kenarındaki mürekkebin üzerinde gezdiriyorum.

Birinin boynunda, açık ve süslü bir yazıyla şöyle yazıyor.

Mayve

"Elin boynumdayken adımları hatırlaman için mi?" Alay ediyorum.

Kenzo küçük bir kıkırdama çıkarır. "Sana zarar verirken bile ait olduğumu unutmaman için. Ben damgalandım." Tekrar eline bakıyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme oluşuyor. "Seni tekrar bırakabileceğimden emin değilim," diye mırıldanıyor. "Sen benimsin."

"Senin." Gülümsüyorum ve bu onun bana uzanıp beni kucağına alması için yeterli oluyor.

"Ciddi misin? Çünkü istemiyorsan söyleme."

"Ciddiyim," diye cevap veriyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak.

"Güzel. Bugün geç saatlerde taşınmanı sağlayacağım." Bunun için çok erken olduğunu iddia edemedi beni kendine doğru çekti ve dudaklarımdan öptü. Beni kendine yaklaştırırken, bacaklarımda her yerini hissedebiliyorum. Üzerimde iç çamaşırı olmadığını düşünürsek, bizi ayıran tek şey onun giydiği şey.

Göğsüne bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Birbirimizi tanımaya ihtiyacımız var," diyorum ona.

Sözlerim karşısında dudakları bükülüyor. "Seni zaten tanıyorum," diyor ve beni geri çekip tekrar öpüyor.

İkinci kez arkama yaslanıyorum. "Ama sen seviyor musun? Biliyor musun bilmiyorum. Ve senin hakkında ne biliyorum ki?" Beni üçüncü kez kendine çekemesin diye ellerimi göğsüne bastırarak soruyorum.

"En sevdiğin renk siyah. İkinci Mayıs'ta doğdunuz. Enerjinizi hak etmeyenlere karşı utangaçsınız, ama hak edenlere kendinizi kolayca veriyorsunuz. Gözünün..." uzanıp dokunuyor

"Kaşlarım, parmaklarını gözlerimi kapatacak şekilde aşağı kaydırarak, "başka bir şey olduğunda bir dezavantajdır. İnsanlar durup bakıyor elbette ama bakmalarının bir nedeni var. Sen harikası ve seni tanımak istiyorlar. Çok içen biri değilsin. Dün gece neydi, ikinci kez mi sarhoş oldun? Sana dokunmamdan hoşlanıyorsun." Belimi kavrayıp sıkıyor, o sıktıkça ben de kalçalarımı sıkıyorum. "Sosyal medya beni sertleştiriyor."

"Madem silmiyorsun," diye araya giriyorum göz devirerek.

"Benim olanı paylaşmaktan rahatsız oldum."

"Senin mi?" Soruyorum.

"Evet." Yüzük parmağımı kaldırıyor ve ağzına götürüyor. Hareketi izliyorum ve parmağımı çekerken dudaklarımı yalıyorum.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Benden bir şey istersen, . Benim berbat sapkınlıklarımı ve insanlardan nefret ettiğimi zaten biliyorsun... senin dışında. Normalde asla yapmayacağım sosyal ortamlara senin için gireceğimi de biliyorsun. Başka ne bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

Ağzında tuttuğu parmağın olduğu eli kaldırıp göğsüne koyuyorum. "Peki ya burası?" Kalbinin güçlü bir şekilde attığı yere dokunuyorum.

"Bu çok kolay. *Sen.*"

Eğer sözlükte tatlı dilli tanımıyla birlikte bir de resim olsaydı, bu onunki olurdu. Kelebeklerime şarkı söyletiyor. Çılgın ve bir portakal kadar tatlılar ama onun için şarkı söyleyip dans ediyorlar. Parmağım kolundaki bir dövmenin izini sürüyor; turuncu kelebeklerin etrafına sarılmış siyah bir yılan.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

"Bu biziz," diyor. "Kelebekler yeni başlangıçlar anlamına gelir ve yılan güçtür. Yılanlar düzenli olarak deri değiştirirler ve ben de bunu senin için yapmak istiyorum."

Dudaklarımı onunakilere yapıştırdım ve onu öptüm. O da bana izin verdi. Bir dakika sonra yataktan kalkarken beni de yanına aldı. Ayaklarım yere değiyor ve o geri adım atıyor. Şortunu çıkarıp yere bıraktı. Sonra bana uzandı ve tişörtümü başımın üzerinden çekti.

"Ne yapıyorsun?" Başparmağı dudaklarıma değerken soruyorum.

"Bu ağız sikeceğim." Geri adım atıp sırtıyor. "Sonra seni güzelce ve yavaşça becereceğim ve bayılmana izin vermeden önce en az üç kez adımı haykırmamı sağlayacağım."

"Çok ," diye cevap veriyorum gülümseyerek.

"Kocacığım," diyor.

"Ne?"

"Çok nazıksın *kocacığım*' de." Emri üzerine dudağımı ısırdım.

"Kocacığım."

Başını sallıyor ve onunla oynadığımı anlıyorum. Sonra beni duvara doğru itiyor, ellerimi tutuyor ve başımın üstünde tutuyor.

"Tekrar söyle," diye homurdanıyor.

"Neye ihtiyacın varsa, *kocacığım*."

İkimiz de aynı anda aşağı bakıp sikinin zıpladığını görüyoruz. Sanırım ona koca dememden hoşlanıyor.

"İşte benim iyi karım." Bileklerimi bırakıyor ve hafifçe dönüyor, sonra beni kaldırıyor ama öyle bir kaldırıyor ki tamamen baş aşağı dönüyorum. Beni duvara doğru itiyor ve o ayak bileklerimi kavrarken ellerim tutunmak için baldırlarına iniyor. Aleti artık yüzümdeydi. "Şimdi iyi bir eş ol ve kadar aç." Dediğini yapıyorum ve pelvisini yavaşça bana doğru itiyor. Siki ağızıma doğru kayıyor ve amıma tükürdüğünü hissediyorum.

Kalçaları hareket ediyor ve ağızım onu olabildiğince içine alıyor. İtmeye başladığında, ağızı amımla buluşuyor ve eğer kırıdayabilseydim, kırırdardım. Ama şu anda baş aşağı duruyorum ve bunu yapamıyorum. Beni ters çevirmeden önce son bir kez uzun uzun yalıyor, bacaklarım tutmuyor ve yere düşüyorum.

Ağızım acıyor ve amım daha fazlası için zonkluyor. Üzerinde adımın dövmesi olan eli boğazımı sıkıyor. Sonra bir şey için eğiliyor ve o eğilirken kirpiklerimin arasından bakıyorum ve bir tıkırtı duyuyorum. Bana ne yaptığını göstermeden önce gülümsüyor, kocaman bir gülümseme.

Benim, ama çıplak bedenim dizlerimin üzerinde otururken çektiği açıdan eliyle örtülmüş ve ismim boynumda. Bakıyorum...

Sıcak.

Çok ateşli.

Kavurucu.

"Onu bana gönder," dedim.

"Neden? Yeni takipçilerine kime ait olduğunu göstermeyi mi planlıyorsun?" soruyor ve ben sırıtiyorum.

Ben yaparım. Bunu yapmayı planlıyorum.

Beni , ben de bacaklarımı beline doluyorum. "Seni seviyorum karıcığım."

Onun sözleri karşısında gözlerimden yaş geldiğine eminim.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

Instagram
Fotoğraf gönderildi.

GELEN KISA MESAJ.

Kenzo: Beni etiketle ki kime olduğunu bilsinler.

Biri "BONUS SAHNELER" mi dedi? Üç kardeşle birlikte. Evet, lütfen.

[BURAYA](#) tıklayın.

T.L'İN HABER BÜLTENİNE [BURADAN](#) KATILIN.

Ayrıca T.L. Smith tarafından

Siyah (Siyah #1)

Kırmızı (Siyah #2)

Beyaz (Siyah #3)

Yeşil (Siyah #4) Kandiland

Saf Ceza (Bağımsız)

Düşmanlaştır Beni (Tek Başına) Alçal

(Kusurlu #1)

Çarpık (Kusurlu #2)

Güvensizlik (Smirnov Bratva #1)

ÜCRETSİZ

Disbelief (Smirnov Bratva #2)

Smirnov Defiance (Bratva

#3Bratva) Dismissed Smirnov #4)

(Lovesick (Standalone)

Lotus (Bağımsız)

Vahşi Çarpışma (Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap) Vahşi

Hesaplaşma Aşk Düeti 2. Kitap) Gömülü

Çarpık Aşk (Dark Intentions Duet 1) Uğursuz

Cavalier (Crimson Elite #1)Aşk (Dark Intentions

Duet 2)

İstıraplı (Kızıl Elit #2) Kibirli

(#3) Kızıl Elit Küstah (Kızıl Elit

#4)

Playette

Aşk Sarhoşu

Hate Sober Heartbreak

Me (Düet #1) Heartbreak You

(Düet #2)

Benim Güzel Zehirim

Benim Benim Zalim

Sevgilim Kötü Kalbim

Zincirli Eller Kilitli

Kalpler Günahkâr Eller

Prangalı Kalpler

Pervasız Eller

Düzenlenmiş

Kalpler

Beklenmedik

Kraliçe Bir

Kötünün Öpücüğü

Bir Kötünün

Yalanları

Kötü Niyet Anları Delilik

Anları

T.L Smith ile t.lsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle dünyayı gezerken, Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tksmithauthor.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

